SAS

KGB contra KGB

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

KGB contra KGB

Foto copertă: Ștefan Ioniță

ISBN: 973 - 9138 - 11 - X

Gérard de Villiers,
KGB contre KGB

Gérard de Villiers

SAS

SAS 105

KGB contra KGB

În românește de Laura Matei

1995

Capitolul I

Elko Krisantem opri elegantul Silver Spirit bleumarin chiar în fața monumentalului peron al Palatului Tarnowsky, ce domina Vistula în nordul Varșoviei. Elko coborî imediat pentru a-i deschide portiera lui Malko, pornind apoi în direcția marelui parking. Rolls-Royce-ul rămase imobilizat în mijlocul numeroaselor Mercedesuri, BMW-uri, Volgi, nelipsind nici câteva Ceaika lungi și negre, automobilul preferat de *apparatciki** sovietici. Malko, în smoching, își îndreptă mașinal papionul în timp ce urcă grăbit treptele care duceau la ușile batante păzite de mai multe "gorile" cu tenul negricios. Unul dintre ei îi verifică foarte atent invitația gravată cu litere aurite, înainte de a o pasa unui majordom, care spuse îndată cu o voce de bronz:

– Alteța sa Serenisimă, prințul Malko Linge.

În pofida puterii organului său vocal, anunțul i se pierdu în rumoarea parterului. Cocoțată pe o estradă din centrul imensului hol pavat cu marmură și având un plafon atât de înalt că abia îl zăreai, o orchestră de jazz se dezlănțuia pentru o mână de dansatori. În fund, într-o anfiladă de saloane puternic luminate de somptuoase candelabre venețiene, Malko văzu o mulțime compactă îngrămădită în jurul unui bufet gigantic. O droaie de *maîtres d'hôtel* se strecurau printre rochii de seară și smochinguri. Zumzetul conversațiilor reușea să acopere chiar și zgomotul muzicii...

Lăsând în stânga maiestuoasa scară ce ducea la primul etaj al Palatului Tarnowsky, Malko se îndreptă spre salonul principal. Cu o oarecare invidie. Samir Mussawi nu se zgârcise în ce privește restaurarea bătrânului edificiu. Acesta era încărcat de aur, lustre de cristal, tapete, mobile stil, covoare din Orient. Miliardarul libanez îi încredințase decoratorului parizian Claude Dalle punerea în stare de

* *Înalt slujbaș în aparatul de stat. (N.tr.).* Toate notele de subsol aparțin autorului, cu excepția celor însoțite de mențiunea N.tr.

funcționare a palatului. Dalle lucrase aici peste un an, făcând naveta Paris–Varșovia în jet-ul său. Adusese în palatul varșovian, până în ajunul festivității inaugurale, mobilele care-i lipseau, unele luate din propria-i colecție. Era Palatul Versailles de pe malurile Vistulei! Închis în timpul celor patruzeci și cinci de ani ai opresiunii comuniste, Palatul Tarnowsky renăștea din propria-i cenușă, mai luxos ca niciodată. Ironia sorții: totul grație unui negustor de arme libanez care în cea mai mare măsură își datora averea regimului sovietic. Într-adevăr, pentru un pumn de zloți, Samir Mussawi răscumpărase de la noile autorități poloneze bătrânul palat dezafectat, ce domina Vistula, mândria cartierului Mokotow, în nordul Varșoviei, și cheltuise mai multe milioane de dolari cu restaurarea și amenajarea actuală a splendidului edificiu.

Malko se strecură spre bufet. Stupefiat de mulțimea de femei superbe, unele mai încântătoare decât altele. Se vorbea mai ales rusește. Pentru serata sa inaugurală, Samir Mussawi le invitase pe cele mai frumoase *cover-girls* din Varșovia, dar și din Moscova, plătindu-le călătoria și rochiile! Malko se trezi pe neașteptate alături de o creatură într-un lung furou mulat, de culoarea florilor de fucsia, cu pronunțată figură asiatică și părul negru, lung, împletit într-o coadă ce-i ajungea până la talie. Ea îl gratifică imediat cu o lungă privire seducătoare, înainte de a întâlni un grup format exclusiv din femei, cu excepția unui june blond, aproape la fel de fardat ca și ele. Ea se postă în fața unei blonde cu alură de luptător, închingată într-o bustieră aurită și o minijupă multicoloră plisată care îi dezgolea coapsele de atlet de bâlci. Blonda o înșfăcă pe brună de coadă și, mai în glumă, mai în serios, îi aduse fața până la a ei pentru un sărut fără echivoc...

Dezamăgit, Malko culese de pe o tavă o cupă cu *Dom Pérignon* și, răzbit de foame, ajunse la bufet. Ceasul lui arăta ora unsprezece – avea destul timp.

Mai multe cupe de cristal se aliniau în fața lui, pline-ochi cu caviar. Un *maître d'hôtel* afundă cu îndemânare un polonic de argint în cea mai apropiată dintre ele și îi oferi lui Malko un mic morman de bobițe negre.

El remarcă lângă fiecare cupă niște boluri mai mici, pline cu o pudră albă și sclipitoare. Malko n-avea nevoie să guste, căci știa ce era: cocaină. O femeie se apropie, luă puțină pudră cu unghia și o vârî într-o

nară, depărtându-se imediat. Pe cât se pare, cocaina avea același succes ca și caviarul. Abia eliberate de sub jugul comunist, țările din Est imitau Vestul în ceea ce avea mai decadent... Această petrecere s-ar fi putut desfășura aidoma la Acapulco, la Saint-Tropez sau în Beverly Hills... În timp ce savura caviarul, Malko privi în jurul său spre a-l depista pe cel cu care trebuia să se întâlnească.

Nu-l zări, dar nu se nelinişti deloc. Ceasul său arăta ora unsprezece și cinci, deci nu venise încă momentul întâlnirii fixate. Vacarmul era infernal, mai multe orchestre cântau în același timp în diferite saloane. Rezemat de un lambriu, Malko îi studia pe invitații lui Samir Mussawi.

Deodată, un ritm debordant de lambada domină tumultul ambiant, mulțimea se unduia precum marea la apropierea taifunului, ca în cele din urmă să se disperseze în fața unui grup dezlănțuit. Câțiva muzicanți încercuiseră un bărbat îmbrăcat tot în negru, care se zbătea cu brațele ridicate spre cer ca într-un dans păgân, înconjurat de un roi de fete frumoase, unele mai sexy decât altele, care păreau a nu fi visat la nimic altceva decât să se frece măcar câteva clipe de dansator, gest semănând – în viziunea lui Malko – cu un act sexual perfect mimat.

Samir Mussawi se amuza ca un nebun. Părul său foarte negru, recent implantat, nu era prea bogat, dar ochii săi întunecați, fața sa pătrățoasă, maxilarele proeminente și umerii masivi degajau o impresie de putere aproape palpabilă. La aproape șaptezeci de ani, dansa cu antrenul unui bărbat tânăr. El și galaxia sa se îndreptară spre un alt salon, sub privirile invidioase ale creaturilor care nu participau la sarabanda lui.

Interesat, Malko îl urmări lung cu privirea.

O frumoasă reușită.

Cu cincisprezece ani în urmă, Samir Mussawi nu era încă decât un informator al KGB la Beirut, însărcinat să infiltreze unele grupe palestiniene, iar pe altele să le elimine. Misiune de care s-a achitat cu zel. Drept recompensă, "agentul" său i-a permis să intermedieze câteva modeste și discrete livrări de arme simpatizanților.

Apoi, geniul libanez a știut cum să joace... Samir Mussawi a reușit să se facă iubit distribuind judicios comisioane de ambele părți, cu o discreție absolută. Treptat, a devenit principalul furnizor al OEP. Câștigând din ce în ce mai mulți bani, el a avut abilitatea să redistribuie

destul pentru a-şi păstra prietenii. De şase ani se instalase la Varşovia – placa turnantă a traficului cu arme provenind din blocul de Est. Ceea ce sovieticii nu puteau sau nu voiau să livreze polonezii se însărcinau s-o facă.

Libanezul îşi amenajase un luxos apartament la ultimul etaj al *Hotelului Intercontinental*, mergând să-şi caute clienţii la aeroport într-un Silver Shadow verde. Unicul Rolls-Royce din Varşovia.

Perestroika nu-l luase prin surprindere, pur şi simplu îi îngăduise să-şi lărgească piaţa. Căci CIA a înţeles foarte repede utilitatea lui Samir Mussawi. Numeroşi "clienţi" îi cereau arme de fabricaţie sovietică. Samir era acolo pentru a le furniza, stabilind şi cu partea americană câteva contracte solide.

Samir Mussawi i-a trimis cu amabilitate lui William Sterling, şeful filialei CIA din Varşovia, un teanc de invitaţii în alb.

O dată cu inaugurarea palatului său, libanezul sărbătorea o excelentă noutate: prietenii săi sovietici îi încredinţaseră comercializarea surplusului lor de armament uşor! O lovitură prin care câştiga mai multe sute de milioane de dolari. La şaizeci şi opt de ani, Samir se întreba dacă va avea timp să profite de toţi aceşti bani...

Malko puse la loc farfuria goală şi îşi privi ceasul. Unsprezece şi jumătate. Ora întâlnirii trecuse de câteva minute.

Dar în această mulţime era dificil să găseşti pe cineva. Numai la parter să tot fi fost vreo două sute de persoane. În plus, nu-l văzuse niciodată în carne şi oase pe cel cu care avea întâlnire: colonelul Igor Feodorovici Trifanov, care lucra pentru Direcţia Întâi a KGB, linia *"S"*, cea însărcinată cu controlul "clandestinilor" răspândiţi în lumea întreagă. Igor Trifanov îşi avea baza actualmente la Vilnius, în Lituania, şi oficial venise la Varşovia pentru a asista la serbarea lui Samir Mussawi. Malko, căruia i se arătase o fotografie, era sigur că-l va recunoaşte pe Trifanov. O frunte înaltă, ochi foarte albaştri, părul rar, fălci grele. Înălţime 1,85; slab. Bineînţeles, vine în civil, costum închis, cravată roşie.

Ca toţi sovieticii care nu aveau smoching.

– Trifanov a insistat pentru un contact urgent, explicase William Sterling, şeful filialei. Unul dintre agenţii noştri din Vilnius a aranjat această întâlnire. Trifanov s-a împotrivit să merg eu personal acolo, întrucât sunt prea cunoscut de oamenii din KGB care lucrează la Varşovia.

– Are ceva de vânzare?

– Cu siguranţă! Dar n-a vrut să spună ce anume.

După puciul din august 1991, KGB-ul se făcuse bucăţi. Sfâşiat de gorbaciovişti, pucişti, partizanii lui Boris Elţân şi cei care nu voiau altceva decât să nu-şi piardă rolul. În Direcţia a Doua, însărcinată cu controlul populaţiei – în limba de lemn, cu represiunea "fenomenelor negative" – domnea panica. O dată cu dispariţia Partidului Comunist şi cu suflul vântului democraţiei, această branşă a KGB-ului era condamnată.

În general, cei de la Direcţia Întâi, însărcinată cu informaţii din afara Uniunii Sovietice, continuau să-şi vadă de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat: întotdeauna era nevoie de un serviciu de informaţii care să lucreze pentru Rusia sau Uniunea Sovietică. Numai anumiţi ofiţeri compromişi în puci ceruseră azil politic în Vest. Era, probabil, şi cazul lui Trifanov care, desigur, dorea să înceapă o nouă viaţă cu un oarecare cheag...

Malko se afla în Polonia pentru o "vânătoare", aşa că nu le putuse refuza celor de la CIA acest serviciu.

Părăsind bufetul, porni să exploreze şi celelalte saloane, ale căror ferestre dădeau spre o terasă mare ce domina Vistula. Peste tot, invitaţii beau, dansau, flirtau sau sporovăiau. Orchestre itinerante se instalau în câte un colţ, animând, rând pe rând, toate saloanele palatului. Malko se întoarse din drum, căci Igor Trifanov n-ar fi trebuit să mai întârzie.

Lângă bufet, el fu repede înconjurat de un grup de manechine sovietice surescitate, care se năpustiră asupra cupelor pline cu cocaină, înainte de a se dispersa ca nişte vrăbii.

Abia se pierdură în mulţime, când în uşa salonului apăru un bărbat, scrutându-i cu privirea pe invitaţi. Pulsul lui Malko se acceleră imperceptibil: nou-venitul era atletic, avea ochii foarte albaştri, părul blond deschis şi arbora o cravată roşie-sângerie la un costum de culoare închisă.

Nu putea fi altul decât Igor Trifanov.

Privirile lor se încrucişară şi Malko făcu câţiva paşi în direcţia lui surâzând:

– Igor Trifanov? întrebă el când ajunse mai aproape.

– *Da.*

– Eu sunt acela cu care aveţi întâlnire. Beţi ceva?

– *Johnnie Walker*, răspunse sovieticul.

Se regăsiră lângă bufet, presaţi de mulţimea compactă. Imposibil de a purta o discuţie serioasă în asemenea condiţii... Malko trebui să se mulţumească să-i întindă colonelului KGB un pahar cu scotch şi să-l ciocnească uşor cu cupa sa de Dom Pérignon.

– Bun venit în Polonia, zise el.

Peste câteva minute, privirea îi fu atrasă de o tânără femeie într-o rochie roşie din şantung, foarte decoltată, evazată ca o corolă în jurul picioarelor interminabile, croindu-şi drum prin mulţime cu graţia unei zâne. Şocat de frumuseţea ei, Malko îi admiră ovalul de madonă al feţei, pe care străluceau ochii imenşi albaştri migdalaţi, întinzându-se până la tâmple. Părul negru ca smoala era pieptănat pe spate şi strâns într-o lungă coadă de cal. Gura mare, parcă prea roşie, altera prin senzualitatea ei puritatea trăsăturilor netede.

Ea se îndreptă spre bufet şi-i ceru unui *maître d'hôtel* un *"Cointreau on ice"**, apoi se reîntoarse, atingându-l uşor pe Malko.

Surâsul timid pe care i-l adresă contrasta cu atitudinea provocatoare a "creaturilor" din vecinătate. Faţa ei încremeni brusc atunci când fixă un punct dinapoia lui Malko. Acesta se întoarse. Necunoscuta brună privea un bărbat care tocmai intra în salon şi se îndrepta glonţ spre ea. Mic de statură, aproape tot atât de lat pe cât era de înalt, cu părul creţ grizonat, cu fălci de buldog şi cu o privire răutăcioasă.

Cusăturile smochingului său păreau gata să plesnească, iar papionul îi era strâmb de tot.

Bruna schiţă o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în spatele lui Malko, dar nou-venitul îi arătă pumnul şi o trase violent spre el, adresându-i-se în ruseşte cu o voce plină de mânie:

– Vino încoace, târfă mică!

Îi puse un braţ în jurul taliei şi vru să şi-o apropie. Vârful capului îi ajungea până la umărul brunetei. Destul de tare ca să audă şi Malko, adăugă cu o voce beată, dar mai dulce:

– Pe aici undeva, sus, ne aşteaptă o canapea ademenitoare, porumbiţa mea.

---

* *"Cointreau cu gheaţă"* (în engleză în textul original), (N. tr.).

Malko îl cercetă mai îndeaproape pe necunoscut. Smochingul de mătase, un imens Rolex cu o enormă brățară, un ghiul cu un diamant cât o monedă de 25 de copeici, limbajul brutal și atitudinea grosolană, totul indica un membru al mafiei sovietice... Bruneta se întoarse spre el și-l privi implorator:

– *Gospodin!*

Malko se abținu cu greu să nu intervină, dar se afla în Palatul Tarnowsky în misiune pentru CIA și nu pentru a face pe Don Quijote. Alături de el, Igor Trifanov contempla scena impasibil.

Văzând că nu se putea aștepta la nici un ajutor din partea lui Malko, bruneta luă la iuțeală o sticlă cu vodcă doar pe jumătate golită și, din toate puterile, își lovi companionul drept în cap.

În învălmășeală, gestul ei trecu practic neobservat, dar mafiotul sovietic încremeni, răcnind de durere. Sticla se spărsese, iar cioburile pătrunseră prin păr și în pielea capului, astfel că un amestec de vodcă și sânge îi curgea pe față, dându-i un asepect înspăimântător.

– *Suka!** Ai vrut să mă omori, scheună el.

Apoi eliberă mâna fetei și, luându-și avânt, îi pocni un pumn în plin obraz. Lovită la tâmplă, ea se clătină, aruncându-se literalmente în brațele lui Malko!

Acesta era gata-gata să cadă la pământ cu ea cu tot. Reuși să-și păstreze echilibrul și s-o ducă până la un fotoliu din lemn aurit. Prudent, Igor Trifanov se îndepărtă câțiva metri.

Chiar în acel moment, o orchestră însoțită de un grup de dansatori irupseră în salon, monopolizând atenția invitaților. Malko porni să-l regăsească pe Trifanov, sperând că incidentul s-a închis, când, cel pe care-l poreclise "mafiotul", tot cu fața inundată de sânge și vodcă, se năpusti ca un buldozer în direcția lui. El se opri în fața scaunului în care se prăbușise victima sa, își vârî mâna în buzunarul interior al smochingului și o scoase imediat ținând amenințător un brici. Făcu un pas înspre brunetă, descoperindu-și un șir de dinți strălucitori într-un rictus dușmănos.

– O să te tai! mârâi el.

---

* *Cățea!*

Malko îi apucă pumnul cu o fracţiune de secundă înainte ca el să o fi înjunghiat pe tânăra femeie. Bărbatul îi aruncă o privire injectată de sânge.

– Hei, *prohvost!**

În ruseşte, era cea mai dispreţuitoare expresie. Malko nu slăbi strânsoarea pumnului şi spuse calm:

– Lăsaţi fata în pace! Vă comportaţi ca un animal sălbatic.

Necunoscutul îi aruncă o privire cruntă şi îl apostrofă pe un ton furibund, tutuindu-l după obiceiul rusesc.

– Ce-ţi pasă de târfa asta mizerabilă? Înainte se ţinea cu marinarii pentru douăzeci de ruble "şedinţa". Şi îndrăzneşte să facă pe mironosiţa. Dă-mi drumul imediat! De nu, îţi spintec burta ca la peşte.

Malko hotărî că această conversaţie a durat destul. Aplicând o figură de jiu-jitsu, îi răsuci brutal pumnul ce ţinea briciul, lăsând instrumentul să cadă pe jos. Abia atunci eliberă pumnul "mafiotului".

– Mergeţi să vă învioraţi afară, zise el după ce reuşi să împingă briciul cu piciorul undeva sub o masă.

Sesizând altercaţia, trei agenţi de pază ai stăpânului casei se apropiară, observând scena.

"Mafiotul" rămase postat în faţa tinerei, vizibil turbat de furie. Gata să reînceapă. Consecvent în atitudinea sa cavalerească, Malko o ajută pe fată să se ridice. Imediat ea se lipi de el, înnebunită.

– Oh, vă rog, nu mă lăsaţi. O să mă omoare.

Malko o luă cu el şi, trecând pe lângă cele trei "gorile" care-l supravegheau pe agresorul ce-şi ştergea faţa cu o batistuţă de mătase roşie, zise:

– Împiedicaţi-l să reînceapă!

Necunoscuta în roşu se agăţă de braţul lui Malko, ridicându-şi spre el privirea minunaţilor săi ochi gri, cu o expresie imploratoare.

– *Spasiba! Spasiba!*** Fără dumneata, m-ar fi omorât.

Malko privi în jurul său. Igor Trifanov se pierduse în mulţime. Aşteptând ca incidentul să fie consumat.

– Cine e tipul? o întrebă el pe fata brună.

---

* *Hei, ticălosule!*
** *Mulţumesc! Mulţumesc!*

– Un *spekulantas** uzbec, răspunse ea. Foarte bogat şi foarte puternic.

Exact cum presupusese Malko: un mafiot sovietic.

Din nou fu izbit de extraordinara frumuseţe a celei pe care o salvase.

– Şi pe dumneata cum te cheamă?

– Galina Anastasievna Vasilieva... Eu...

Ajunseră la intrarea în hol.

– Sunt obligat să vă părăsesc, spuse Malko. La re...

– Oh nu, nu! exclamă tânăra femeie. El va reveni şi-o să mă ucidă.

De astă dată, se agăţă de el ca o înecată. Malko îşi zise că viaţa era, într-adevăr, rău făcută.

– Nu sunt singur aici, explică el.

– Nu mă lăsa, imploră ea fără să pară că l-ar auzi.

De bine de rău, Malko făcu câţiva paşi în hol, dar îşi dădu seama că fără un nou scandal n-ar reuşi să se debaraseze de cucerirea lui involuntară. Or, nici nu putea fi vorba ca ea să asiste la întâlnirea cu Trifanov.

– Nu există pe aici vreun colţ unde ai putea fi în siguranţă? întrebă el.

– Să mergem sus, sugeră ea; va crede că am plecat. Dar, mai ales, nu mă părăsi. Nebunia ei ajunsese la un asemenea grad încât Malko hotărî că până nu o va potoli nu va avea linişte.

– Atunci, hai acolo, spuse el, îndreptându-se spre maiestuoasa scară din marmură ce ducea la etaj.

Trebuiră să păşească peste un cuplu în umbra palierului etajului întâi, atât de tare încâlcit încât era greu de precizat cu ce anume se îndeletnicea...

Vacarmul era la fel de asurzitor la primul etaj, ca şi la parter. Împinse la întâmplare o uşă, pătrunzând într-o încăpere scăldată de o lumină roşiatică unde nu puteai distinge decât nişte siluete vagi. Mai mulţi muzicanţi, în picioare, interpretau *Oci ciornîie*, cu o fervoare de nedescris.

---

* *Traficant.*

În mijlocul camerei, o blondă înaltă cu părul desfăcut dansa de una singură, înconjurată de bărbați și de femei ce băteau ritmat din palme. Detaliu insolit: blondina era goală până la talie, singurul ei veșmânt fiind colanții multicolori, mulați precum o mănușă de cauciuc.

Sânii ca niște pere băteau cadența și șoldurile se unduiau cu lentoare provocatoare, plină de senzualitate.

Deodată, un tip din asistență luă de pe bufet o sticlă cu *Moët et Chandon* și, cu strigăte vesele, începu să stropească pieptul fetei, inundându-l. Tânăra fugi de sub aversă și se trânti pe spate pe o canapea, dar "schingiuitorul" se grăbi să i se alăture și să termine de vărsat conținutul sticlei asupra ei. Mai mulți bărbați se precipitară să ajungă lângă fată și începură să lingă șampania de pe ea. Mai întâi de pe sâni, apoi, cel mai îndrăzneț se apucă să-i tragă în jos colanții uzi pentru a continua degustarea spre partea inferioară a pântecelui...

Muzicanții, în cerc, cântau cu și mai multă ardoare... Printre cei care lingeau șampania, Malko îl recunoscu amuzat pe un general sovietic din complexul militaro-industrial, cunoscut pentru rigiditatea lui...

Galina îl strânse de braț, murmurându-i la ureche:

– *Ujasno!**

Ieșiră, ajungând într-o altă cameră, unde se dezlănțuia o orchestră *flamenco*. Acolo ambianța era mai normală și, într-un colț liniștit, găsiră o canapea somptuoasă, tapițată cu brocart de mătase argintie – o altă creație a lui Claude Dalle – pe care Galina se prăbuși.

Malko își privi cu discreție ceasul. Probabil că acum colonelul Trifanov era foarte neliniștit. Era timpul să scape de fată. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, ea se aplecă brusc spre el, îi trecu un braț în jurul cefei și, înainte de a-i strivi gura cu a ei, murmură: *"Spasiba!"*.

În mod vizibil, era hotărâtă să-i mulțumească pe loc.

---

* *Înfiorător.*

Capitolul II

Igor Trifanov se opri câteva clipe într-un salonaş mai liniştit decât celelalte, admirând lambriurile din stejar, înalte de aproape şase metri, ornamentate cu frunze aurii. Parcă te aflai la curtea Rusiei cu un secol în urmă. Samir Mussawi îi pretinsese decoratorului său, Claude Dalle, tot ceea ce putea fi mai bun. Numai lambriurile costaseră cât un pavilion într-o zonă preorăşenească... Igor, care nu poseda decât un apartament cu două camere la periferia Moscovei, cumpărat cu 15 000 de ruble, era de-a dreptul uluit.

El se hazardă câteva clipe pe imensa terasă iluminată cu torţe ce se reflectau în apele întunecate ale Vistulei – unde doar câteva cupluri se dedau unui flirt fulgerător – dar reintră repede în casă. O vagă nelinişte îl stăpânea. La prima vedere i se părea bună ideea de a-l întâlni pe omologul său de la CIA la serata libanezului, unde se adunaseră tot soiul de oameni. Într-adevăr, din momentul când păşea dincolo de graniţele Uniunii Sovietice, se ştia supravegheat, ca toţi ceilalţi ofiţeri ai Direcţiei Întâi. Pentru ei, războiul rece nu se terminase niciodată... Acum, îşi dădea seama că la această serată, *komitetciki** mişunau. Reperase un general de la Direcţia Întâi, înconjurat de vreo duzină de fete unele mai frumoase decât altele, printre care una purta de-a curmezişul rochiei o eşarfă ce anunţa că ea fusese aleasă Miss KGB 1991...

O roşcată bine făcută, ai cărei ochi visau numai spermă şi ai cărei sâni păreau gata să producă explozia rochiei *bleu électrique*...

În acest domeniu, de asemenea, Estul răsturna tradiţiile în mare goană. Ca şi cum URSS s-ar fi apucat să imite America.

El reveni în salonul cel mare şi-l căută din priviri pe trimisul KGB.

– Şampanie, *gospodin*?

---

* *Oamenii KGB-ului.*

Vocea chelnerului îl făcu să tresară. Hotărât lucru, era prea nervos. Îşi goli maşinal cupa de *Dom Pérignon*. Era cu totul altceva decât şampania de Crimeea, servită la seratele dansante moscovite... Şampania nu-i alungă neliniştea. Atât el cât şi cei pe care-i reprezenta erau în primejdie de moarte. Se grăbea să regăsească agentul contactat, deoarece avea impresia că după ce i-ar fi împărtăşit acestuia secretul care-l apăsa, ar fi fost în mai mare siguranţă.

Deodată, o blondă sculpturală – purtând un lung furou mulat, cu paiete argintii, îngustat în partea de jos, atât de strâmt încât Igor Trifanov se întreba cum reuşea să păşească – se apropie de el.

– Ştii cumva unde se află piscina? întrebă ea în ruseşte cu o voce mai curând dogită.

Igor Trifanov îşi desprinse cu greu privirea de la pieptul ei nemaipomenit – perfect subliniat de rochie – spre a plonja în apele ochilor săi verzi cu o expresie neliniştită.

– Piscina? Care piscină?

Nici măcar nu-şi imaginase că Palatul Tarnowsky ar putea avea o piscină.

– Nu ştiu. Poate pe terasă.

Blonda izbucni într-un râs cam prea puternic şi îl luă de braţ, sprijinindu-se de el.

– Vreau să mă ajuţi să merg, zise ea, mi-e teribil de rău, am impresia că aceste străvechi planşeuri sunt nişte gondole.

În faţa acestei rele-credinţe de beţivan, Igor Trifanov îşi reţinu un surâs. Parfumul vecinei sale îi gâdila plăcut nările şi nu se putea abţine să nu tragă cu ochiul la sânii ei. După toate celea, simţea că îl destindeau aceste câteva minute petrecute lângă o asemenea splendidă creatură care trebuia să fi abuzat de vodcă.

– Cum te cheamă? îl întrebă.

– Igor Feodorovici.

– Eu sunt Katia Valentina. Mi-au dat un bilet de avion ca să vin de la Moscova anume pentru această serbare, la fel şi rochia de pe mine, dar sper din toată inima că se va găsi cineva să mă împiedice să plec înapoi.

– Cum? nu-şi putu reţine întrebarea Igor Trifanov.

– Păstrându-mă lângă el, bineînţeles, spuse tânăra femeie. Sunt

sătulă până peste cap de viaţa împuţită de la noi! Tu locuieşti la Moscova?

– Nu, zise prudent Igor Trifanov.

Zărind un chelner care ducea o sticlă cu vodcă pe o tavă, Katia făcu o mişcare bruscă, apucă sticla cu un gest rapid, vârî gâtul în frumoasa-i gură roşie şi trase o duşcă zdravănă... Ca un rus adevărat ce era, Igor aprecie gestul. Cu privirea şi mai înceţoşată, blonda se sprijini de el şi spuse cu o hotărâre specifică stării de beţie:

– Atunci, mergem să căutăm piscina aia?

Ofiţerul KGB nu avu decât o mică ezitare. Această fermecătoare creatură îl fascina. Odată ajunşi la piscină, ar fi lăsat-o în voia soartei. Cu toate că... posibilitatea unei aventuri-fulger cu apetisanta Katia începea să-i încolţească în minte.

– Să începem cu terasa, propuse el.

Aici era un frig de dârdâiai şi nu găsiră nici o piscină. Un bărbat presa o femeie lângă balustrada de piatră ce domina Vistula, cu o mână sub rochia ei. Katia chicoti.

– Ar face mai bine să se ducă la căldură. Ea părea că nu simte frigul. Reintrară în casă. Orchestra de jazz se mutase în micul salon şi interpreta un *slow* languros. Katia începu să se învârtească, înlănţuindu-l pe Igor Trifanov şi uitând deocamdată de piscină.

– Ador muzica asta! gânguri ea.

Katia dansa ca o veritabilă târfă: bustul înainte, apăsându-şi partenerul cu masa fermă a sânilor. Sub degetele lui, carnea elastică a şoldurilor ei nu era protejată decât de paiete... El sesiză totul într-o clipită.

Dându-şi seama, Katia ridică o privire amuzată şi, cu un surâs complice, îşi apăsă iute buzele pe ale lui.

Aproape imediat, ea se îndepărtă, întrerupând dansul, şi îl luă de mână pe Igor Trifanov conducându-l spre hol.

– Vreau să găsesc piscina aia! Am chef, cu adevărat, să mă scald.

În timp ce se strecurau prin mulţime, Igor Trifanov se adresă unui valet:

– Unde se află piscina? îl întrebă el.

– La subsol, explică servitorul; se ajunge acolo pe o scară care porneşte din hol, în dreapta.

Katia auzi răspunsul. Ea îl trase voioasă în direcția indicată.

– *Davai, paidiom!**

Igor nu-și putea lua ochii de la "crupa" ei incendiară, mulată de paiete argintii, și începu să se excite de-a binelea... Găsiră cu greu mica scară în spirală, ascunsă îndărătul unei coloane, și coborâră în grabă.

Katia se reîntoarse, zări o cheie în broască și, cu un surâs poznaș, o răsuci, zăvorând ușa.

– Vreau să fiu liniștită când mă scald! îl lămuri ea. Această precauție îi păru de foarte bun augur lui Igor Trifanov...

Își zise că poate o să aibă destul timp pentru o agreabilă recreație înainte de a trece la lucrurile serioase.

Ajunseră într-un loc straniu. O sală enormă, foarte joasă, unde aproape tot spațiul era ocupat de o piscină dreptunghiulară. În jurul ei, peste tot, fotolii și saltele; pereții erau acoperiți cu picturi reprezentând animale sălbatice și palmieri, iar temperatura ambiantă să tot fi fost în jur de treizeci de grade.

Nu lipsea decât soarele.

Din cauza plafonului foarte scund, vocile răsunau bizar. Katia îl trase pe ofițerul KGB spre fundul sălii, unde, pe o falsă prerie din plastic, erau dispuse niște fotolii de răchită. Nu se mai auzeau zgomotele serbării, parcă era o altă lume. Igor Trifanov cercetă locul mașinal. În stânga se aflau cabinele și o saună. Totul părea perfect adecvat pentru a-și face repede treaba cu proaspăta sa cucerire; deși, ținând seama de furoul ei superajustat, asta era aproape imposibil... El se simțea puțin vinovat că, de dragul Katiei, l-a abandonat pe omul contactat, dar își jură să nu întârzie prea mult. Tânăra femeie, pe bună dreptate, îl observa, în minunații săi ochi verzi citind o licărire neliniștită. El coborî privirea spre sânii ei care palpitau în afara rochiei, expediindu-i un semnal mut, dar perfect explicit...

– Te gândești la *asta*, nu-i așa? zise ea cu o voce schimbată.

Asta – *Șto*. Rușilor nu le place să pronunțe cuvinte deșănțate... Încurajat, Igor Trifanov o atrase spre el și, de astă dată, o sărută... Ea se freca de el ca o pisică în călduri, aprinsă de vodcă, în timp ce mâinile

* *Hai, să mergem!*

lui se mişcau peste tot, palpându-i cu aviditate sânii, şoldurile şi posteriorul. Paietele erau atât de strâns lipite de piele, încât avea impresia că atingea o carapace suplă. Când îşi strecură o mână între corpurile lor îmbrăţişate şi o puse pe pubisul ei, Katia scoase un soi de geamăt răguşit şi, la rândul ei, palpă prin pantalon membrul rigid al ofiţerului KGB, strângându-l până la durere. Perechea se balansa periculos pe malul piscinei.

Cu un râs ascuţit, Katia se eliberă. Părea să-şi fi abandonat proiectul de a face baie. Igor o prinse din nou, lipind-o apoi de perete şi încercând să-i ridice furoul. Practic, imposibil... El se îndârji ca un licean, dar nu reuşi decât să smulgă câteva paiete. Katia izbucni în râs.

– La tine e mai uşor!

Îmbinând gestul cu vorba, ea îi desfăcu pantalonul cât ai clipi, degajând un membru congestionat pe care izbuti să-l aducă în pragul exploziei numai prin câteva mişcări ale palmei, pe cât de ferme, pe atât de îndemânatice. Sovieticul grohăia, gâfâia, se răsucea ca să se elibereze. Era prea frustrant să aibă la îndemână această splendidă femelă şi să se mulţumească doar cu atât.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Katia se opri.

– Vino, spuse ea.

Igor Trifanov se lăsă condus până la unul din cele două fotolii de răchită, unde Katia îl făcu să se aşeze. În picioare, în faţa lui, ea îl măsură ironic, cu abdomenul bombat, sânii aţâţători, apoi privirea-i coborî.

– Oho, eşti bine aprins! remarcă ea nu fără mândrie.

Trifanov nici nu mai ştia pe ce lume se află. Pentru el serata era undeva la ani-lumină depărtare. Nu avea ochi decât pentru paietele argintii ale rochiei, încercând să ghicească sexul sub proeminenţa ţesăturii. Cu o încetineală exasperantă, Katia luă o perniţă şi se aşeză în genunchi exact în faţa fotoliului. Privirea Katiei nu o părăsi pe cea a lui Igor decât în momentul când gura îi absorbi membrul, mai întâi delicat, apoi atât de adânc, încât părea gata să-l înghită...

El începu să-i frământe febril sânii, extrăgându-i aproape în întregime din teaca paietată care era corsajul...

Tot ceea ce putea obţine.

Apoi, cu ochii închiși, se abandonă. Chiar dacă nu o va revedea niciodată pe Katia, își va reaminti de clipa asta tot restul vieții. Ceea ce îi păru de bun augur pentru întâlnirea cu omul care îl contactase. Se concentră asupra senzației copleșitor de plăcute.

*
* *

Malko lupta cu curaj împotriva unei caracatițe parfumate... Nici nu se așezară bine pe canapea, că Galina și începu să se comporte precum o maimuță în călduri, fără să se sinchisească de lumea din jur. Mâinile ei parcă dansau în jurul lui Malko, se infiltrau peste tot, descheiau nasturii de la cămâșă, reușind să se strecoare mult mai jos.

Rochia de șantung roșu a Galinei era ridicată, descoperindu-i coapsele foarte sus, deasupra ciorapilor, dar ei nici că-i păsa. Îi luă mâna lui Malko lipind-o de pieptul ei, îl mușcă de gât, reveni între picioarele lui, încercând de-a dreptul să-i dea jos pantalonii! Chipul de madonă se transformase, prinsese culoare, gura parcă își dublase volumul. Cu înverșunare își coborî sutienul, eliberând doi sâni țuguiați și pietroși.

Un bărbat se așeză lângă el, contemplând-o înmărmurit.

Galina își lipi gura de urechea lui Malko.

– *Davai, nuu, idi!**

Vocea îi tremura de atâta excitare. Malko trebui să facă uz de întreaga-i voință ca s-o respingă. Dezgolită, dezlănțuită, Galina era imposibila fantasmă pentru oricare bărbat. Dar, înainte de toate, el n-avea chef să facă dragoste în fața unei duzini de persoane. Dansatorii de flamenco bătătoreau podeaua la numai câțiva metri de ei, fără a-i mai socoti pe ceilalți spectatori.

Apoi, nu putea să nu se gândească serios că Igor Trifanov o fi început să se îngrijoreze de absența lui. Or, după o îmbrățișare, fie ea și scurtă, i-ar fi fost și mai greu să se debaraseze de Galina...

Reuși să o oprească și îi spuse încetișor:

– Văd că nu îți mai e frică. Trebuie să mă întâlnesc neapărat cu cineva jos. După aceea mă reîntorc aici și vom avea toată noaptea la dispoziție numai pentru noi doi.

---

* *Hai, vino!*

– Nu! Vin cu tine.

– Imposibil, e vorba de o femeie, minţi Malko.

El se ridică, aranjându-se, de bine, de rău, după tornadă. Spunându-şi că CIA nu-i recompensează cum se cuvine eroismul... Galina îi adresă o privire imploratoare din minunaţii săi ochi gri.

– Te reîntorci, într-adevăr?

– Desigur, afirmă Malko.

O dată rezolvată treaba cu Igor Trifanov, nimic nu-l poate împiedica să-şi încheie noaptea cu această splendidă creatură. Arareori avusese parte de o asemenea frumuseţe. Iar ardoarea tipic slavă pe care o demonstra era bine prevestitoare... El se aplecă pentru a-i atinge uşor buzele şi se îndepărtă vioi.

Înainte de a părăsi încăperea, Malko întoarse capul şi o văzu pe Galina vârându-şi sânii la loc în corsaj. Îi trimise o sărutare, apoi dansatorii de flamenco făcură ca ea să dispară din raza lui vizuală.

Ţinuta invitaţilor devenea mai mult decât relaxată, chiar penibilă. Peste tot, cupluri ce flirtau fără ruşine, un bărbat tânăr şi frumos bântuia prin hol cu o sticlă goală de vodcă în mână, ca un Diogene scăpat din butoiul său. Malko se duse la bufet, dar nu-l găsi pe Igor Trifanov; parcurse repede saloanele şi reveni la punctul de plecare.

Intrigat.

Unde s-o fi dus ofiţerul KGB?

*
* *

Piotr Letonul, chircit pe o banchetă de lemn din saună, se simţea doborât de anchiloză. Muşchii îi erau cuprinşi de crampe atât de dureroase încât îşi muşca buzele să nu strige. Impresionanta masă a celor 120 de kilograme de muşchi era prea importantă pentru îngustul local. Puterea sa fizică era, vai, invers proporţională cu cea a creierului său.

În acea clipă, toate gândurile i se concentrau asupra spaţiului care se zărea prin uşa batantă întredeschisă. Mai ales nu trebuia să rateze intervenţia la momentul potrivit.

Întotdeauna se temea ca nu cumva să execute prost ordinele primite. Or, de aceasta depinde supravieţuirea sa. Mai întâi la circ, unde servea drept soclu viu unei echipe de echilibrişti: nu mai puţin de

zece se instalau pe umerii săi! Apoi în lagărul nr. 385, în Ural, aproape de Perm, unde KGB-ul îl deportase în urma unui scandal într-un bar din Riga, scandal în care zdrobise capul unui subofițer al Armatei Roșii ce-și bătea joc de el... Acolo, în lagărul 385, fusese închis. Forța sa herculeană îl pusese la adăpost de multe farse și nici chiar gardienii "zeks"-ilor* nu îndrăzneau să-l atingă. Cu o singură mână putea să-i rupă în două.

Atunci ei găsiseră un mijloc absolut sadic să-l tortureze. În loc să-i încredințeze munci grele, de forță, care ar fi fost pentru el o joacă de copil, i-au repartizat reparații de precizie. Gardienii se umflau de râs văzându-l cum se chinuia să vâre în micile lor orificii șuruburile care pur și simplu dispăreau în mâinile lui enorme. Cum niciodată nu reușea să-și facă norma, era pedepsit. Mai puțină hrană, ore de carceră, interzicerea scrisorilor de la familie. Nu era de mirare că devenea nebun. Nebun de disperare, de frustrare, ca și de foame.

Într-o zi, în atelier, când gardianul îi adusese o grămadă de piese pentru a monta în timp record ceasuri deșteptătoare, se aruncă asupra lui fără un cuvânt, ca o fiară sălbatică. Bietul gardian nici n-apucase să-și îndrepte mâna spre Tokarev-ul** său. Cu o singură mână, Piotr Letonul îi suci gâtul ca unui pui de găină. Apoi, a continuat să-l masacreze și mai înverșunat, călcându-l în picioare ca un bivol, zdrobindu-i toracele, cu atâta furie, încât materiile fecale îi ieșeau nenorocitului pe gură... După acest incident, Piotr Letonul a fost azvârlit într-o groapă săpată în pământ și acolo ar fi fost lăsat să crape de foame, dacă tocmai atunci n-ar fi fost inspectat lagărul de către un general KGB. Acestuia i se relată povestea lui Piotr și ceru să-l vadă. Înlănțuit ca un atlet de bâlci, Letonul compăru în fața generalului. Nu mâncase nimic de două zile și abia se ținea pe picioare. Generalul îl întrebă sec:

– Vrei să trăiești?

– *Da, da, vașe blagorodie****, murmură Piotr Letonul.

Generalul nu se sinchisi deloc de acest apelativ demn de regimul țarist.

---

* *Zeks – deportat.*

** *Pistolul Tokarev.* (N. tr.)

*** *Da, da, Înălțimea Voastră.*

– Foarte bine, a spus el; te voi lua cu mine. De acum înainte vei executa, fără să crâcneşti, ordinele mele sau ale celor cărora te voi încredinţa. Şi dacă o singură dată nu te vei supune, te vei întoarce în lagăr. Şi tu ştii prea bine ce te aşteaptă aici.

De atunci Piotr Letonul se supune. Orbeşte.

Obsedat – într-un colţişor de creier – de frica terorizantă a şuruburilor prea mici pentru mâinile sale mari.

... Reţinându-şi suflarea, Piotr întredeschise încă puţin uşa saunei, observă ce se petrecea acolo şi, punând în practică ceea ce era prevăzut, ieşi cu grijă din ascunzătoarea sa.

* * *

Igor Feodorovici Trifanov simţea cum seva îi urcă până la rărunchi. Gura Katiei era, într-adevăr, a opta minune a lumii. El deschise ochii spre a se bucura de frumuseţea chipului partenerei sale de felaţie, însă nu profită decât o fracţiune de secundă.

Două mâini, apărute de nu se ştie unde, se strânseră în jurul gâtului său, două degete groase enorme apăsându-i carotida. Vru să se ridice, dar parcă era sudat de fotoliu. Calda mângâiere în jurul sexului său se întrerupse. Creierul său, lipsit de irigarea sanguină, încetase să funcţioneze. Înainte ca un văl negru să-i acopere vederea, el distinse vag în faţa ochilor silueta Katiei care se ridica.

Când îşi reveni, vru să se mişte, însă realiză imediat că era una cu fotoliul, legat de el, precum un salam, cu o sforicică albă. Nu putea să se aplece înainte. Katia era în faţă, bine înfiptă pe tocurile înalte, cu gura încă mânjită de ruj. Lângă ea se afla un fel de animal preistoric, un om de peste un metru nouăzeci, al cărui păr blond începea chiar de la sprâncene, cu maxilare masive, cu privire inexpresivă, cu braţele în lungul corpului. Un munte de carne.

– Ce se întâmplă...?

Katia îi adresă un surâs crunt.

– Nu te plânge, Igor Feodorovici! Înainte de a muri, ai avut parte de momente extrem de plăcute, nu-i aşa?

Ofiţerul KGB dădu din cap zăpăcit, consternat.

– Dar cine eşti tu? Ce vrei?

Katia îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Ai avut tupeul să încerci să ne vinzi americanilor, spuse ea.

Igor Trifanov scoase un urlet de groază. Namila se aplecă și ridică fotoliul ca pe un fulg. Făcu un pas spre marginea piscinei, îl ținu câteva secunde deasupra apei, înainte de a-l lăsa să cadă în locul cel mai adânc. Apa îl învălui pe Igor Feodorovici Trifanov ca un linţoliu călduţ și greutatea fotoliului îl antrenă până la fund. Disperat, el încercă să desfacă legăturile, reținând aerul în plămâni până la limita extremă. Timp de aproape două minute, reuși, apoi plămânii fiind gata să plesnească, sfârși prin a deschide gura.

* *
* *

Malko coborî iute în hol și privi în jurul său pentru a suta oară. Străbătuse tot palatul Tarnowsky fără a-l găsi pe Igor Trifanov! Îi părea imposibil ca sovieticul să fi plecat înainte de a-i vorbi. Fascinanta Galina se evaporase și ea, dar faptul era mai puțin de mirare. În starea în care o lăsase, probabil, s-a lăsat sedusă și acum se află într-una din camerele încuiate de la etajul doi.

Deodată, el zări în hol o ușă închisă. Se interesă imediat, apelând la unul dintre valeți:

– Unde dă ușa asta?

– La piscină, i se răspunse.

Malko ajunse la ușă tocmai când aceasta se deschise și apăru o blondă sculpturală într-o rochie-furou cu paiete argintii. Intrarea era atât de îngustă încât ei se atinseră față în față și putu să-i admire superbul decolteu.

– *Pojaluista!**, zise ea cu ochii plecați și o voce gravă, melodioasă.

– *Spasiba*, răspunse Malko.

Peste câteva secunde, ajunse pe marginea piscinei.

Nimeni! Făcu turul, chemă. Nimeni! Descoperi, alături de vestiar, o ușă dând spre un culoar, îl străbătu și ajunse în grădina de lângă parking. Reveni intrigat la piscină.

Așadar, unde să fie Igor Feodorovici Trifanov?

Aproape datorită hazardului, îl descoperi când coborî privirea spre suprafața apei. Primul reflex fu acela de a sări în bazin și a încerca să-l

---

* *Vă rog!*

salveze pe sovietic. Trecuseră numai câteva minute de când Malko venise aici... Or, Trifanov ar fi putut supravieţui doar dacă ar fi fost nu om, ci peşte. Malko înţelese foarte repede ce s-a petrecut. Frânghiuţele cu care ofiţerul KGB fusese legat de fotoliu se distingeau net. El fusese asasinat într-o manieră atroce şi spectaculoasă. Un mesaj destinat, probabil, lui Malko. Acesta simţi cum îl cuprinde furia. Tot ceea ce se întâmplase de la sosirea lui la palat căpăta dintr-o dată un sens straniu.

Ca un nebun se năpusti pe scara din hol. Blonda! Trebuia s-o găsească pe blonda cu paiete. Îşi începu explorarea la parter şi apoi pe terasă. Peste tot se ciocnea de perechi înlănţuite, care nici măcar nu-i sesizau prezenţa. Orchestrele cântau în continuare şi câţiva hămesiţi zăboveau la bufet.

Malko se repezi pe scara primului etaj. În momentul când ajunse sus, lumina se stinse brusc şi el se poticni în mijlocul râsetelor şi fals-înspăimântatelor exclamaţii.

Ce se întâmplase?

O licărire multicoloră pătrunzând printr-o mare arcadă îi dădu răspunsul: începea focul de artificii! Furios la culme, el îşi continuă pe dibuite explorarea, în mijlocul exploziilor, al strigătelor de bucurie. În cele din urmă, se pomeni pe terasă, unde se îngrămădiseră invitaţii, în pofida frigului. Dar în penumbră, era practic imposibil să recunoască pe cineva...

Lumina reveni peste jumătate de oră.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Malko străbătu din nou tot palatul. Zadarnic. Blonda de la piscină, superba brunetă Galina şi chiar ghiftuitul mafiot dispăruseră, se evaporaseră ca personajele unui teatru de umbre.

Doar Igor Feodorovici Trifanov rămăsese pe fundul piscinei Palatului Tarnowsky, cu secretul lui cu tot.

*
* *

– Opreşte-te acolo.

Katia îi indică lui Piotr Letonul o staţie-service închisă, în dreapta autostrăzii spre Minsk, în plin câmp, dincolo de frontiera sovieto-poloneză pe care o trecuseră de o jumătate de oră. Tânăra femeie în rochie de seară ieşi din Volgă şi-i spuse:

– Desfă-mi fermoarul din spate.

El își părăsi volanul și se apropie, pipăind-o cu mâinile sale uriașe, până ce un scrâșnet ușor tulbură liniștea. Cu o mișcare grațioasă a umerilor, Katia se debarasă de rochie și rămase doar într-un slip de dantelă neagră. Frigul îi întărise sfârcurile. Se întoarse spre el. Piotr o contemplă în tăcere. La vederea umflăturii monstruoase care-i deforma jeanșii, Katia se aprinse într-o clipă.

– Ai lucrat bine în seara asta, remarcă ea cu o voce dulce.

Mărul lui Adam al lui Piotr urcă și coborî de câteva ori, înainte ca el să poată articula:

– *Spasiba, spasiba.*

Katia zvâcni brusc, apropiindu-se de el.

– Cred că meriți o recompensă, făcu ea, dar niciodată să nu sufli o vorbă despre asta. Nimănui.

Când pronunță ultimele vorbe, ea se și apucase să-i descheie pantalonii. Ceea ce descoperi îi uscă gâtlejul. Era cel mai mare sex pe care îl văzuse vreodată. Piotr sufla ca o focă. Brusc, mâinile lui cuprinseră șoldurile nude și o lipi pe Katia de Volgă. Când ea simți pe spate metalul aripii, se lăsă să alunece înapoi. Neplăcerea contactului pielii cu tabla rece fu alungată de o senzație care o inundă imediat. Piotr îi apucase picioarele ridicându-le de la pământ și își ghida incredibilul organ între coapsele ei.

Dantela slăbi și doar cu o împingere, el o penetră. O a doua lovitură, și membrul-etalon o invadă, proptindu-se de pereții săi intimi. Niciodată Katia nu mai avusese o asemenea senzație de plenitudine. Piotr se opri puțin, apoi, cu un elan feroce, se afundă din nou, încă mai departe! Katia avu impresia că ceva i-a plesnit în abdomen. Ea delira, trăindu-și fantasma cea mai secretă. Cea la care se gândea când îl excita pe Igor Trifanov. Niciodată nu va mai avea o ocazie atât de discretă de a i se da lui Piotr. Acesta se dezlănțuise, răsturnând-o pe capotă, împungând-o cu o violență dementă. Katia se porni să strige, să geamă, să sughită, până în momentul când Piotr explodă, opintindu-se ca un animal.

Avură nevoie de câteva minute ca să-și regăsească senzațiile normale. Katiei i se părea că în mijlocul pântecelui i se produse o enormă cavitate. Rușinat, efemerul amant se aranjă puțin, apoi se reașeză la volan. Ea se îmbrăcă în jeanși și pulover, înainte de a-și relua locul din spate. Mai aveau încă aproape trei ore de drum.

Capitolul III

– Lovitura a fost bine pregătită, anunţă sobru William Sterling, şeful filialei CIA din Varşovia, cu voce coborâtă, pentru ca cei de la mesele vecine să nu-l audă. Igor Trifanov a fost urmărit de la Vilnius şi a fost lichidat numai după ce au avut certitudinea că trebuia să fie contactat de dumneata.

– Trifanov era un profesionist, obiectă Malko. Oare el nu se îndoia de nimic? Ştia totuşi că îşi asuma un risc serios.

William Sterling luă o înghiţitură de *Johnnie Walker* înainte de a răspunde. Ei se aflau la *Willanow*, unul dintre numeroasele restaurante amenajate – în preajma lui Rynek St. Miasta – în frumoasele edificii baroce, fidel reconstruite după distrugerea Varşoviei de către nazişti. Doar câteva clădiri ale Oraşului Vechi scăpaseră de furia nimicitoare nazistă. Restaurantul era amplasat la primul etaj al unui imobil semănând cu un decor de teatru.

O sumedenie de turişti hoinăreau printre "tarabele" pictorilor instalaţi pe trotuarul vechii pieţe. Polonia se schimbase considerabil! Găseai caviar, zlotul era, în sfârşit, convertibil, la fiecare colţ de stradă te ciocneai de femei superbe. Dar nu chiar aşa frumoase ca strania Galina Vasilieva.

– Ce aţi aflat în plus? întrebă el.

– Serviciile poloneze colaborează cu noi acum, explică americanul. Ei au supravegheat micul zaiafet al lui Samir Mussawi, căci acolo se adunaseră destui clienţi de-ai lor. Deci, automobilele venite din Rusia. Nu erau prea multe, deoarece libanezul închiriase un charter de la Aeroflot, plin cu târfe moscovite. Cea mai mare parte sunt încă la Varşovia în patul protectorului lor. În schimb, omologii noştri polonezi au reperat două vehicule care ne interesează, în punctul de trecere Brest-Litovsk, la frontiera dintre Polonia şi Belarus, la 200 km est de Varşovia.

– Ce anume vă determină să credeţi că asta are vreo legătură cu acţiunea noastră?

– Ora... Invitații lui Samir Mussawi care au trecut granița au făcut-o către ora opt dimineața, după ce petrecuseră în palatul Tarnowsky până în zorii zilei. Cele două automobile de care vă vorbesc s-au prezentat la ora două noaptea. Deci, pasagerii lor părăsiseră Varșovia spre miezul nopții.

Chiar în momentul focului de artificii oferit de libanez...

– Era o Volgă crem cu două persoane la bord, continuă americanul. Un bărbat și o femeie. Precedată de o Ceaika condusă de un șofer; în spate se găsea un cuplu care nu dădea semne că s-ar plictisi... Cele două vehicule erau înmatriculate în Lituania. Volga la Vilnius și Ceaika la Klaipedă...

– Cum puteți fi sigur că este vorba de echipa care l-a eliminat pe Igor Trifanov?

– Cele două femei erau în rochie de seară. Cea care se afla în Volga le-a prezentat grănicerilor sovietici un permis de trecere al KGB-ului din Minsk. Cealaltă avea un ecuson special datorită căruia era scutită de orice control.

Malko își termină caviarul. Amărât. Își bătuseră joc de el. Mai mult ca sigur că dulcea Galina plecase împreună cu "călăul" ei... Ocupanta Volgăi trebuie să fi fost apetisanta blondă cu care se încrucișase pe scara piscinei. Un întreg comando. Acțiunea fusese perfect cordonată. În timp ce îl îndepărtau pe Malko, îl asasinau pe ofițerul KGB. Acum își dădea seama că incidentul cu Galina avusese loc *după ce* el stabilise contactul cu Igor Trifanov.

– Ce voia să vă dezvăluie Trifanov? întrebă el.

William Sterling făcu un gest de neputință.

– În mod sigur ceva important. După ceea ce s-a întâmplat, cred că oferta lui trebuie să fi fost *într-adevăr* interesantă. Meseria de agent dublu n-a fost niciodată de viitor. Puciul din 19 august a revelat totuși noi vocații. Între o celulă la Lubianka și o vilă la Miami puteai ezita în mod legitim.

– Riscăm să nu aflăm niciodată ce anume voia să ne ofere Trifanov, remarcă Malko. Nu s-a găsit nimic asupra lui?

– Nimic. Și noi suntem singurii absolut convinși că el a fost asasinat.

– Cum așa?

William Sterling ricană discret.

– Imediat ce Samir Mussawi a fost avertizat că pe fundul piscinei lui zace un cadavru, a pus să fie pescuit de personalul său, apoi dezlegat de fotoliu și aruncat din nou în apă și numai *după aceea* a fost anunțată poliția poloneză... Oficial, nu-i decât un bețivan care a făcut un pas greșit...

– Mussawi n-a fost interogat?

– Aici, la Varșovia, Mr. Mussawi nu este interogat, explică William Sterling. Se *conversează* cu el. La poliție a declarat că a trimis sute de invitații și că nu cunoștea personal majoritatea oaspeților care se aflau acolo.

– Dumneata îl crezi?

– E posibil și sunt convins că el nu are nici un amestec în această crimă.

– Atunci înseamnă că afacerea noastră se oprește aici, conchise Malko.

– Nu, afirmă americanul. Igor Trifanov a fost trimis de niște persoane ce l-au contactat inițial pe agentul nostru care nu se putea deplasa. Un anume Boris Glaser, deopotrivă membru al KGB-ului lituanian. Un veteran. El este cel ce deține informația. Și lui trebuie să-i faceți o vizită, conchise calm americanul.

– În Lituania?

– Bineînțeles! Astăzi nu mai riscați nimic în Uniunea Sovietică. Acum ne pupăm în bot cu omologii noștri! O delegație de-a noastră a vizitat săptămâna trecută "Centrul" din Moscova. În curând ne vor vizita ei la Langley*. În Lituania e și mai bine: noul guvern proindependent al lui Vitautas Landsbergis a interzis toate activitățile KGB, după 23 august anul trecut.

– Dar mai sunt încă acolo 100 000 de soldați sovietici, remarcă Malko.

După anii petrecuți în lupta cu KGB-ul și comunismul, îi venea greu să acționeze în noua conjunctură.

– Exact, recunoscu americanul. Dar veți beneficia de susținerea logistică a unei delegații de la Langley pe cale de a stabili un acord de cooperare cu guvernul Landsbergis. Peste puțin timp, vom avea o "filială" la Vilnius, care va colabora cu noile servicii lituaniene.

– Dacă situația este atât de idilică, remarcă Malko, de ce Igor Trifanov a trebuit să vină tocmai la Varșovia pentru a face propunerea?

---

* *Sediul Cartierului general al CIA.* (N.tr.)

William Sterling își înghiți cu o grimasă cafeaua neîndulcită. Polonia încă ducea lipsă de multe lucruri.

– Boris Glaser l-a contactat la Vilnius pe șeful delegației noastre, James Pricewater. El se află acolo pentru a negocia cu oficialități și nu pentru a trata cu agenți dubli. El mi-a transmis informația. Dumneata preiei ștafeta.

Americanul depuse un teanc gros de zloți spre a încheia socotelile. La cursul de 11 000 zloți pentru un dolar, cea mai mică dintre posibilele cheltuieli se cifra în milioane...

– Iar acum să mergem la ambasadă, anunță el.

– De ce?

– Ca să obținem viza de care ai nevoie.

– Există un consulat lituanian?

– De viza *sovietică* este nevoie, preciză William Sterling. Nu sunt decât două zboruri pe săptămână pentru Vilnius, dar se întâmplă ca ele să fie anulate în ultimul moment. Proxima cursă ar fi peste trei zile, așa că va trebui să mergi cu mașina. Și cum asta înseamnă traversarea Bielorusiei, traseul va fi exact cel parcurs și de prezumtivii asasini ai lui Igor Trifanov.

– Cu Rolls-ul meu? exclamă Malko îngrozit.

– Nu. Dacă s-ar ivi o pană, ar fi o adevărată problemă. O să-ți pun la dispoziție un Mercedes.

Peste un sfert de oră, sosiră pe aleea Ujazdowskie, la Ambasada Statelor Unite.

– Consulul sovietic mi-a devenit prieten, explică William Sterling. Am făcut o înțelegere. El îmi dă vize mie, iar eu îi dau lui. Nici nu se pune vreo problemă. Pentru fiecare viză, el împușcă două sute de dolari. Vei primi viza chiar astăzi, așa că mâine dimineață poți pleca.

Încă o schimbare nemaiauzită!

– Unde o să-l găsesc pe acest Boris Glaser la Vilnius?

– James Pricewater are un mijloc de a-l contacta. În plus, avem acolo un bun *stringer**. Un ziarist lituanian, Vitas Kudaba, corespondent al revistei *Sovietskaia torgovlia*. O să primești coordonatele lui.

– O să primesc o armă? După cele întâmplate la Samir Mussawi...

* *Corespondent* (în engl. în orig.). (N. tr.).

– Îți e suficient propriul revolver extraplat. Pe șosea nu li se face nici un control străinilor... La Vilnius nu avem nici ambasadă, nici "filială". Ai să fii de capul dumitale.

– Și comunicările?

– Totul se face pe față, fără cod. Din nefericire, telefonul nu funcționează bine. Se pare că lituanienii au demontat sistemele de interceptare ale KGB. Așa că vei fi relativ liniștit... O să-ți dezvălui și dumitale câteva trucuri practice.

*
* *

Fără ca măcar să-l privească pe Malko, grănicerul sovietic, claustrat în gheretа lui de sticlă, puse de-o parte cele trei brichete și cartușul de Marlboro, pe care Malko le depusese împreună cu pașaportul său, și începu să jongleze cu ștampilele lui.

Trecuse de Terespol, ultimul oraș polonez, și se afla în *no man's land"* * dintre cele două state. Grație indicațiilor lui William Sterling, prinsese un "fir bun", depășind duzinile de mașini particulare și de autobuze înșiruite la postul de control de la frontieră.

Câțiva grăniceri, cu galoanele lor verzi, foarte tineri, le dădeau cale liberă rând pe rând.

Grănicerul îi restitui pașaportul și Malko se reașeză la volan. Bine stimulat de o bancnotă de cinci dolari, vameșul sovietic făcu să avanseze cu prioritate Mercedesul 190 până deasupra unei fose, spre a se putea verifica dacă nu are ceva acroșat sub caroserie, extrase dintr-un buzunar o ștampilă rotundă și o aplică pe formularul lui Malko.

– *Spasiba, dasvidania* **, spuse Malko.

– *Dosvidania*, răspunse vameșul, vârându-și în buzunar cei cinci dolari.

Grație unui *walkie-talkie*, el dădu ordin să fie ridicată bariera comandată electric, permițându-i intrarea în Belarus. De cealaltă parte a barierei, era un spectacol apocaliptic! Un șir de vehicule lung de câțiva kilometri se pierdea în zare. Călătorii își făceau toaleta sau își pregăteau de mâncare la reșourile puse direct pe pământ. Pe sfori

---

** Fâșie de teritoriu neutru între două state.*

*** Mulțumesc, la revedere.*

întinse între antenele de radio se uscau rufe. Aveau de așteptat între patru și șapte zile până să le vină rândul să treacă granița spre Polonia...

Malko acceleră. Plecase din Varșovia de șapte ore... Revolverul extraplat era bine ascuns în fundul dublu al genții-diplomat.

În fața lui se deschidea autostrada spre Minsk, aproape pustie. De fiecare parte, câmpuri și trunchiuri argintii de mesteceni, la infinit. Marea stepă rusă care vălurea până la Ural. Câteva izbe în culori terne și cu acoperișul de tablă marcau peisajul. Cât despre camioane, Malko nu depășea decât vechi *side-cars*, – ai căror ocupanți, cu șepci de piele, erau serioși precum papii, – care se târau cu 40 pe oră, și câteva *Lada* având doar meritul de a fi ca niște pete de culoare într-un tablou.

Nici un restaurant, nici un sat. Din loc în loc, câte o stație-service purtând firma *Benzina*, dar de regulă cu un mic afiș pe pompe: *Remont**. Numai anumite stații, rezervate vehiculelor oficiale, aveau benzină... A traversa Uniunea Sovietică e ca și cum te-ai încumenta să străbați Sahara... Din acest motiv, Malko își transformase Mercedesul în bombă rulantă: portbagajul era supraîncărcat cu canistre pline de benzină.

Timp de două ore, peisajul rămase neschimbat, apoi Malko părăsi autostrada de Minsk și se îndreptă spre Slonim, în nord, traversând Bielorusia pe o șosea mai puțin circulată. Satele cuibărite în păduri erau toate asemănătoare, cu izbele lor vechi și cu clădiri hidoase, așa-zis moderne, din beton cenușiu. Oamenii erau îmbrăcați sărăcăcios. La Slonim încercă zadarnic să găsească ceva de mâncare. Toate restaurantele erau închise. Nimic la băcănie, în afara unor conserve de pește. Trebui să se mulțumească doar cu niște crenvurști infecți de la un chioșc instalat în fața unui strălucitor tanc T.34, montat pe un soclu în amintirea "eliberării" din 1945.

Malko nu-și putea reprima o senzație de neliniște, știind că se afla în Uniunea Sovietică, încrucișându-se cu milițieni și soldați. Reflexele dobândite se dovedeau îndărătnice. În alte vremuri, nici măcar n-ar fi putut trece frontiera. Acum circula sub identitatea sa adevărată.

Intră în Lituania fără ca măcar să-și dea seama, după ce trecu de

* *În reparație.*

Lida. Un controlor vamal se mulţumi să deschidă portbagajul şi să verifice torpedoul Mercedesului. Peisajul rămase neschimbat: tot păduri, izbe şi câmpuri, unde sute de persoane scoteau cartofi cu un zel de parcă de asta depindea viaţa lor...

Trecură încă douăzeci de minute şi iată-l sosind la Vilnius. Capitala Lituaniei semăna cu un oraş nordic, gri, trist, dar destul de curat, având ca unice pete de culoare autobuze şi troleibuze galbene. Toate tăbliţele indicatoare ale străzilor erau în rusă şi în lituaniană. În centru, era ceva mai vesel, vechi imobile baroce în toate culorile, vânzători de îngheţată şi femei în rochii scurte.

Pe Neris – râul care tăia în două oraşul – se zbenguiau raţe.

De cealaltă parte, la nord, *Lietuva* – hotelul unde lui Malko i se rezervase o cameră – îşi înălţa cele douăzeci şi două de etaje din beton cenuşiu, înconjurat de alte construcţii ale epocii staliniste, tot aşa de triste.

Toate arborând drapele lituaniene cu trei benzi orizontale, simboluri ale independenţei de curând recâştigate.

Nici o statuie a lui Lenin. Numai patru giganţi soldaţi sovietici din piatră flancau podul Zalesis, amintind că Lituania fusese "eliberată" în 1945, de trupele lui Stalin.

Holul de la *Lietuva* era la fel de sinistru ca toate celelalte hoteluri ale *Inturistului*, cu pereţii lor maronii şi funcţionari morocănoşi. O duzină de tinere femei se lăfăiau în faţa televizorului. Aşa-zisele *interdevocikí**...

Malko fu instalat la etajul optsprezece. Din camera sa, avea întreaga perspectivă a vechiului oraş de cealaltă parte a podului. Sosise abia de cinci minute, când telefonul sună. Privi intrigat spre aparat. Ca în toate hotelurile din Uniunea Sovietică, nu exista centrală telefonică proprie. Fiecare cameră îşi avea linia directă cu oraşul. Cine oare să fi fost deja la curent cu sosirea lui?

*
* *

O voce de femeie pronunţă câteve cuvinte într-o limbă de neînţeles. Malko întrebă în engleză:

---

* *Târfe pentru străini.*

– Cine sunteţi?

– Doriţi un interpret?

– Nu, mulţumesc, vorbesc ruseşte.

– Doriţi totuşi interpret, insistă necunoscuta.

– *Niet, spasiba*, i-o reteză Malko.

Puse receptorul în furcă. Cinci minute mai târziu, auzi bătăi în uşă. Se duse să deschidă şi se trezi faţă în faţă cu o blondă planturoasă cu părul scurt, purtând un pulover de angora, mulat, şi o fustă mini din piele. Cu un surâs ispititor, juna încercă să intre.

– Eu interpretă, anunţă ea.

Într-o clipă se şi lipi de el... Trebui să se lupte cu ea ca s-o poată da afară. După ce scăpă de musafira nepoftită, îi telefonă lui Vitas Kudaba, *stringer* CIA. Kudaba vorbea bine englezeşte. Îşi dădură întâlnire în afara hotelului, peste o jumătate de oră.

– Am o Lada roşie, preciză lituanianul.

La Vilnius nu erau decât Lada...

Malko se schimbă. Din fericire, nu mai ploua; era o vreme mai degrabă blândă. După ce îşi vârî pistolul în centură, coborî. Târfele erau tot acolo, printre ele şi "interpreta" lui, care tocmai bea o sticlă cu bere. Mai jos de hotel, era o alee betonată ducând spre un centru comercial de o infinită tristeţe, iar pe cealaltă parte o biserică în curs de restaurare. O mulţime posomorâtă se înghesuia în faţa vitrinelor goale – ca pretutindeni în fosta URSS. Malko începu să-şi piardă răbdarea, hărţuit de traficanţii de valută şi de negustorii de icoane.

Peste douăzeci de minute, un tip blond cu faţa rotundă, ochi foarte albaştri şi un surâs luminos – înfofolit într-un pulover gros – se ivi lângă el. În est se poartă rar mantouri, cel mai des jerseuri, canadiene sau veşminte fără formă.

– Malko Linge? întrebă el. Eu sunt Vitas Kudaba.

– Cum m-aţi recunoscut? întrebă Malko.

Lituanianul surâse cu tristeţe.

– După îmbrăcăminte. Nu se găsesc pe-aici aşa haine frumoase.

– Trebuie să-l contactez pe Boris Glaser, zise Malko. Îl cunoaşteţi?

– Nu personal, răspunse *stringer*-ul CIA. Dar este numărul doi al KGB-ului în Lituania.

– Unde aş putea să-l găsesc?

Vitas Kudaba își privi ceasul.

– La ora asta, la sediul KGB. El colaborează cu Comisia lituaniană a Securității. Am putea să-l așteptăm la ieșire.

– Să mergem, spuse Malko.

– Să luăm mașina mea, sugeră lituanianul, bate la ochi mai puțin.

Ajunseră la o Lada veche care demară cu hârâituri disperate.

– E pompa de benzină! explică Vitas Kudaba. De câteva luni mă chinui să găsesc piese de schimb.

Și era vorba de modelul cel mai fabricat în URSS!

Trecură prin fața unui masiv edificiu maroniu înconjurat de saci cu nisip, sârmă ghimpată și baricade improvizate. Câțiva soldați cu armament heteroclit păzeau caii frizei dispuși în zigzag...

– Iată Parlamentul, anunță *stringer*-ul CIA. Înainte, aici era sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Lituanian.

Aici s-a retras timp de câteva săptămâni președintele Landsbergis. Ținând piept KGB-ului și celor de la Omon*...

*
* *

Enorma clădire cenușie cu trei etaje se înălța în fața fostei piețe Lenin – un scuar plin de arbori – de unde statuia dispăruse. O pancartă uriașă întinsă de-a latul lui Gedimino Prospektas anunța: *"Noi am învins KGB-ul"*. Patru polițiști lituanieni în noua lor uniformă verde făceau de gardă la modul blajin într-o mașină. Vitas Kudaba o luă la dreapta pe strada Vasario, unde se afla o intrare laterală.

– Mă duc să văd dacă este aici, spuse el.

Reveni peste câteva clipe, vizibil dezamăgit.

– Nu-i aici. Probabil e bolnav, căci ar fi trebuit să participe la întrunirea Comisiei.

– Știți unde locuiește?

– Da.

– Atunci să mergem la el acasă.

Plecară spre est, urmând cursul râului până în cartierul Antakalnis, o zonă rezidențială în care se găsea Universitatea. Casele erau mai puțin urâte, înconjurate de verdeață, aproape că te credeai în

---

* *Trupe speciale ale Ministerului de Interne.*

Occident. Părăsind Antakalnis gatve, Vitas Kudaba viră la dreapta pe o stradă liniştită – Silo gatve – urcând spre colinele împădurite. La cinci sute de metri distanţă, opriră. Lituanianul îi arătă lui Malko pe partea stângă un mic imobil cu trei niveluri.

– Aici e.

– Mă duc acolo, zise Malko. Aşteaptă-mă.

La intrare nu erau nici nume, nici interfon, doar numere de apartamente. Urcă cele două etaje, fără ascensor, observând că trei uşi din dreapta erau capitonate în piele şi dotate cu vizor. Patronul KGB-ului poseda totuşi un triplex! Coborî iar la parter şi sună.

Trebui să mai sune în trei rânduri înainte ca uşa să se întredeschidă şi să apară faţa atinsă de cuperoză a unei femei între două vârste, cu un fular pe cap. Îl fixă pe Malko fără pic de amabilitate şi mormăi în lituaniană:

– Ce doriţi?

– Boris Glaser, *pojaluista*? spuse Malko în ruseşte.

– Ce vreţi cu el? întrebă femeia cu un ton plin de agresivitate.

Malko îşi puse la bătaie surâsul său cel mai fermecător.

– Să-i vorbesc.

Ea clătină din cap, cu chipul inaccesibil.

– Imposibil.

– De ce?

– E mort.

Malko rămase înmărmurit.

– Mort! Dar de când?

Femeia consimţi, în sfârşit, să-l lase înăuntru. El văzu un corp întins pe ceea ce ar fi trebuit să fie o masă de sufragerie: un bărbat îmbrăcat, lungit pe spate, cu braţele lângă corp. O dezagreabilă pată roşie, înconjurată de o zonă arsă, se vedea deasupra urechii lui drepte şi sângele uscat forma o dâră întunecată coborând până la gât. Gura îi era întredeschisă, lăsând să se zărească mai mulţi dinţi de aur. Avea trăsături aspre de ţăran şi părul roşcat zbârlit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Femeia se smiorcăi cu ochii plin de lacrimi şi spuse cu o resemnare animalică:

– S-a sinucis. Azi-noapte. Eu n-am auzit nimic, dormeam sus.

Lucra adesea până târziu în biroul lui. L-am găsit de dimineață când am coborât. Pistolul era încă lângă el.

– Sunteți soția lui?

– Da.

– Avea vreun motiv să se sinucidă?

Privirea ei deveni opacă:

– Nu știu.

– Ați anunțat poliția?

– Da. Au zis că e foarte bine că un ticălos ca el și-a făcut de petrecanie. Încă n-au catadicsit să vină.

Malko privi mortul. Stranie coincidență, această sinucidere...

Femeia îl dădu afară pe Malko, fără menajamente.

– Dintr-un moment în altul, trebuie să vină rabinul, spuse ea. Lăsați-mă.

– Când va fi înmormântat?

– Mâine dimineață.

Ușa se închise în urma lui. Malko ajunse la mașină gânditor. Contactul său începea rău. Vitas Kudaba nu păru deloc surprins când află noutatea:

– Poate că-i era frică de represalii. Și alții ca el s-au sinucis.

Malko nu credea un cuvânt. Poate că mâine, conducându-l pe Boris Glaser pe ultimul drum, va descoperi ceva interesant.

În orice caz, chiar dacă împrejurările se schimbaseră, KGB-ul își păstrase întreaga ferocitate când era vorba de apărarea propriilor interese. Igor Trifanov și Boris Glaser știuseră ceva... Malko își spuse că, dacă nu va fi *foarte* atent, risca să fie cel de-al treilea. Târfulița încă nu ajunsese chiar la toată lumea.

Capitolul IV

Un bărbat firav în smoching și cu papion cânta de inimă albastră la câțiva pași de groapa în care urma să fie coborât sicriul lui Boris Glaser. Lumina cenușie specifică țărilor nordice dădea un aer și mai trist locurilor. Malko o privea pe văduva colonelului KGB aplecată deasupra gropii, acompaniată de suspinele viorii și de cuvintele unui vechi cântec rusesc:

"Plângi, tăicuță, cântă, tăicuță! Plângi și cântă încă, fiindcă în fundul sufletului viorii tale e sufletul poporului nostru".

Era un străvechi ritual de înmormântare evreiesc ce se păstrase din bătrâni în această țară.

În micul cimitir israelit din Vilnius – situat în apropierea unei stații de ciment, de partea cealaltă a străzii Kelias, cu o linie de înaltă tensiune pe deasupra mormintelor – era puțină lume.

Malko rămăsese surprins când descoperise că Boris Glaser fusese evreu, fiindcă nu erau mulți în KGB, ca de altfel în toată administrația sovietică. În jurul mormântului, nu erau decât vreo treizeci de persoane. Rabinul spuse o rugăciune, văduva îi răspunse, apoi toată asistența se răspândi, unii înspre ieșirea din fața fabricii de ciment, alții în susul cimitirului. O cruce de lemn, ornată cu panglici, era înfiptă în pământul proaspăt săpat, până când se va fi așezat o placă funerară cu fotografia mortului, conform tradiției locale.

Începură să cadă câteva picături de ploaie. Cerul era acoperit de nori negri și grei, iar Malko se întrebă brusc ce mai căuta el în cimitir. Misiunea sa se terminase foarte rapid: pe Boris Glaser nu-l mai putea învia nimeni.

Cât despre văduva lui Boris Glaser, sprijinită de brațul unei prietene, se îndreptă spre ieșirea din cimitir. Malko se întoarse pentru a merge în spatele ei și se pomeni nas în nas cu o femeie ce se proptise ferm în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunarul unui impermeabil foarte lung, și cu o față impasibilă. Purta pe cap un șal *à la russe* și cizme negre care abia se zăreau pe sub impermeabil.

Când privirile li se întâlniră, ea îi adresă un surâs călduros, dezvelindu-şi dinţii impecabili.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca s-o recunoască pe splendida blondă pe care o întâlnise când el cobora spre piscina lui Samir Mussawi. Acolo unde îl descoperise înecat pe Igor Trifanov.

Ea făcu un pas spre el şi i se adresă în rusă, cu o voce joasă şi melodioasă:

– Speram să te găsesc aici.

– Cine sunteţi? întrebă Malko îngrijorat.

Fără să-i răspundă, ea îşi strecură braţul pe sub cel al lui Malko şi o porniră, precizându-i vesel:

– O să-ţi explic, n-avea grijă.

Cu pistolul său extraplat la centură, nu se simţea deloc în primejdie... Se întoarse: nu mai era nimeni în jurul mormântului, cimitirul îşi regăsise pacea. Îl zări pe Vitas Kudaba în afara cimitirului, lângă *Lada*, şi se decise să-l ignore. *Stringerul* înţelese. Blonda îl duse până lângă o *Volga* crem, parcată în faţa fabricii de ciment. La volan se afla cineva. Urcară amândoi în spate. Malko rămase uimit de statura impresionantă a şoferului. Maşina demară într-o clipă.

– Unde mergem?

– Nu ţi-e foame? întrebă cu un aer glumeţ necunoscuta. Cunosc un restaurant excelent în oraşul vechi.

– Şi de ce vrei să iei masa cu mine? Cine eşti?

– Mă numesc Katia Valentina Budarenko, zise ea, şi lucrez într-o organizaţie pe care o cunoaşteţi bine, KGB.

Apoi îşi încrucişă picioarele, dezvelind partea de jos a unei rochii lungi, de culoare roşie, în timp ce aprindea o ţigară. Volga cobori din nou către centru, pierzându-se în mijlocul unei mulţimi de maşini Lada de toate culorile.

– Tu l-ai asasinat pe colonelul Igor Trifanov? întrebă cu răceală Malko.

Katia Budarenko îi aruncă o privire nevinovată.

– Asasinat! Dar Igor Trifanov s-a înecat! Fireşte, doar aţi constatat-o personal!

– Şi, bineînţeles că s-a sinucis... continuă Malko pe acelaşi ton. Legându-se singur de un fotoliu şi aruncându-se apoi în piscină.

Tânăra femeie îl privi ofensată.

– Doar nu crezi că eu aş fi putut face asta?

Malko privi spatele şoferului. Îşi aduse aminte de ucigaşele KGB-ului, "rândunelele" feroce şi "motivate" pe care le cunoscuse cândva. Fermecătoare ca şi Katia.

– Ba da, zise el, cu un pic de ajutor.

Şi cu capul făcu semn spre şoferul ale cărui mâini enorme transformau volanul în jucărie.

Urmau să treacă din nou pe malul sudic şi se deplasau de-a lungul fostei Prospektas Lenin, spre vechiul cartier Senamiestis.

Malko nu înţelesese încă motivul acestei ciudate întâlniri. Katia Budarenko era foarte sigură pe ea, veselă chiar... Volga încetini strecurându-se printr-un labirint de străzi înguste, cu case vechi acoperite de schele rudimentare din lemn. Era aproape la fel de frumos ca la Praga.

– Am ajuns, anunţă Katia.

Coborâră pe caldarâmul crăpat al străzii Stikliu în faţa unui restaurant cu o firmă din fier forjat pe care scria *Stiklai*. Acesta părea a fi o cârciumă medievală cu tavanul boltit, cu lambriuri sumbre ca în toate ţările nordice; se auzea în surdină un soi de muzică clasică. Un *maître d'hotel* în smoching îi conduse într-un salonaş dosnic. Katia îşi scoase impermeabilul, rămânând într-o rochie roşie, lungă până aproape de cizme. Şalul îi era desfăcut, iar părul lung şi blond se revărsa pe umeri. Jurai că a coborât de pe o copertă de *Playboy*. Malko îi observă unghiile lungi, date cu un roşu strălucitor ca şi rujul.

Privirile li se încrucişară şi ea zâmbi, părând că se amuză.

– Văd că mă găseşti pe gustul dumitale, *Boiarin**.

– Nu sunt baron, o corectă Malko.

Katia făcu o mutră fermecătoare.

– Ştii bine că în ruseşte n-avem un cuvânt adecvat. Şi cum nu-ţi cunosc patronimicul, nu vreau să-ţi spun Înălţimea voastră.

Ea ştia deci foarte clar cine era el. Aperitivele erau deja aranjate pe masă împreună cu o carafă mică, plină cu vodcă. Fusese o invitaţie bine pusă la punct. Katia umplu două pahare cu vodcă şi îl ridică pe al său.

– Pentru preşedintele Gorbaciov!

** Boier, în lb. rusă.*

Nu zisese "tovarişci". Malko ridică paharul la rândul său. Vodca era delicioasă, rece după pofta inimii.

– Cum de-ai ştiut că eram la înmormântarea lui Boris Glaser?

– Am mers la încercare, zise ea. Dacă nu te găseam, te-aş fi căutat la *Lietuva*.

– Şi ai fost sigură că îţi acceptam invitaţia?

Katia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– *Barin*, ai reputaţia unui afemeiat, zise ea cu un ton dinadins familiar. Ţinuta mea de la cimitir nu era prea sexy, doar m-ai văzut la Varşovia. Într-o rochie foarte frumoasă, nu-i aşa? Făcută special pentru mine de unul dintre noii creatori de modă din Moscova. Era atât de strâmtă, că nici nu puteam să mă mişc. Asta l-a costat viaţa pe desfrânatul de Igor Feodorovici.

– De ce? întrebă Malko, uluit de cinismul ei.

Katia începu să ronţăie din carnea rece şi din heringi, păstrând caviarul la sfârşit. Liniştită, între două înghiţituri, îi explică cum îl atrăsese pe colonelul KGB în piscină şi îi satisfăcuse parţial dorinţele, pentru a-l aţâţa. Ochii ei străluceau ca şi cum ar fi spus o glumă bună. Se întrerupse să întrebe cu un aer inocent:

– Dumneata n-ai fi reacţionat ca el?

Malko îi adresă o privire glacială, pe măsura cinismului ei.

– Eu te-aş fi violat, răspunse el calm, şi ţi-aş fi oferit o altă rochie.

O licărire de tulburare apăru în ochii verzi ai Katiei, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

– Bravo! Aşa trebuie tratate femeile. Luate şi violate, dacă rezistă. Ai ceva sânge rusesc în tine...

O dată terminate aperitivele, Malko dădu gata şi caviarul, la urma urmelor, delicios. Tăcerea se aşternu din nou. Katia bău încă puţină vodcă, şi rupse tăcerea:

– Acum am să-ţi explic de ce ne aflăm aici.

Ea scoase din geantă un carneţel roşu pe coperta căruia era gravată emblema KGB – spada şi scutul – îl deschise şi i-l arătă lui Malko. Astfel, el avu confirmarea numelui, a datei ei de naştere, 23 septembrie 1959, şi a gradului: maior. Fotografia din document, cu părul strâns, o îmbătrânea şi o înăsprea.

– Asta pentru cazul în care nu m-ai crezut din prima, comentă Katia Budarenko.

– De ce l-ai asasinat pe colonelul Igor Trifanov?

Înainte de a răspunde, Katia lăsă chelnerul să pună pe masă puii à la Kiev comandați.

– Nu a fost asasinat, îl corectă ea, ci doar pedepsit pentru înaltă trădare. Colonelul Trifanov făcea parte din "echipa" puciului din august, ca și amicul său, Boris Glaser. Adică cei care au încercat să-l răstoarne pe președintele Gorbaciov. Fiindcă acțiunea lor a eșuat și pentru că trebuiau să suporte consecințele actelor lor, cineva a hotărât să mizeze totul pe o carte.

– Adică?

Muzica clasică continua să se audă în surdină, Katia vorbea rar, silabisind cuvintele, trăgând din când în când din țigară.

– Adică, reluă ea, colonelul Igor Trifanov și Boris Glaser au decis să fugă din URSS pentru a se sustrage pedepsei legale. Numai că pentru asta aveau nevoie de bani. Și nici nu putea fi vorba de solda lor de câteva mii de ruble, ca să le ajungă pentru a trăi în Vest... (Ea surâse ușor.) Și și-au spus că CIA e oricând dispusă să cumpere anumite documente.

– Exact, recunoscu Malko. Deci, ce-au vrut să ne vândă colonelul Trifanov și prietenii săi?

– Trifanov lucra la secția "S" a Direcției I, răspunse Katia. A furat dischetele pe care se aflau numele tuturor agenților KGB care lucrau sub acoperire în Statele Unite, în Canada și în Germania. Asta valora mulți bani, nu-i așa?

– Mulți, într-adevăr.

Totul se lega în povestirea Katiei. Totul, în afară de esențial.

– Și dacă erați la curent cu tot ce se întâmpla, obiectă Malko, de ce nu l-ați împiedicat pe colonelul Trifanov să plece la Varșovia? Și, de fapt, ale cui interese le reprezinți?

– Interesele celor de la Direcția I, de care răspunde Vadim Bakinin*, răspunse ea. Trifanov nu era singur în afacerea asta. Noi am aflat prea târziu despre intențiile acestei clici, pentru a-i putea împiedica să părăsească Moscova, apoi i-am urmărit aici, în Lituania.

– Și de ce să nu fi intervenit?

Katia surâse amar.

---

* *Noul șef al KGB, numit de Mihail Gorbaciov după puci.*

– Ai văzut doar ce se întâmplă! Lituanienii au întrerupt toate activitățile KGB-ului, ne-au ocupat birourile, noi nu mai avem nici o autoritate legală. Din fericire, câțiva au rămas fideli Centrului și continuă să ne informeze... În felul ăsta, am putut împiedica trădarea acestor oameni.

Ochii săi verzi prinseseră o duritate de gheață. Malko înregistra, întrebându-se unde voia ea să ajungă.

– Deci, concluzionă, neputându-l elimina pe colonelul Trifanov în Lituania, l-ai urmărit și lichidat la Varșovia.

– Exact, recunoscu tânăra femeie.

– Și, văzând asta, colonelul Glaser s-a sinucis?

Katia Budarenko îl corectă, pe același ton:

– Noi *l-am* sinucis. Soția lui ne-a luat prin surprindere, dar am avertizat-o că, dacă suflă vreo vorbă, va avea aceeași soartă. Știi bine că activitățile Direcției I vor continua. Și că listele pe care ei erau gata să vi le predea reprezentau o lovitură foarte dură la adresa țării noastre. Voi ați fi plătit prețul pe care îl cereau.

– Unde sunt acum listele?

– Le-am recuperat.

Aici avu o imperceptibilă schimbare de ton, din care Malko își dădu seama că minte. Altminteri, restul poveștii rezista... Se priveau țintă. Katia îl examina cu o atitudine brusc destinsă, aproape senzuală.

Părea bizar să-l fi chemat aici numai pentru a asculta un discurs funebru despre Igor Trifanov și Boris Glaser. De ce avea ea nevoie să se manifeste?

– Aș mai vrea să-ți transmit un avertisment din partea șefului meu, generalul Anatoli Grigorovici Kaminski.

– Ce avertisment? întrebă Malko.

– Nu-ți prelungi șederea în Lituania. Asta s-ar putea interpreta ca un gest ostil.

– Credeam că ați recuperat dischetele, obiectă Malko, și că vinovații se află în cimitir.

– Nu toți, i-o reteză Katia.

Deci, asta era...

– Dar dacă e vorba de un ordin al Direcției voastre generale, zise el, de ce nu contactați în mod oficial filiala noastră de la Moscova?

– Asta se va și întâmpla, afirmă ea.

Dar de ce Katia i se confesa cu o asemenea candoare, numai pentru a-l avertiza asupra unui noneveniment?

– Îţi mulţumesc pentru informaţii, zise Malko. Am să aştept noutăţi de la Centrala mea. Şi, poate, o să vizitez Lituania.

– Bravo, aprobă cu căldură Katia. Eşti un om inteligent.

Maître d'hôtel intră şi Katia îl întrebă ceva în lituaniană. Acesta reveni după câteva minute, cu o sticlă de Cointreau, şi umplu două pahare. Katia ridică paharul.

– Pentru noua noastră cooperare.

– Nu pui cuburi de gheaţă? întrebă Malko, surprins.

– Cuburi de gheaţă? zise Katia, sincer mirată. Nu. Cointreau-ul este ca vodca! Doar un pic mai dulce.

Goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl puse pe masă cu un zâmbet satisfăcut, plin de senzualitate.

Apoi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Se priviră faţă în faţă, iar ochii Katiei începură să lumineze iarăşi în modul acela ciudat. Ştia că poate să-i înnebunească pe bărbaţi. Sfârcurile îi străpungeau ţesătura rochiei roşii, iar şoldurile i se legănau lasciv într-o invitaţie mută. Un gând de o clipă străbătu creierul lui Malko. Era de-ajuns s-o răstoarne pe Katia pe masa de care se sprijinea, pentru a o viola ca un soldăţoi. Fără măcar s-o dezbrace. Privirile lor rămăseseră agăţate. În frumoşii săi ochi verzi, era aceeaşi lumină de nebunie erotică care îl dusese pe Igor Trifanov la moarte.

– La ce te gândeşti? întrebă Katia cu o voce răguşită de dorinţă.

– La colonelul Trifanov, îi răspunse Malko.

Nu acesta era răspunsul pe care îl dorea ea. Malko se înclină uşor, îi luă mâna şi o duse spre buze.

– Mulţumesc pentru această masă excelentă. O să merg pe jos, am chef să vizitez Senamiestisul.

Apoi ieşi, fără să mai întoarcă capul.

Adevărata luptă începuse. Toată reprezentaţia Katiei Budarenko nu avusese decât un singur scop: să-l împiedice pe Malko să-şi continue misiunea. Acum era sigur că, la Vilnius, se va găsi cineva care să reaprindă torţa celor doi morţi. CIA şi KGB vor avea de-acum motive să se iubească şi mai mult, iar Katia şi prietenii săi nu se vor da în lături să-l elimine pe Malko, dacă va fi cazul. Acesta era adevăratul mesaj al întâlnirii.

Capitolul V

Coborând îngusta stradă Stikliu, Malko se întrebă dacă Katia şi prietenii săi s-ar putea mişca atât de repede încât să-l împiedice să aibă un nou contact cu clanul Trifanov – Glaser.

Traversă din nou, pe jos, vechiul oraş, apoi trecu podul spre a ajunge prin spate la *Lietuva*, urmând aleea pentru pietoni care urca de la intersecţie, după pod, până la hotel. Nu vedea decât un singur mod în care să acţioneze: s-o înştiinţeze pe văduva colonelului Glaser că el încă n-a plecat din Lituania. Aceasta trebuia să mai fi ţinut legătura cu prietenii soţului său. Doar ce împinse cu putere uşa de la intrare, când apăru la hotel Vitas Kudaba. Malko îl plantase în cimitir fără să spună nimic.

– Am zărit o femeie foarte drăguţă acolo, la cimitir, remarcă el.

– O cunoşti?

– *Niet*. N-am văzut-o niciodată, cu toate că Vilniusul este destul de mic.

– Ne întoarcem acasă la Boris Glaser, îl anunţă Malko.

Zece minute mai târziu, se aflau în faţa micului imobil. Malko sună, succesiv la trei uşi. Fără vreun rezultat. Descurajat, ieşi în stradă şi ridică repede capul. Tocmai la timp, pentru a o zări pe văduvă dispărând precipitată din Balcon. Iritat, urcă din nou şi se puse pe bătut. De data aceasta, uşa se deschise.

Fără vreo vorbă, văduva se aruncă dezlănţuită asupra lui Malko, zgâriindu-l pe obraji, lovindu-l cu picioarele şi mormăind înjurături în lituaniană.

Malko abia putu s-o împingă în interiorul apartamentului, apoi trânti uşa cu piciorul reuşind s-o stăpânească pe nebună.

– Cară-te la criminala aia, mârâi văduva.

– Calmaţi-vă, zise Malko, nu o cunosc pe femeia aceea. N-am mai întâlnit-o niciodată.

– Aţi plecat amândoi de la cimitir. V-am văzut.

Apoi o apucară din nou isteriile. Malko îi puse mâna pe gură.

– Opriţi-vă. Am venit la Vilnius special pentru soţul dumneavoastră. Nu sunt cu cei care v-au asasinat soţul.

Calmată un pic, ea îl privi pe sub gene.

– De ce aţi venit să mă chinuiţi? El e mort.

– Asta e clar, zise Malko. Dar cred că prietenii lui ar dori să mă contacteze. Dacă puteţi să daţi de ei, anunţaţi-i că mă găsesc la *Lietuva*, camera 1802. Aveţi aici numărul meu de telefon.

Scrise numărul pe un cartonaş. Văduva lui Boris Glaser îl privea cu o expresie ostilă.

– Nu cunosc pe nimeni, zise ea. Cară-te!

Malko nu mai avea motiv să insiste. Văduva trânti violent uşa în urma lui. Malko aruncase momeala. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Vitas Kudaba fuma în maşină. Malko se instală înăuntru, gânditor.

– Ce s-a întâmplat cu agenţii KGB lituanieni? întrebă el.

– Au fost trimişi acasă, dar continuă să fie plătiţi de la Moscova, îi explică Vitas Kudaba. Şi continuă să asculte de şefii lor. Reţelele de informatori n-au fost atinse. Şi-au adus dosarele cele mai importante şi operează încă liniştit în organisme sovietice ca Aeroflot-ul sau cazărmile Armatei Roşii.

Asta nu sună încurajator. Malko îşi spuse că trebuie să ia legătura urgent cu James Pricewater, şeful împuterniciţilor CIA de la Vilnius.

– Ştii unde se află hotelul *Drogysta*? îl întrebă el pe Vitas Kudaba.

Stringer-ul îi aruncă o privire amuzată.

– Bineînţeles, la celălalt capăt al oraşului, parcul Vingio. Acolo trag toţi activiştii sovietici când vin aici.

– Ei bine, acolo se duc şi cei de la CIA, conchise Malko .

*
* *

Malko sună la camera 1406. În interior, hotelul *Drogysta* era la fel de sinistru ca şi din exterior. Totul era cafeniu, se simţea un vag iz de varză râncedă, iar angajaţii erau la fel de ursuzi ca peste tot.

În uşă apăru un bărbat mic de statură, aproape chel, cu ochii extrem de albaştri, şi cu o ţigară în colţul gurii.

– James Pricewater? întrebă Malko.

– Chiar el.

– Malko Linge.

– *God* ! Te-am căutat peste tot în dimineaţa asta. La *Lietuva* mi-au zis că nu eşti acolo. Intră!

Malko îl urmă. Camera în care intră comunica direct cu alta. Peste tot erau mese încărcate cu documente, calculatoare portabile, radiouri, fotocopiatoare. În camera alăturată, un bărbat tânăr transmitea un telex.

– Aproape tot etajul este ocupat de noi, îi explică americanul. Așază-te.

Exista chiar și cafea americană.

– De ce m-ai căutat? întrebă Malko.

– Te-am căutat la cererea centrului nostru de la Moscova, cu acord de la Langley. Este în legătură cu misiunea actuală.

– Mie îmi pare încheiată, zise Malko, având în vedere moartea lui Boris Glaser.

James Pricewater nu-l contrazise.

– Adevărat. Șeful nostru de la Moscova a fost contactat de un general KGB, care n-a vrut să-și divulge numele, dar a dat câteva indicii privitoare la apartenența lui la Casă. Ne-a declarat că anumite elemente ale KGB-ului, puciști, au decis să-i vândă CIA-ului informații extrem de importante privitoare la unii agenți clandestini ai KGB. Aflând despre asta, președintele Gorbaciov a ținut să aducă la cunoștință partenerilor americani că această posibilă achiziție de către CIA ar considera-o o lovitură de cuțit asupra contractului moral menit să lege pe viitor țările noastre.

Malko nu-și credea urechilor: timpurile se schimbaseră într-adevăr! KGB-ul cerea CIA-ului să nu profite de un avantaj personal într-o afacere care îi putea tăia rețelele sale în Statele Unite.

– Și atunci? întrebă el.

– Este, desigur, o decizie politică. Prevenit, directorul nostru general a înaintat cazul Casei Albe. Consilierii președintelui Bush au dorit să știe dacă am putea rezolva situația, făcând să se creadă contrariul. Le-am răspuns că nu. Evident, de îndată ce i-am arestat pe tipii din rețeaua lor, Popovii știuseră că am acceptat *deal*-ul. Așa încât, Președintele a interzis să dăm curs negocierilor cu acest grup al KGB. Și a confirmat decizia într-o scrisoare secretă adresată lui Gorbaciov.

Malko avu senzația că-i cade un sac cu ciment în cap. KGB-ul nu le "ceruse" agenților săi să nu vândă documentele, ci îi asasinase într-un mod feroce, în timp ce America recădea în meteahna ei clasică: angelismul.

James Pricewater clătină trist din cap și luă o sticlă de *Johnnie Walker* din spatele său.

– Știu la ce te gândești, oftă el. De pe timpul lui Wild Bill* le-am zis să se pună pe treabă și au umplut penitenciarele. Țara asta se duce de râpă.

Așa că nici Katia n-a blufat atunci când i-a prezis lui Malko că i se va ordona să înceteze orice activitate. Cu atât mai puțin Malko înțelegea insistența sa de a-l vedea plecat. Numai dacă nu cumva ea avea atâta încredere în CIA, cât și CIA în KGB... Și dacă prietenii lui Igor Trifanov își mai făceau veacul prin Vilnius.

James Pricewater bău dintr-o înghițitură paharul de *Johnnie Walker,* apoi suspină adânc, scărpinându-se furios pe gât.

– Ai fi al naibii de norocos dacă ai putea să părăsești țara asta. M-am umplut de bube. Aici nu se mănâncă decât scrumbii și cartofi. Nici vorbă de vreun MacDonald's, ca la Moscova. Și râurile de vodcă pe care trebuie să le înghiți! Beau ca niște sparți! Am senzația că ficatul meu a devenit un burete.

– Mai rămâneți mult timp la Vilnius? se interesă, politicos, Malko .

Americanul ridică ochii spre cer.

– Numai Dumnezeu știe! Lituanienii se mișcă încet. Toată ziua trebuie să se trambaleze la Parlament, acolo unde are biroul Vitautas Landsbergis, președintele. A păstrat sacii cu nisip din jurul clădirii, ca și cum Omons ar ataca din nou...

Timp de mai multe săptămâni, trupe speciale ale Ministerului de Interne sovietic au asediat Parlamentul, unde se refugiaseră politicienii locali. După eșecul puciului, totul s-a aranjat ca prin miracol. Blindatele s-au retras cu un mare zgomot de șenile spre refugiile din Belarus, eliberând Vilniusul.

– Și KGB-ul?

Celălalt făcu o grimasă.

– În parte, pentru asta suntem aici. Am dori să recuperăm arhivele lor, dar lituanienii nu sunt prea cooperanți. Au pus sigilii pretutindeni și pretind că kaghebiștii au luat totul cu ei, la Moscova.

– Știați că Boris Glaser e mort?

** William Casey, anticomunist încrâncenat, director al CIA sub Ronald Reagan; decedat.*

– Mort! tresări americanul. L-am văzut acum vreo două zile. Cum a murit?

– Cu un glonț în cap!

James Pricewater avu o grimasă de dispreț.

– Avea aerul unui om cumsecade. Mă rog, dacă pot exista tipi de treabă la KGB! adăugă el cu un râs zgomotos. Părea foarte liniștit, în micul său birou al ex-KGB-ului, unde colabora cu Comisia de epurare lituaniană. Acolo mi-a transmis informațiile privitoare la Trifanov.

...Un înger se strecură trist, îmbrăcat într-un giulgiu roșu... Malko se scutură. În ciuda afirmației lui James Pricewater, el ținea să aibă o confirmare absolută privind abandonarea misiunii. Zărind un telefon, întrebă:

– Pot să chem COS de la Varșovia?

James Pricewater tresări ca mușcat de șarpe.

– *Negative!* Toate liniile trec prin Moscova. Singurul loc ceva mai sigur ar fi sala telefoanelor de presă de la Parlament. Sunt prea multe linii ca să le poată supraveghea pe toate...

Malko era deja în picioare. James Pricewater agita din țigară.

– *Wait a minute!* Mă duc la Parlament. Te conduc, fiindcă nu te văd intrând singur.

Coborâră împreună. Americanul tocmai voia să dea cheia la recepție, când ușa holului se deschise, lăsând să pătrundă înăuntru un veritabil convoi. Cinci bărbați corpolenți, masivi, cu obrajii închiși la culoare, îmbrăcați în costume sumbre, practic identice, cu genți-diplomat în mână și veseli nevoie mare. Se îndreptară către ascensor.

– Cine sunt? îl întrebă Malko pe James Pricewater.

– O delegație a KGB, sosită ieri de la Moscova, răspunse americanul. Se zice că au venit să asigure trecerea împuternicirilor la lituanieni, dar mă întreb dacă nu cumva motivul e altul.

În timp ce Malko îi privea pe cei cinci inși, ușa se deschise din nou, de data asta lăsând să treacă o femeie. Katia Budarenko purta impermeabilul său lung, cizme, având părul strâns la fel ca în fotografia de pe legitimația de KGB. Malko se dădu în spatele lui Pricewater ca ea să nu-l zărească, și o văzu precipitându-se cu cei cinci în ascensor. James Pricewater, intrigat, întrebă:

– O cunoști?

– Este cea care l-a omorât pe Igor Trifanov. Ați mai văzut-o?

– Niciodată.

– Cred că aveţi dreptate, altul e motivul prezenţei acestor cinci tipi.

Simţi cum îi creşte furia: în timp ce KGB-ul îşi desfăşura vizibil toate eforturile pentru anihilarea complicilor lui Igor Trifanov şi Boris Glaser, el primea ordinul de "dislocare" şi de a asista pasiv la lichidarea celor care oferiseră CIA-ului o mină de aur pe un taler de argint. Prezenţa celor cinci în compania Katiei lăsa să se întrevadă faptul că problema nu era nici pe departe soluţionată, aşa cum pretinsese tânăra femeie. Iar el primise ordin să nu acţioneze în nici un fel! Cel puţin putea să încerce să "înmoaie" Compania. Nu ar fi putut găsi în orice zi o ocazie asemănătoare.

*
* *

Un soldat dotat cu o armă de vânătoare şi un altul cu un revolver Nagant, datând de la sfârşitul secolului trecut, veghea în faţa unei baricade compacte din fiare, blocuri de ciment, trunchiuri de copaci şi saci cu nisip. Parlamentul se înălţa cam la o sută de metri mai încolo, înconjurat şi el de saci cu nisip. În jur, se agitau soldaţi, iar tineri înarmaţi îi percheziţionau pe vizitatori.

Interiorul era maroniu şi solemn, plin de oameni preocupaţi, ce alergau în toate sensurile. De aici era guvernată Lituania, după obţinerea independenţei. James Pricewater îl duse pe Malko în sala de telefoane de la etajul întâi şi formă numărul pentru Varşovia.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko avu legătura cu Ambasada americană şi, ca prin minune, şeful staţiei, William Sterling, era acolo. Malko îl puse rapid la curent cu ultimele evenimente – moartea lui Boris Glaser, intervenţia Katiei şi mesajul transmis de James Pricewater – încheind cu o întrebare precisă:

– Trebuie, într-adevăr, să las baltă totul?

– Da, confirmă William Sterling. Este o decizie politică.

– Şi dacă voi fi contactat înainte de a pleca?

– Nu dai curs, ordonă, după o imperceptibilă ezitare, şeful.

... Un înger trecu, având capul de buldog al lui William Casey, proferând injurii nedemne de condiţia sa...

– Cu alte cuvinte, am venit degeaba la Vilnius, trase concluzia Malko.

Şeful râse amar.

– Doar pentru că una dintre misiunile dumitale s-a terminat repede şi bine nu trebuie să te plângi! Ne vedem de îndată ce te întorci. Rolls-ul dumitale este parcat în curtea ambasadei. Apropo, încearcă să-mi aduci câteva icoane. Cele lituaniene sunt superbe şi le putem scoate din ţară. Ai mâine o cursă aeriană Vilnius – Varşovia, dacă nu vrei să te întorci cu maşina.

– S-o vând aici?

– Nu. Lasă-i-o lui James Pricewater. Va fi încântat.

– Foarte bine, zise Malko. Pe mâine, deci.

* * *

Plăti pentru convorbire 15 ruble. Lituanienii nu voiau să-i ajute pe sovietici să câştige bani şi, de aceea, îi lăsau pe străini să trăiască în stil rusesc. Adică pe nimic.

Malko îşi luă rămas bun de la Pricewater şi se întâlni din nou cu Vitas Kudaba, care îl urmase cu maşina sa.

– Mergem la Aeroflot, anunţă el.

Aeroflotul era situat într-o clădire sumbră, din beton gri, chiar în faţa hotelului. Malko trebui să stea cuminte la coadă ca să-şi cumpere un bilet Vilnius – Varşovia, pentru a doua zi după-amiază. Ca o ironie a sorţii, o broşură Air France, care zăcea pe tejghea, îi anunţa pe viitorii pasageri ai "Club"-ului că aveau dreptul la un elicopter care să-i transporte de pe JFK* în Manhattan, evitând aglomeraţia. Asta se petrecea la ani-lumină distanţă de Vilnius... Vremea se strica şi începu să plouă. Oraşul acesta îl deprima. În partea veche, cu străzile prost pavate, Vilniusul era sinistru. Chiar şi apa râului, redus acum la un pârâu, părea moartă.

După ce-l părăsi pe Vitas Kudaba, se îndreptă spre *Lietuva*. Tocmai când da să intre, un tânăr blond cu mustaţă pe oală îl abordă şi, cu un zâmbet ademenitor, îi arătă în căuşul palmelor o cutiuţă de *papier mâché*, lucrată în stil artizanal rusesc, reprezentând Balşoi Teatr din Moscova.

---

* *Aeroportul John Fitzgerald Kennedy din New York* (N. tr.).

– 200 de ruble! propuse tânărul. *Very cheap.* (Cutia nu făcea, efectiv, mai mult de cinci dolari, iar Malko nu era nicidecum colecționar. I-o dădu înapoi cu un zâmbet.

– *Niet, spasiba.*

Ca și cum n-ar fi auzit, blondul îi strecură cutia în mână cu un gest rapid, apoi făcu stânga-mprejur. Malko, surprins, crezu că e vorba de un șiretlic pentru a-l obliga s-o cumpere, dar vânzătorul se îndepărta cu pași mari, fără măcar să se mai uite înapoi! O atitudine stranie pentru o tocmeală. Intrigat, Malko cântări în mână cutia; era ușoară. O deschise cu precauție, descoperind o hârtie împăturită. O închise la loc și o vârî în buzunar.

O redeschise numai când ajunse în cameră și despături hârtia, ce conținea câteva cuvinte în rusește:

Du-te mâine să vizitezi castelul Trakai.

*
* *

Malko rămase mai multe minute contemplând mesajul descoperit în cutie. Normal, ar fi trebuit să nu țină seama de el și să-l ardă, executând astfel ordinele Companiei. Dar era peste puterile lui: toate fibrele ființei sale se revoltau contra acestei abandonări.

Îl încerca și un sentiment de furie împotriva acestei Katia Budarenko, care trăsese atât de bine sforile afacerii. După ce-i lichidase pe Igor Trifanov și pe Boris Glaser, se pregătea să neutralizeze CIA-ul, pentru a-și termina liniștită treaba.

Într-un târziu, luă hârtia și o arse. N-ar fi fost pentru prima oară că nu se supunea ordinelor CIA-ului.

Și tot ce avea de riscat, în acest moment, era un lucru ce-i aparținea în totalitate: propria viață.

*
* *

Calmul regăsit îi deschise apetitul și se îndreptă spre restaurantul de la etajul 22 unde, pentru un bacșiș de cinci dolari, obținu o masă dominând tot orașul. În jurul lui se bea sec. Ceru fără vreun rezultat caviar și trebui să se mulțumească cu obișnuitele sardine. Tocmai se pregătea să le devoreze, când, la masa vecină, se instală un cuplu: Katia Budarenko, însoțită de unul dintre cei cinci membri ai delegației

KGB. Bărbatul era foarte înalt, cu o coamă de păr negru, un nas proeminent şi ochelari mari de baga. Katia îi făcu un semn discret lui Malko, apoi îi adresă câteva cuvinte chelnerului. Trei minute mai târziu, Malko îl văzu venind spre masa lui pe şeful de sală, ţinând în mâini o cupă plină cu caviar, după ce tocmai îi spusese că nu aveau aşa ceva. KGB-ul avea încă braţul lung la Vilnius...

După ce aşteptase mai mult de o oră *boeuf Stroganoff*-ul comandat, asurzit de muzica răsunătoare, se hotărî se meargă în cameră. Katia şi companionul său plecaseră de mult timp, iar majoritatea consumatorilor atinseseră stadiul în care nu mai erau capabili să facă diferenţa între Lenin şi Papa Ioan Paul al II-lea.

Pătrunzând în cameră, avu un şoc: Katia era aşezată pe unul din cele două paturi identice şi fuma o ţigară. Rochia sa de jersé gri, ridicată pe coapse, permitea să i se admire conturul picioarelor. Ea strivi ţigara în scrumieră, se sculă şi se apropie de Malko.

– Am venit să-ţi urez drum bun, îl anunţă ea. Sper ca zborul dumitale să nu aibă întârziere.

Malko îşi stăpânea furia. KGB-ul, deşi distrus, era, fără îndoială, încă eficace. Apetisanta Katia trebuia să aibă *chiar* şi numărul liniei sale secrete de la castelul din Liezen.

Şocul parfumat al unui corp suplu îi înfrână net furia. Katia îl înlănţui ca o soţie de marinar după 6 luni de despărţire. Limba-i ca o săgeată, bazinul adus înainte, o mână crispată pe ceafa lui Malko, cealaltă întreprinzând o explorare precisă. După consistenţa masei călduţe strivite de pieptul lui, ghici că ea nu avea sutien.

Se strădui să-şi repete din toate puterile că ea era programată ca un ordinator, dar nu putu să n-o sărute imediat. Probabil că încă de la patru ani Katia devenise o bombă sexuală. Ea se freca de el neîncetat punându-l în contact cu fiecare milimetru al corpului său. Fără un cuvânt de prisos. Radio-Moscova continua să-şi urle cântecele folclorice şi ei se unduiau în micuţa cameră. Fără ca ea măcar să-l mângâie, el ajunse la rigiditatea unei bare de oţel. Cu mâini nerăbdătoare, trecu peste curbele unei crupe pline şi cambrate, prea puţin protejată de jerseul fin.

Katia se depărtă pentru a-şi trage sufletul, fixându-l pe Malko printre gene. Cu o expresie de parcă un ayatolah i-ar fi sfâşiat rochia

cu dinții... Malko n-a fost nevoit să recurgă la o asemenea soluție extremă. Cu un gest grațios, Katia își dezbrăcă normal rochia, trăgând-o peste cap. Rămase doar în ciorapii lungi până la coapse și ghetele cu tocuri-cui. Își luă sânii în mâini, mângâindu-i lent ca pentru a-i oferi; privirea-i "înecată în spermă" o străpunse pe cea a lui Malko. Acesta fixa triunghiul blond al pântecelui, cuprins de o dorință subită. Dacă Katia era în serviciu comandat, cum era el în proporție de 99%, ea parcă făcea asta pentru banii lui.

O răsturnă pe unul dintre paturile-gemene, îngenunche pe covorul caucazian uzat și-și lipi gura de pântecele Katiei. Imediat ea scoase un geamăt, mâinile sale coborâră ajutându-l pe Malko să atingă zona cea mai sensibilă a intimității feminine. Foarte repede ea se porni să gâfâie, să suspine, contrazicând proverbul rus care zice că: "E mai ușor să aprinzi o sobă decât o rusoaică".

Malko n-avea decât o idee: să-și împlinească obișnuita și sulfuroasa fantasmă prin această superbă creatură.

Femeia de oțel devenise o femeie lascivă și docilă. Când Malko o trase spre el ca ea să îngenuncheze între paturile gemene, Katia se supuse fără să protesteze. Scoțând un răget de plăcere când el o penetră dintr-o singură mișcare. Nu rămase acolo decât o clipă, ieși, plimbându-și sexul între globurile ferme ale crupei. Katia însăși, punându-și mâinile pe fese, le depărta pentru a-l ajuta să pătrundă... Malko se cufundă înăuntrul ei cu o asemenea violență că ea scoase un strigăt scurt. O fracțiune de secundă de încântare. Cu sângele la tâmple, el rămase strict nemișcat, strâns în teaca strâmtă. Trebuie să faci să dureze lucrurile plăcute. Apoi, se porni să foreze încet. Nu-și spuseră nici o vorbă până în momentul când simți un formidabil orgasm stăpânindu-i ființa.

Katia era în extaz, strigă și apoi se prăbuși leșinată.

El rămase nemișcat privindu-și sexul înfipt în mijlocul acestei crupe de vis, savurând aceste clipe divine. Fiecare din misiunile lui îi rezerva câteva asemenea rare momente. Katia căscă și spuse cu o voce de fetiță:

– Acum o să dormim...

El crezu că n-a auzit bine, dar ea dispăruse deja în baie. Ieși demachiată, cu cearcăne sub ochi, grațioasă ca o tânără căsătorită și se strecură oftând în pat.

– Locuiesc foarte departe, îi explică ea. La ora asta nu mai sunt taxiuri. Și-apoi, așa putem reîncepe mâine dimineață...

Categoric, KGB-ul nu-și asuma nici un risc. Katia ținea să-l "taloneze" până în ultima secundă. Dacă i s-ar fi telefonat, ea ar fi asistat la convorbire. Era, desigur, în serviciu comandat.

*
* *

Malko se opri chiar în fața potecii ce șerpuia pe malul lacului Galvé. O ceață ușoară mai plutea încă deasupra apei, accentuând romantismul locurilor.

În fața lui, o lungă pasarelă de lemn ducea spre insulița din mijlocul lacului, unde se înălța cetatea Trakai, toată din cărămidă roșie, ce fusese în secolul al XV-lea reședința regilor Lituaniei. Era un peisaj de basm.

Cu o oră mai înainte, Katia coborâse și ea atunci când el mersese să ia micul dejun. Nu refăcuseră amorul din noaptea trecută, și se despărțiseră aproape rece, ca și cum scurta lor întâlnire nu fusese decât un vis.

Malko îi spusese simplu că voia să viziteze orașul, mergând până la Trakai, la vreo douăzeci de kilometri la vest de Vilnius.

N-avusese impresia că ar fi urmărit, deși nu putea fi sigur. Oricum, telefonul nu sunase cât timp Katia fusese acolo, dar asta nu era suficient să le spulbere neîncrederea. Malko porni pe jos de-a lungul lacului. Câțiva pescari aliniați erau deja la treabă pe pasarela de lemn. Ajuns la intrarea în castel, plăti cinci ruble și pătrunse în curte.

În afara unui grup de japonezi, nu mai era nici un vizitator. Traversă curtea, găsind clădirea centrală, dincolo de șanțuri. Pe trei etaje, în săli amenajate cu galerii exterioare, erau expuse obiecte încărcate de istorie. Japonezii porniseră deja la asalt pe scările de lemn. Malko se pregătea să facă același lucru, când un fluierat strident îl făcu să întoarcă capul. Un om era aplecat peste balustrada de lemn a etajului al treilea, la douăzeci de metri mai sus de el. Acesta agita brațul în

direcţia lui şi lăsă să cadă ceva în gol. Instinctiv, Malko făcu un pas în spate, dar obiectul căzu fără zgomot pe pavajul din curtea interioară.

Îl ridică, şi văzu că este o casetă audio învelită într-o bucată de *bullpack.* Ridică privirea: omul dispăruse... Se repezi spre una din scările exterioare şi ajunse, gâfâind, la etajul al treilea. În timp ce parcurgea sălile goale, supravegheate de "babuşki" adormite, îşi dădu seama de ceea ce era, de altfel, evident. În momentul când el urca, necunoscutul cobora, dar pe scara interioară.

După ce cercetă în pas alergător celelalte etaje, ieşi din castelul Trakai, cu caseta în buzunar, şi reveni pe şoseaua spre Vilnius. Direcţia hotel *Drogysta.* James Pricewater trebuia să aibă un casetofon.

*
* *

James Pricewater îl primi pe Malko cu o evidentă răceală. Ideea că acesta nesocotise ordinele de la Langley îl făcea să se simtă prost.

Îl privi cu curiozitate cum introduce caseta în walkman-ul său şi se forţă să glumească.

– Poate e muzică folclorică...

Malko, cu căştile pe urechi, dădu sonorul la maximum. La început nu auzi decât un şuierat, apoi o voce anunţă în ruseşte:

Aici tovarăşul Anatoli Beda. Mihail Gorbaciov doreşte să vorbească cu tovarăşul mareşal Akromeev.

Urmară nişte zgomote, apoi o sonerie, şi vocea unui om în vârstă anunţă:

Aici mareşalul Akromeev.

Tăcere, câteva zgomote de legătură, după care o voce plină de căldură răsună în aparat.

Tu eşti, Ivan Alexandrovici?

Da, Mihail Sergheevici, răspunsese vocea mai în vârstă.

Ai transmis instrucţiunile speciale pe care ţi le-am dat înainte de plecarea mea? întrebă vocea caldă.

Da, Mihail Sergheevici.

Au fost executate?

Cred că da, Mihail Sergheevici.

Trebuie să faci mai mult decât să gândeşti, reluă vocea, cu mai puţină căldură.

Convorbirea se întrerupse brusc. Malko lăsă să se deruleze aproape toată banda până dădu de o altă voce masculină care comentă:

Aceasta este o convorbire între Mihail Gorbaciov și mareșalul Akromeev. Ea a fost stabilită de Anatoli Beda, responsabilul rețelei secrete de comunicații între dacea* *Președintelui de la Foros și diferite orașe din Uniunea Sovietică. Ea a avut loc între orele 17.55 și 18.12, la 18 august 1991. În momentul în care președintele Gorbaciov pretindea a fi izolat la reședința sa, cu toate mijloacele de comunicație întrerupte.*

Mareșalul Akromeev a fost însărcinat în secret să păstreze contactul între el și armată... (urma o pauză, apoi vocea continuă.). *Am în posesie convorbirile integrale dintre Foros și diferiți executanți, care dovedesc într-o manieră evidentă că președintele Gorbaciov a mințit pretinzând că nu știe nimic de puci.*

Clac. Banda se sfârșise. Malko își scoase căștile de pe urechi, îl privi pe James Pricewater, apoi zise cu o vocea încordată:

– James, cred că ce-avem noi aici e dinamită curată.

---

* *Dacea – casă de țară, situată lângă un mare oraș, în Rusia. (N. tr.)*

Capitolul VI

James Pricewater ascultă, la rândul său, banda, cu ochii fixaţi pe mocasinii săi, cu fruntea încreţită din cauza concentrării.

Înţelegea destul de bine ruseşte şi, din timp în timp, legăna din cap, arătându-şi nedumerirea. În cele din urmă, conchise:

– Ori ăsta e un scenariu diabolic, ori aveţi dreptate, noi deţinem o dovadă de un interes politic enorm. Bineînţeles, cu condiţia să obţinem şi restul înregistrării. Este, fără îndoială, vocea lui Mihail Gorbaciov.

Vădit emoţionat, îşi turnă un pahar plin de *Johnnie Walker*, îi puse un pic de gheaţă, şi îl bău dintr-o înghiţitură.

– Trebuie verificate anumite chestiuni, adăugă Malko. În special numele acestui Anatoli Beda şi provenienţa acestei casete. Aţi putea lua legătura cu Langley?

– Desigur, dar pentru o problemă atât de spinoasă, este imposibil să utilizăm o linie neprotejată, obiectă americanul.

– Am o idee, sugeră deodată Malko. Îmi veţi lua locul în zborul spre Varşovia. Aşa veţi putea comunica de acolo cu Langley şi afla mai multe. Există o cursă mâine pentru a vă întoarce.

James Pricewater nu ezită decât o secundă.

– Superb! zise el. Mă grăbesc să aflu.

* * *

Malko privise decolând Tupolevul 134 aparţinând Aeroflot-ului, de la fereastra *Lietuvei*, încordat şi uşurat în acelaşi timp. Katia se asigurase precis că el părăsise Lituania. Ar fi putut fi indusă în eroare de plecarea lui James Pricewater, care folosise biletul său, dar nu era sigur. În momentul când fusese informată că Malko era totuşi la Vilnius, ştiuse că el îşi continua misiunea. Şi că ea era în pericol de moarte.

Dacă banda nu era "aranjată", implicaţiile acesteia erau extraordinare, de natură să schimbe cursul istoriei. Era clar că dacă americanii deţineau dovada implicării lui Mihail Gorbaciov în puciul din august '91, aveau un mijloc formidabil de a-l şantaja... Pornind de la asta, se ridi-

cau o mulțime de întrebări. De ce, dacă această istorie era adevărată, ea nu ieșise la iveală în Uniunea Sovietică? Un om ca Boris Elțân ar fi primit-o cu brațele deschise, fără a-i socoti și pe toți dușmanii președintelui Uniunii, și el avea destui...

Igor Trifanov și prietenii săi nu erau decât niște *desperados* ? Malko înțelegea mai bine acum ferocitatea cu care Katia Budarenko îl împiedicase să ia legătura cu Trifanov sau cu Boris Glaser. Îndată ce CIA ar fi știut adevărata natură a ofertei lor, nu mai putea fi vorba de a o lăsa baltă... Fără insistențele lui Malko, calculul acestei ramuri "oficiale" a KGB s-ar fi arătat bun.

El avea încă multe alte semne de întrebare în cap, și se decise să bea un pahar în barul de la parter. Acesta era însă închis, dintr-un motiv necunoscut, așa încât porni spre camera sa, așteptând mult și bine în fața ascensoarelor, întotdeauna prea lente.

În momentul în care voia să intre într-una din cele trei cabine, unul dintre cerberii care se foiau prin hol îl trase de braț, indicându-i-o pe funcționara agenției de presă care tocmai întindea un aparat de telefon către el. Malko făcu stânga-mprejur.

Fata îi întinse receptorul.

– O convorbire pentru dumneavoastră. Mirat, Malko luă aparatul și auzi imediat o voce necunoscută de bărbat întrebând cu asprime, în rusă:

– Ați ascultat-o?

Pulsul lui Malko se ridică la o sută cincizeci.

– Da...

– Și vă interesează?

– Bineînțeles, dacă...

Interlocutorul îl întrerupse brutal:

– N-am timp de discuții. Dacă sunteți interesat, veniți în seara asta acolo unde mi-ați lăsat vorbă. Între orele 10–11. Fiți atent să nu vă urmărească cineva. Foarte atent. Veți afla mai multe.

Închise. Malko la fel. Întrebându-se cum îl putuseră depista cu o asemenea precizie... Dintr-o dată, înțelese: pe peretele din hol, dincolo de ascensoare, se afla o duzină de telefoane publice. Necunoscutul putuse să-l observe și să recompună numărul pe care-l formase. Urcă în cameră și, o dată intrat, își verifică pistolul. Nu avea ce face până seara.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. De data aceasta, vocea Katiei Budarenko era mult mai seacă.

– N-aţi mai plecat?

Malko îşi luă cel mai natural ton pentru a-i răspunde:

– Nu, până la urmă am hotărât să mă întorc cu maşina. Mâine dimineaţă. Un prieten de-al meu a plecat în locul meu, avea nevoie să meargă urgent la Varşovia.

Katia făcu o pauză. Vizibil, ea nu se aştepta la un asemenea răspuns.

– *Haraşo*, încheie ea. *Dasvidania.*

Această convorbire îi confirmă temerile. KGB-ul era pe urmele lui Malko. Nu regreta că-i încredinţase banda lui James Pricewater. Atât timp cât reţeaua KGB din SUA se credea tot în vechea situaţie, el dispunea de o şansă să discute cu Katia... Avea nevoie de *stringer*-ul său, pentru a dejuca planurile de urmărire. Îl căută deci pe Vitas Kudaba.

– Vitas, zise el la telefon, m-am hotărât să nu plec până mâine. Am putea petrece seara împreună. Ce zici?

Lituanianul acceptă cu entuziasm, dându-i întâlnire lui Malko la orele opt, în holul *Lietuvei.*

*
* *

Vitas Kudaba aştepta în hol, punctual ca un ceas cu cuc. Departe de urechi indiscrete, Malko îi explică adevăratul scop al serii. Tânărul lituanian îl ascultă atent înainte să-i propună:

– Vom cina la *Vilnius*, unde am făcut o rezervare, apoi, vom merge să bem un pahar pe strada Pilies. Îmi voi parca maşina acolo imediat. E o stradă îngustă, cu sens unic. Vom ieşi din bar împreună, dar veţi lua maşina mea, care e mai greu de recunoscut decât a dumneavoastră, iar eu, pe aceasta de aici. Dacă cineva vă va urmări, îl voi bloca.

Ei se separară la ieşirea din *Lietuva*, dându-şi întâlnire la restaurantul *Vilnius*.

*
* *

Orchestra din *Vilnius*, plătită probabil la numărul de decibeli, adâncea şi mai tare crăpăturile din pereţi. Nu cântau decât jazz şi

cântece străine. Sala rectangulară şi prost iluminată era pe jumătate goală, cerberul de la poartă refuzând lumea, ca să nu-i supraîncarce pe chelneri. Sistem comunist. Lângă masa lui Malko, şase tineri goleau sticle de vodcă cu o viteză incredibilă, înfulecând icre de Manciuria. Vitas Kudaba îi arătă lui Malko.

– Sunt tineri care lucrează cu mafia, speculanţi. Câştigă mii de ruble pe lună.

– La vârsta lor!

Nici unul nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

– Nu sunt criminali, bineînţeles, adăugă lituanianul, ci doar traficanţi.

Unul dintre ei se ridică. O fată, într-un pulover de angora alb, jeanşi şi bascheţi, avea deja o privire sticloasă, care-i urâţea feţişoara triunghiulară şi îşi etala un drăguţ funduleţ pe sub jeanşii mulaţi. Ea se lipi strâns de cavalerul său şi începu să se unduiască în mijlocul ringului gol, sub privirea dispreţuitoare a câtorva foşti *apparatciki*. Cavalerul său, la fel de îmbibat cu alcool ca şi ea, părea că nu poate să stea pe picioare decât ţinând-o de fese, pipăind-o în mod jignitor, chiar strecurându-şi o mână sub puloverul ei. Beată moartă, ea surâdea liniştită... Pe bancheta de skai, cei patru amici ai lor erau mai mult sau mai puţin tulburaţi... Vitas Kudaba zâmbi dezgustat.

– Tinerii aceia lucrează pentru un mafiot din Klaipeda, Şurik Kuciulori, un uzbec. El controlează tot traficul din Lituania. Afacerile cu jeanşi, droguri, maşini furate. Un kilogram de haşiş valorează aici echivalentul a 100 de dolari. De cealaltă parte, în Finlanda sau Suedia, se poate vinde cu 10 000 de dolari. Se pot câştiga 300 000 de ruble cu o Lada furată.

Malko ciulise urechile.

– Cum arată mafiotul? întrebă el.

– Este mic, dar foarte solid, cu un cap de brută, cu părul creţ şi negru şi cu dinţii foarte albi. Locuieşte într-o *dacea* superbă, la Baltica, în Palanga, unde creşte cai. Nu ştie decât să facă bani, câştigă milioane de ruble pe lună.

– De unde ştiţi toate astea?

– Am făcut o anchetă despre mafioţi, pentru ziarul meu, *Sovietskaia torgovlia*. N-au publicat-o niciodată, le-a fost frică. Cu tinerii ăştia am pălăvrăgit, sunt foarte lăudăroşi. Au crezut că sunt de partea lor.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, tânărul beţivan care evoluase în ring îi adresă un semn amical lui Vitas, reluându-şi locul...

– Ăsta e Darius, comentă lituanianul. Tatăl său câştigă 300 de ruble pe lună, iar el 10 000.

– Mă întreb dacă nu l-am întâlnit deja pe Şurik Kuciulori, zise gânditor Malko. Ce maşină are?

– O Ceaika neagră pe care a cumpărat-o de ocazie la RACOM. E foarte mândru de ea.

Malko îi povesti episodul din palatul Tarnowsky. Vitas clătină din cap.

– Asta nu mă miră. Şurik a fost întotdeauna în relaţii bune cu tipii din KGB care îl protejau. Este normal să le întoarcă serviciile.

Orchestra, decizând că a lucrat destul, îşi strânse instrumentele şi o linişte binevenită se aşternu. Malko îşi privi ceasul: avea timp să ajungă la rendez-vous. Alţi *apparatciki* sosiră, deja afumaţi. De îndată ce se urcară în Mercedes, Vitas îi dădu lui Malko cheile de la maşina sa.

– S-ar putea să fie cam dificilă la demaraj, zise el, dar merge.

Ajunseră pe strada Pilies şi găsiră un *baras**, unde mai erau două locuri la barul în formă de potcoavă. În spate, un grup de bărbaţi şi femei se îmbulzeau, veseli cu câte un pahar în mână. Locul amintea de acele "pick-up bars" de pe First Avenue, din New York, înainte de SIDA. O brunetă grozavă îi făcu cu ochiul lui Malko, ridicând paharul gol.

El şi Vitas luară câte o vodcă, iar lituanianul îşi luă şi un pachet de ţigări Astra de o rublă. Atâta şi valorau.

Chiar dacă erau urmăriţi, părea imposibil să fie depistaţi în mulţimea aceea. După ce-şi goliră paharele, Malko ieşi primul şi se îndreptă spre Lada roşie parcată un pic mai jos. Vitas aşteptă în faţa uşii barului, supraveghind strada pustie. Îndată ce Malko se instală la volan, el urcă în Mercedes şi porni fără să aprindă luminile de poziţie.

---

* *Baras: bar.*

Lada roşie o luă în jos, spre Piaţa Catedralei. Vitas Kudaba aşteptă mai multe minute, dar nu se arătă nici o maşină suspectă. Aşadar, Malko nu era urmărit.

Îşi dăduseră întâlnire în faţa Universităţii, nu departe de locuinţa lui Boris Glaser. Demară, fericit să conducă, în sfârşit, o maşină atât de modernă.

* * *

Malko conducea încet, aruncând câte o privire în oglinda retrovizoare. Pe şosea, nici urmă de vreo maşină! Trecu o dată prin faţa imobilului în care locuia Boris Glaser, fără să vadă vreo lumină, apoi opri maşina într-o parcare din spatele clădirii, lângă o veche Jiguli verde.

După ce-şi strecură pistolul extraplat în buzunarul interior, se îndreptă spre intrarea casei lui Glaser. Fără să aprindă automatul, găsi uşa şi apăsă pe sonerie. Din cauza uşii capitonate, era imposibil să-ţi dai seama dacă funcţiona... După câteva minute, plictisit, urcă un etaj şi încercă altă sonerie. Fără succes. Mai rămăsese etajul trei, dar şi aici fără vreun rezultat. Bâjbâind prin întuneric, coborî şi se opri cu inima bătându-i puternic: uşa de la parter era întredeschisă!

Ascultă, cu pistolul în mână, neauzind decât propriile bătăi ale inimii. Tăcerea era apăsătoare, iar urechile începură să-i ţiuie. Se hotărî să împingă uşa cu piciorul; rămase însă neclintită ca şi cum ar fi oprit-o ceva. Nu îndrăzni să aprindă lumina.

Împingând cu umărul, mai câştigă câţiva centimetri. Nu se auzea nici o mişcare. Se gândi că dacă i s-ar fi întins o capcană, ar fi fost mort de mult. În patru labe, pipăind podeaua pentru a verifica dacă nu exista vreun fir legat de vreun explozibil, pătrunse în apartament. O rază de lumină pătrundea prin fereastră, venind din stradă. Tăcerea era minerală. Cu pistolul strâns în mână, cu ochii deja acomodaţi cu întunericul, el "simţea" apartamentul. Categoric, nu era nimeni. Se ridică puţin şi descoperi un morman negru lipit de uşă. Semăna cu un cuier. Era timpul să progreseze. Pipăind, găsi un întrerupător şi apăsă, cu pulsul accelerat.

Două becuri se aprinseră simultan, lăsând să se vadă un spectacol abominabil.

Omul cu care-şi dăduse întâlnire se afla acolo. Era tânărul blond cu mustaţă pe oală care-i strecurase cutia de *papier mâché,* la intrarea *Lietuvei.* Malko rămase ţintuit locului ca un liliac. O baionetă de Kalaşnikov îi fusese înfiptă în piept şi alte patru în braţe şi picioare. Sângele cursese pe jos în pârâiaşe subţiri, dovedind că el era încă viu atunci când i se aplicase acest tratament... Avea ochii deschişi şi un mare hematom sub gură. Malko îl studie, la noroc, fără să descopere însă decât un pistol de calibru mic.

Un curent de aer îl făcu să tresară. Vrând să vadă de unde provine, nimeri în bucătărie, care avea uşa întredeschisă. Asasinul sau asasinii fuseseră acolo când el sunase!

Cu mâna încleştată pe pistol, urcă scara interioară în formă de spirală. La etajul trei, o găsi pe văduva lui Boris Glaser. În mijlocul unui pat în dezordine. Fusese sufocată cu o pernă, înainte de a i se fi tras două gloanţe în cap. Peste tot erau fulgi... O adevărată lucrătură de profesionişti. Totuşi, Malko era sigur că nu fusese urmărit. Deci, ucigaşul o ştersese prin spate.

Coborî din nou, consternat, şi urcă în maşină extrem de precaut, dar nu se întâmplă nimic. Împietrit de groază, o luă în direcţia Universităţii. Pompa de benzină dădea semne că s-ar defecta, aşa încât se întrebă dacă va ajunge la capăt. Vitas Kudaba îl întâmpină.

– Ei?

Malko îi povesti totul. *Stringer*-ul, scos din minţi, trăgea din ţigară.

– Să ne despărţim aici, propuse Malko, e mai bine. Te caut mâine.

Plecă în direcţia *Lietuvei.* De data aceasta, cu gânduri războinice. Înainte de a ajunge la etajul său, scoase pistolul şi îl încărcă.

Culoarul era liber, iar *dejurnaia* dormea cu capul pe birou. Intrând în cameră, văzu imediat că totul fusese scormonit cu minuţiozitate. Se aşeză pe pat.

Din acest moment, lucrurile era clare: războiul fusese declarat, ca în vechile timpuri bune. Bărbatul de la intrarea hotelului nu era cel care-i vorbise la telefon, vocile nu semănau. Or, acest necunoscut nu părea să fie dintre cei care s-ar descuraja.

Katia Budarenko, nici atât.

Era vorba de o luptă contracronometru. Cine, dintre Katia şi Malko, îl va găsi primul pe necunoscutul de la telefon?

Capitolul VII

În holul micului aeroport din Vilnius domnea o enormă debandadă. Un neverosimil furnicar de oameni încărcați cu bagaje blocau pasajul de trecere, asaltau puținele funcționare în albastru ale Aeroflotului. Malko înțepeni așteptând în picioare, unicul bar nedeschizându-se decât la ore ciudate și imprevizibile. Din cauza întârzierilor sistematice ale zborurilor, holul era înțesat. În fine, prin difuzor, o voce neclară anunța aterizarea cursei dinspre Varșovia. Cu numai două ore întârziere... Lui Malko îi era rău și nu dormise aproape deloc, mai tot timpul cu mâna pe piedica pistolului sau extraplat.

O întrebare îl obseda: bărbatul care îi telefonase era încă în viață? Fiindcă dacă pățise ceva, Malko nu mai era dispus să riște. Singurul mod de a se lămuri era să aștepte. Dacă mai trăia, într-un mod sau altul, sigur va încerca să-l contacteze pe Malko.

Avu loc o busculadă, pasagerii zborului de Varșovia năvălind în sala de bagaje a cărei singură scară rulantă era defectă. Malko zări țeasta cheală a lui James Pricewater. Ținând o servietă mare în mână, americanul se repezi spre el, cu o față îngrijorată.

– Ați făcut al dracului de bine că m-ați trimis la Varșovia! zise el pe șoptite.

Părea foarte surescitat, dar nu-și dădu arama pe față decât după ce se instalară în mașina lui Malko.

– *Holy shit!* șuieră el, ați pus mâna pe trucul secolului. Eu și cei din Langley a trebuit să stăm lipiți de fax vreo cinci ore. Nu puteau să se decidă. Aveți noutăți de la tipul dumneavoastră?

– Da, rele, preciză Malko.

Bărbatul de la CIA ascultă povestea celor două crime încrețindu-și fruntea, apoi își mușcă buzele.

– Trebuie să ne convingem că haimanalele n-au pus mâna pe sursa noastră!

– Să începem cu începutul, zise Malko. Aţi verificat dacă vocea era a lui Mihail Gorbaciov?

– Fără nici un dubiu. Langley a analizat înregistrarea cu o maşinărie electronică ultrasofisticată. Avem, în plus, nivelul stresului, orele la care s-au stabilit legăturile, chiar şi anturajul a fost stabilit. Dacă ar fi fost nevoie, ai fi putut afla şi culoarea cravatei pe care o purta.

– Şi referitor la cel cu care vorbea?

– Acelaşi plan, cu mai puţine verificări ale mărturiilor, fiindcă banda era foarte scurtă şi el n-a spus vreo frază întreagă.

– Ar fi putut fi un "aranjament"?

– Cei de la TD* zic că nu. Dar e ceva şi mai interesant, invocat de staţia din Moscova. Numitul Anatoli Beda era responsabil de toate legăturile secrete ale lui Gorbaciov.

– De ce "era"?

– Pentru că a fost acuzat de ruperea legăturilor cu *dacea* din Foros. Imediat după puci, i-a fost emis un mandat de arestare. Numai că el a apucat să fugă şi, în momentul ăsta, nimeni nu ştie unde se află.

– Crezi că el ar putea fi interlocutorul meu?

– E posibil. În orice caz, e singurul care ar fi putut obţine aceste înregistrări. Cât priveşte restul... Nu avem încă suficiente informaţii despre ce se petrece acum între facţiunile rivale din KGB. Între reglările de conturi şi eliminări...

– Ce zic cei de la Langley de toată afacerea asta?

James Pricewater cârâi încântat.

– Ei nu vorbesc, ei se caţără pe pereţi! Şi nu numai la Langley. Casa Albă a fost pusă la curent şi Preşedintele a semnat pe loc un "finding", care dă putere deplină Companiei pentru a recupera aceste documente compromiţătoare.

– Chiar dacă ar trebui să plătească un preţ exorbitant?

– Sunt dispuşi să plătească un preţ nebunesc după ce le verifică autenticitatea, confirmă James Pricewater. Au trecut această problemă pe lista priorităţilor. De altfel, la întoarcerea curierului, ei vi-i trimit pe domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Vor veni, în mod oficial, să asigure protecţia delegaţiei mele.

---

* *TD: Technical Division.*

Malko înţelese uşor interesul preşedintelui Bush. Uniunea Sovietică se afla într-un moment istoric de răscruce. În spatele structurilor statului comunist în plină prăbuşire se profilau alte puteri, încă neclare şi contradictorii.

Nimeni nu ştia *cu adevărat* cum va evolua această magmă de trei sute de milioane de oameni, rămaşi fără coloana vertebrală comunistă. Pe ruinele Partidului se puteau naşte un nou stat totalitar, un mozaic de naţii, sau haosul.

Deşi lovit în plin, Mihail Gorbaciov mai avea destui aşi în mânecă. Descifrarea acelor convorbiri permisese să se întrevadă cam în ce direcţie se îndrepta realmente. Şi, eventual, să-l poată manevra. Asta punea în lumină personajele despre care se ştiau puţine lucruri, dar care jucaseră un rol important din culise. Şi, cine ştie, să prevină un nou puci...

Chiar dacă, oficial, KGB-ul era dărâmat, el mai deţinea *de facto* o enormă putere. Or, americanii ştiau foarte puţine despre cei care deţinuseră un rol în puciul din 18 august. Aşa încât, avuseseră ceva surprize.

Pe scurt, dacă corespondentul lui Malko nu fusese avansat, documentele pe care le deţinea puteau realmente să devieze cursul istoriei. Şi nu şantajându-l pe Mihail Gorbaciov.

Aproape ajunseseră la *Drogysta.*

– N-au rămas surprinşi cei de la Casa Albă? întrebă el.

– Nu întru totul. Ei ştiau deja că Gorbaciov îi minţise, pretinzând că se află în imposibilitate de a comunica cu exteriorul.

NSA i-a facilitat transmiterea materialelor cu ajutorul unui satelit de comunicaţii. Există două baze fixe: una la Kremlin, alta la Foros. Aceste două baze n-au fost niciodată capturate de pucişti. Deci, Gorbaciov dispunea de telefonul său portabil. Numai el putea să-l scoată din circuit. Pe de altă parte, n-au avut loc, aşa cum pretinsese el, mişcări de nave de război în jurul locului unde se afla *dacea* sa.

– Aşadar, el a urzit puciul? întrebă Malko.

– Nu suntem încă în măsură să afirmăm asta... Dar că era la curent e o teorie din ce în ce mai acceptată. Dacă punem mâna pe documentele respective, am fi cu inima împăcată. În plus, am obţine un tablou exact al puterii sovietice *reale*. Ceva ce noi nu posedăm.

– N-aveţi nici o idee asupra identităţii celor ce vor să împiedice această tranzacţie? întrebă Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

– Da, idei ar fi o grămadă... Cum KGB-ul s-a divizat în câteva tendinţe, ai ce alege. Ar putea fi kaghebişti fideli lui Boris Elţân care vor să-l manipuleze pe Gorbaciov. Sau partizani ai acestuia din urmă care ar dori să-l scoată basma curată. Sau pucişti cărora le e frică să se vadă acuzaţi.

– Şi cei care oferă această dinamită?

James Pricewater îşi frecă degetul mare de arătător.

– Explicaţia e simplă... Dacă anumiţi tipi amestecaţi în puci sunt urmăriţi, ei ar dori să-şi refacă viaţa în alt loc. Asta cere bani.

Boris Glaser şi Igor Trifanov n-aveau cum să-şi mai refacă viaţa pe nicăieri... Malko şi americanul se despărţiră. Malko se reîntoarse la *Lietuva*. Fiindcă misteriosul său corespondent nu-l căuta, nu-i mai rămânea decât să aştepte ca o capră priponită de un ţăruş.

*
* *

Ca de obicei, o grămadă de oameni se îmbulzeau în faţa celor trei ascensoare ale *Lietuvei*. Malko aştepta răbdător, sufocat de un grup de cântăreţi pop. Liftul din stânga sosi, iar muzicanţii o porniră, antrenându-l pe Malko. Înţepenit între un contrabas şi un muzicant, zări totuşi cu colţul ochiului liftul din centru, care sosea şi el.

Vreo şase oameni aşteptau încă. Malko ieşi din lift în momentul în care uşile se închideau şi se repezi în cel din centru. Acesta se opri la 7, la 11 şi la 17. În timp ce se apropia de etajul său, adică 18, el auzi nişte zgomote înăbuşite, parcă de ţeavă de eşapament.

Câteva secunde mai târziu, ajunse la etajul al optsprezecelea. Uşile se deschiseră. Fu întâmpinat de un zgomot asurzitor. Mai multe arme automate trăgeau pe micul palier! Întoarse capul spre dreapta şi zări trei oameni, în ţinută paramilitară, dotaţi cu carabine Kalaşnikov, ce-şi concentraseră focul spre liftul din stânga care tocmai sosea! Concentraţi asupra a ceea ce făceau, nu-l văzuseră.

Un val de adrenalină îi invadă arterele. Într-o fracţiune de secundă, fu deja la uşa scării de serviciu. Unul dintre cei trei asasini întoarse capul şi-l observă. Se întoarse imediat, cu arma la şold, le strigă ceva camarazilor şi deschise focul fără ezitare.

Malko avu timp să treacă de uşă, gloanţele nimeriră în zidul din spatele lui, spărgând un geam, făcând să sară aşchii şi bucăţi de tencuială, ca nişte schije. Foloseau gloanţe dum-dum, interzise în toate ţările civilizate. Era suficient unul ca să te sfârtece! Din trei sărituri, Malko coborî un etaj, smulgând pistolul din centură. Mai avea să-i tragă piedica pentru a-l face operaţional.

Ajuns cu un etaj mai jos, ridică capul. Unul dintre criminali era aplecat peste balustradă, căutându-şi ţinta. O faţă dură de asiatic, cu cagulă pe cap. Nu mai avu timp însă să folosească din nou Kalaş-ul său, căci Malko, cu braţul întins, ochi şi trase două focuri. Gloanţele dum-dum nu-s de joacă! Primul glonţ al lui Malko nimeri în obrazul bestiei, străbătându-i creierul. Muri pe loc, alunecând de-a lungul balustradei şi se prăbuşi la picioarele lui Malko.

Acesta făcu un salt şi puse mâna pe Kalaşnikov-ul mortului. Ceilalţi doi erau pe urmele lui.

Liniştit, începu să "măture" zidul chiar până în dreptul lor. Bucăţile de ciment şi tencuială ţâşniră din toate colţurile stârnind un nor de praf. Cei doi criminali n-avură timp să-şi stăvilească elanul. Se aruncară realmente sub proiectilele sale. Unul dintre ei lansă o rafală înainte de a cădea pe sub balustradă, pentru a se zdrobi optsprezece etaje mai jos... Malko îşi reveni, dar era tot pe poziţie. Nu se mai auzea nimic de la etajul 18. Urcă din nou, cu Kalaşnikov-ul la şold, revenind pe palier.

Uşa liftului era tot deschisă, blocată de un cadavru. Înăuntru se mai aflau un cadavru de femeie şi unul de bărbat, sfârtecaţi de gloanţe dum-dum. Malko privi gânditor spre cei doi morţi. Criminalii trebuie să fi fost preveniţi de un complice, care le indicase în ce ascensor se urcase. Dacă nu l-ar fi schimbat în ultimul moment, ar fi fost şi el acolo, într-o baltă de sânge.

Acest masacru nu va întârzia să declanşeze un vacarm îngrozitor... Malko se grăbi să ajungă în camera sa şi să lase acolo Kalaşnikov-ul, înainte de a reveni pe palier. O jumătate de minut mai târziu, unul dintre lifturi sosi, plin cu poliţişti în uniforme verzui şi cu pistoale la brâu! Îl încercuiră pe Malko, singurul de pe palier care mai trăia, asaltându-l cu întrebări în limba lor. El răspunse în rusă, explicându-le că sosise după măcel.

Poliţiştii descoperiră cadavrele celor trei asasini şi reveniră lângă el suspicioşi. Lucrurile începură să se-mpută, aşa că fu obligat

să-i ducă în cameră, unde descoperiră Kalaşnikov-ul şi pistolul său... După ce-i puseră cătuşele, îl azvârliră într-unul dintre ascensoare.

* * *

Vaslovas Varmontas era un bărbat simpatic, cu ochii mici, de un albastru intens. Fost colonel în Miliţie, fusese însărcinat să reorganizeze poliţia lituaniană.

– Sunt dezolat, oamenii mei n-au ştiut.

Malko fusese dus imediat la Ministerul de Interne, *Gostanto gatve*, pe malul râului. Din fericire, poliţiştii care-l arestaseră acceptară să-l anunţe pe Vaslovas Varmontas. Acesta, având legături foarte strânse cu James Pricewater, aranjă imediat lucrurile. De fapt, CIA începuse să finanţeze discret noul aparat de securitate lituanian. Acest lucru îi asigura lui Malko consideraţia cuvenită. Eliberat din cătuşe, Malko avu dreptul la o cafea – un lux extraordinar.

– Criminalii au fost identificaţi, continuă poliţistul. Sunt trei *Omons* dezertaţi, care mai înregistraseră la activ un atac armat. Aveau la ei actele militare.

Malko schimbă o privire cu James Pricewater, care venise între timp. *Omons* constituiau trupele Ministerului de Interne sovietic, unităţi speciale create în 1988, cunoscute pentru abuzurile lor. În majoritate foşti luptători în Afganistan ai generalului Gromov. În Lituania, în timpul tulburărilor, au tras asupra populaţiei civile, omorând o mulţime de oameni. După puci, unităţile lor întâlniră în Belarus divizia Vitebsk, în afară de vreo douăzeci, care dezertaseră având asupra lor şi armele.

Aparent, încă nu pierduţi pentru toată lumea.

– Aveţi idee de ce v-au atacat oamenii ăştia? întrebă Vaslovas Varmontas.

James Pricewater răspunse în locul lui Malko. Mai curând încurcat.

– Domnul Linge are aceleaşi interese ca şi mine. Se află în misiune la Vilnius, pentru a intra în contact cu trădători ai KGB care au documente de vânzare.

Această mărturisire nu avu darul să-i placă poliţistului lituanian.

– Asta mă interesează şi pe mine, zise el cu ardoare. Nu prea cunoaştem multe lucruri despre reţeaua KGB din Lituania.

James Pricewater îi tăie brusc entuziasmul.

– Asta nu e treaba țării dumneavoastră. E vorba de agenți ai Direcției I, care nu lucrează contra Lituaniei, ci contra țării mele. N-aveți idee unde s-ar fi putut ascunde acești Omons după dezertare?

– În general, se ascund prin pădure, dar mă întreb dacă n-au fost depistați de unitățile sovietice, răspunse polițistul lituanian, care părea mulțumit de explicația lui James Pricewater. Aici, la Vilnius, se află multe cazărmi ale Armatei Roșii, în care n-avem dreptul să intrăm. Știu, de exemplu, că delegația KGB-ului venită de la Moscova pentru a participa la predarea documentelor privind Lituania este plasată în Orașul Nordului, în cazarma Diviziei motorizate 107.

Lui Malko i se aprinse un beculeț. Katia Budarenko lucra cu ei: legătura era stabilită.

– Și cum au pătruns oamenii aceia în *Lietuva?* întrebă Malko. Aveau niște arme destul de vizibile...

Polițistul surâse trist.

– Da, știm... Unul dintre paznici i-a lăsat să intre. I-au dat o sută de ruble pretextând că vor să vândă niște aparate electrocasnice. Se întâmplă des lucruri din astea, cum bine știți...

...*Un înger trecu, încărcat cu valize grele...* Eram pe tărâmul pieței negre și al combinațiilor. Polițistul îi dădu lui Malko pistolul său extraplat, împreună cu o hârtie.

– Aveți aici un permis de port-armă, zise el, suntem acum într-un stat de drept. Chiar și tipii de la KGB au predat armele. Sper ca șederea dumneavoastră la Vilnius să fie cât mai plăcută. N-aș vrea să vi se întâmple ceva.

Se despărțiră cu o strângere de mână călduroasă. Când intră în Mercedesul lui James Pricewater, Malko avu impresia că portiera face un zgomot ciudat... Ca și cum ai deschide o casă de bani. Americanul zâmbi.

– E blindată! A fost adusă de la Washington, pentru orice eventualitate. O să v-o împrumut, căci veți avea nevoie de ea mai mult ca mine. Nu doriți să cinăm împreună la hotel, ca să tragem niște concluzii?

*
* *

Aperitivele de la *Drogysta* erau exact ca cele de la *Lietuva,* dar ambianța restaurantului mult mai sinistră.

Ca să uite de asta, James Pricewater turna cu spor din preţioasa sticlă de Johnny Walker de pe masă.

– Veniţi să locuiţi la hotelul ăsta, îi propuse el lui Malko. Îi aşteptăm pe Chris şi pe Milton. Aici veţi fi mai bine păzit.

– Imposibil. Omul care trebuie să mă contacteze nu are decât numărul meu de la *Lietuva*. Este singura legătură pe care o am în prezent. Nici vorbă să-l pierd.

– Şi dacă nu mai dă semne de viaţă?

– Singur aţi spus că aveţi un "finding" al preşedintelui. Voi face tot ce-mi stă în puteri să-l găsesc. N-o să fie prea uşor, nu-i cunosc nici numele.

Toţi cei care-l puteau ajuta să-l găsească erau morţi... După toate aparenţele, complotiştii veneau de la Moscova. De ce aleseseră oare Vilnius şi Varşovia ca primă bază de contact? Anatoli Beda nu era lituanian. Malko trebuia să elucideze în primul rând problema asta.

– Aţi putea încerca să aflaţi de la staţia noastră din Moscova dacă acest Beda n-avea legături în regiune, în Lituania sau în Belarus? întrebă el.

– Sunteţi sigur că este vorba despre Beda?

– Nu. Dar e posibil şi, în tot cazul, nu ne putem baza pe KGB pentru a ne furniza lista eventualilor transfugi.

Terminară masa. În drum spre maşina blindată din parcare, lui Malko îi crescu pulsul. Se simţea mult mai în siguranţă în spatele blindajului. Greutatea automobilului îl obliga să conducă încet. Era un adevărat monstru.

Era frustrant să te afli pe urmele unei informaţii capitale şi să nu poţi face nimic.

Noaptea, Vilniusul părea un oraş foarte calm; o burniţă fină făcea asfaltul să strălucească Malko îşi spuse că în spatele afacerii cu cei trei *Omons* pe care-i doborâse, patru persoane plătiseră deja cu viaţa... Parcă exact în faţa *Lietuvei.* Holul era pustiu. Când vru să ia cheia, văzu că nu mai era la locul ei.

– O să vă deschidă *dejurnaia,* zise recepţionera.

Malko urcă până la etajul 20, cu prudenţă, şi coborî apoi pe scări. Culoarul era gol. *Dejurnaia* nu se zărea. Deschise uşa camerei, cu pistolul în mână.

Katia Valentina Budarenko îl aştepta, hotărâtă, în hol.

Capitolul VIII

– Bună seara, zise tânăra rusoaică, cu un aer natural.

Malko era năucit de tupeul ei.

– Bănuiesc că ai renunțat la ideea de a mă asasina? îi răspunse Malko, ironic.

– Eu nu sunt responsabilă de toate deciziile care se iau, argumentă ea, destul de logic. Să nu mai revenim asupra trecutului.

Imperturbabilă, trecu repede la pasul următorul. Malko remarcă o oboseală în privirea ei și o atitudine deloc provocatoare. Avea în față o femeie obosită, ce realiza că sistemul căruia îi aparținea se prăbușea și nu mai avea nici un viitor. Se așeză pe unul din paturile identice, își încrucișă picioarele, apoi își aprinse gânditoare o țigară:

– Șefii meu sunt tipi foart influenți la cel mai înalt nivel, zise ea cu o voce tărăgănată, iar ei au luat măsuri ca aceste documente să nu ajungă în mâini străine. Și au făcut totul în sprijinul acestei idei.

– Am observat, replică Malko, dar eu n-am mai avut vreun contact nou de la ultima noastră conversație.

Malko era un mincinos și jumătate.

Katia îl fixă, gravă:

– Ce-ai căutat, atunci în locuința lui Boris Glaser?

Cel puțin jucau cu cărțile pe față.

– De ce nu m-ai lichidat atunci?

– Fiindcă nu asta urmăream.

– Și cu acei Omons ce-a fost?

– A fost o decizie luată pe moment, fără să fiu consultată. Pentru mulți, simpla ta prezență la Vilnius constituie un pericol.

– Și dublul asasinat, al lui Boris Glaser și al soției sale? A fost pentru distracție?

Ea ridică din umeri.

– Noi am avertizat-o pe văduva lui Glaser să nu se amestece în afacerea asta. Imbecila ne-a înfruntat, crezând că autoritățile lituaniene

o vor proteja. Ca și cum țara asta ar putea face ceva împotriva Organizației noastre! În ciuda loviturilor pe care le-am primit, suntem încă foarte puternici și gata să servim interesele Uniunii. Numai la Vilnius, 700 de agenți continuă să primească ordine de la Centru și să fie plătiți de el.

Ochii săi gri străluceau de o furie înăbușită. Malko se gândi că rar a mai întâlnit o stalinistă așa frumoasă!

– Ce vreți voi, de fapt? întrebă el. Știi bine că și eu aparțin unei organizații de la care primesc ordine. Este anotimpul vânătorii și aş fi preferat să mă aflu în castelul meu din Liezen. Fără tine, Vilniusul nu are farmec. Deci, să revenim la fapte.

Katia Budarenko îi aruncă un surâs.

– *Spasiba, Barin.* E adevărat, am venit să-ți fac o propunere. Ai putut să verifici alături de amicii tăi că între Organizația voastră și cea a noastră s-a stabilit un acord pe tema acestei tentative de sustragere a documentelor.

– Da, admise Malko.

Înainte de glasnosti, Occidentul primise cu mare pompă, pe Broadway, un dublu agent al KGB. Acum nici nu-l mai băgau în seamă. Lumea evoluează. Dacă situația asta va continua, KGB și CIA vor fuziona, pentru a forma o mare și fericită familie...

– Și dacă e așa, continuă Katia, de ce să nu colaborăm?

– Poftim?

Ea își încrucișă picioarele, apoi le desfăcu.

– Să facem o înțelegere, sugeră ea. Dacă vei fi din nou contactat, acceptă, recuperează documentele și dă-mi-le mie.

Asta era prea de tot.

– Și dacă va fi vorba de plată?

– În acest caz, ripostă ea, vă veți limita la a ne comunica mișcarea finală. Și vom merge împreună. Vladimir Bazarnov va fi surprins, ticălosul...

Malko reuși să nu se clintească. Cine era Vladimir Bazarnov? De ce a pomenit Katia numele ăsta? Era, deci, sigură că Malko îl cunoștea.

Conversația asta îi adusese multe învățăminte.

Katia părea să ignore faptul că Malko era la curent cu marea miză a acestei curse pentru prețioasele documente: înregistrările convorbi-

rilor secrete dintre Mihail Gorbaciov şi alţi conducători. De aceea îi şi făcuse lui Malko propunerea asta nebunească. Să se asocieze pentru a recupera lista agenţilor liniei S, pe care CIA, din motive politice, nu-i mai vroia.

În afară de asta, KGB-ul era vrednic de milă, o dată ce fusese obligat să se "agaţe" astfel de Malko, chiar ţinând seama de noile circumstanţe. Normal, pe un teritoriu pe care îl controla într-o măsură destul de mare, ar fi trebuit să fie în stare să-şi rezolve singur problemele.

În fine, Katia făcuse prima sa greşeală, pomenindu-i numele lui Vladimir Bazarnov. Malko putea deci să înceapă să-l caute.

Acum însă trebuia să continue partida de "pocher-mincinos".

– Trebuie să le raportez şefilor mei, zise Malko.

– Bineînţeles, zise rusoaica, ridicându-se. Ai putea să-mi dai răspunsul, să zicem, poimâine?

– Alege singură restaurantul în care să ne întâlnim. Te invit la cină. Ar fi de preferat într-un loc liniştit...

– În cazul ăsta, la *Stiklai*, propuse tânăra femeie. Ne întâlnim direct în hol, la nouă.

După o scurtă ezitare, ea îl sărută, fără să deschidă buzele, *à la russe*. În momentul în care ieşi pe coridor, trecu *dejurnaia*, care se opri în faţa Katiei. Aruncându-i o privire ucigătoare, o întrebă în rusă:

– Tu cine mai eşti? Cine ţi-a dat autorizaţie să lucrezi aici? Nu te-am văzut niciodată.

Katia încremeni, iar sângele i se scurse din obraji. Apoi ridică mâna şi cu toată puterea îi trase patru palme, una după alta, azvârlind-o în partea cealaltă a culoarului. Avea dinţii strânşi şi corpul avântat, vibrând de mânie. Cealaltă guiţa, încercând neîndemânatică să se apere. Lipită de zid, se strânse, apărându-şi obrazul cu mâna.

– Întoarce-te la gunoiul tău, jegoaso! şuieră Katia. Dacă nu, te duc eu în şuturi. Stai că vezi tu cu cine ai de-a face...

Masiva *dejurnaia* o şterse, târându-se de pereţi, smiorcăindu-se şi schelălăind. Katia o urmări, bombănind:

– Toate ticăloasele astea lucrează pentru peştii din hotel. Înainte, ciripeau pentru cincizeci de ruble pe lună. Acum au uitat. E bine să le mai aduci aminte din când în când unde se află.

Apoi se îndreptă spre ascensor, bocănind din cizmele sale negre. Malko o urmări gânditor. Într-o ţară care suportase trei sferturi de secol de comunism, democraţia era încă o noţiune total abstractă. În Uniunea Sovietică erau milioane ca şi Katia. Gata să se ralieze oricărui regim cu iz totalitar. În tot cazul, nu şi-ar fi dorit să fie supus unui interogatoriu cu ea de faţă.

*
* *

– Cine e Vladimir Bazarnov?

James Pricewater, consultă "anuarul" KGB-ului stabilit de CIA, pornind de la informaţiile culese de la agenţi dubli. Îl examină câteva secunde şi apoi zise:

– Uite. Vladimir Ivanovici Bazarnov, 62 de ani, născut la Minsk, Belarus. Obţine o bursă de 500 de ruble în 1947, pentru a intra la şcoala KGB-ului, din Moscova. O începe în 1951, după un curs intensiv de engleză, apoi este trimis imediat la New York, lucrând sub acoperirea Aeroflot-ului. A fost expulzat un an mai târziu. Se reîntoarce la Moscova, apoi ia direcţia Suedia...

– Ultima funcţie? îl întrerupse Malko.

– Adjunct al directorului general al KGB-ului, tovarăşul Kriutkov. Unul dintre organizatorii puciului din august 1991...

Deţinând postul ăsta, Bazarnov putea avea lesne acces la documentele cu pricina.

– Şi cum am putea să-l găsim?

– Voi trimite imediat un fax la Moscova, propuse americanul.

– Foarte bine. Căutaţi-mă imediat ce veţi avea informaţiile.

Malko se întoarse la *Lietuva* şi urcă în cameră, să aştepte chemarea telefonică. Îşi mai omorî timpul plimbându-se prin magazinele din spatele hotelului. Buticurile aveau tarabe scheletice şi fiindcă existau ceva lucruri plătibile în ruble, trebui să schimbe nişte *vagnorkas*, un fel de monede paralele, accesibile doar cetăţenilor lituanieni, pentru a evita ca locuitorii din Belarus să se năpustească asupra puţinelor lor bunuri.

Reîntors la hotel, făcu un duş în minuscula cadă, fără a se spăla ca lumea, din cauza săpunului rusesc de o calitate îndoielnică.

Chiar atunci sună telefonul.

– Am datele, anunță James Pricewater. Bărbatul cu pricina a dispărut din Moscova în dimineața puciului. Există un mandat de arestare emis asupra lui. La Moscova, se zice că s-ar fi îmbarcat în unul dintre cele două zboruri ale Companiei Air France, din 23 august. S-a refugiat, probabil, în Cuba.

– După părerea mea, nu cred că a plecat așa departe, zise Malko.

Mai rămânea să transmită la Langley, clar, propunerea Katiei. Și să aștepte. .

* * *

Trecură două zile de inactivitate. Epuizante pentru moral. Malko măsură în sus și-n jos străzile întortocheate ale bătrânului oraș, din păcate într-o stare jalnică. În centru nu erau decât niște hidoase cotețe de case, din beton cenușiu. Nu tu un butic sau o cafenea, doar vânzători de înghețată peste tot.

Malko știa pe dinafară meniurile restaurantelor din *Lietuva*, unde totdeauna lipsea ceva. Gastronomia din Vilnius era foarte limitată... Chiar și la micul dejun, cafeaua era la pliculețe de o rublă. Langley acceptase propunerea Katiei. Dar Malko trebuia să aștepte vremea cinei, încă neștiind sigur locul unde va fi.

Pentru a se destinde puțin, se hotărî să se mai plimbe prin magazine. În fața unei agenții de voiaj, un grup compact se bătea pentru bilete de tren spre Polonia. Intră în bazarul din fața hotelului și începu să rătăcească de-a lungul raioanelor aproape goale. Rămase contemplând o colecție de *pin's* când, deodată, o voce din spate i se adresă în rusește:

– Vreți să mă urmați?

Malko se întoarse. Înecat în mulțime, un băiat solid cu o claie blondă și cu mâinile băgate în buzunarele canadienei, afișând un aer de lichea, privea peste umărul său. Cum Malko nu mișca, îl luă de mâneca impermeabilului și îl trase în spate. N-avea figura de milog a traficanților de valută sau de caviar, așa că Malko îl urmă. Cu inima bătând puternic. Era poate legătura așteptată.

Ieșiră din magazin, necunoscutul fiind la o distanță apreciabilă în fața lui, apoi coborâră pe scara exterioară, care ducea la etajul inferior

al galeriei comerciale. Băiatul se opri câteva secunde pentru a telefona dintr-o cabină publică, apoi o luă pe un drum ce străbătea parcul, în pantă uşoară, până la râu. O stradă, *Upes gatve*, traversa de la est la vest.

O Lada verde crud era parcată în lungul trotuarului, cu faţa spre vest. Necunoscutul puse mâna pe volan şi o porni, cu Malko alături. Trebuia să fie o maşină furată, fiindcă avea o instalaţie de fire suspectă sub bord.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Pe autostrada Klaipeda, răspunse "kidnapper"-ul său.

– Şi tu cine eşti?

– Mă numesc Saşa. Mi s-a spus să vă duc într-un anumit loc, pentru o anumită sumă. Asta e tot.

– Cum m-ai recunoscut?

Necunoscutul zâmbi.

– Vă urmăresc de două zile...

Tăcerea se aşternu din nou. Ieşiră din Vilnius şi mergeau pe autostradă, în direcţia Kaunas şi Klaipeda. Rar, se mai zărea câte o maşină. Peisajul era plat, cu câteva pădurici de mesteceni şi rare izbe. Din când în când, se mai zăreau pe câmp oameni culegând cartofi.

Trecură de indicatorul pe care scria Vievis. După câţiva kilometri, blondul încetini şi se opri în plin câmp.

– Am ajuns, anunţă el.

Pe partea cealaltă a autostrăzii, se vedea o staţie de benzină închisă, cu trei pompe deasupra cărora scria eternul *Rimont*. Nu se zărea nimeni.

– Hai, duceţi-vă, insistă tânărul, e acolo precis.

– Mă aştepţi?

– *Da*. Dar asta face 5 000 de ruble. Sau o sută de dolari.

Malko acceptă, ieşi din Lada 9 şi traversă în fugă autostrada, pe un vânt îngheţat. De aproape, pompele păreau de la fier vechi. Ghişeul era din scânduri. Făcu un tur, ţinând mâna pe pistol în buzunar. Se întoarse: tânărul ridicase capota maşinii, spectacol familiar în ţările din Est. Ori avea cu adevărat o problemă, ori voia să inducă în eroare...

Malko înaintă din nou, înconjurând o construcţie care fusese cândva un magazin de piese de schimb.

Se opri chiar în colț. Un bărbat stătea în picioare lângă o Volgă, cu un pistol-mitralieră Skorpio în mână, protejat de portiera deschisă. În spatele lui, se zărea o potecă ce ducea pe o stradă paralelă. Avea părul negru, dat peste cap, ochelari fumurii, un obraz plat și energic, gura mare, cu colțurile în jos. Cu mâna stângă, îi făcu semn lui Malko să înainteze, apoi zise în rusește:

– Scoateți-vă mâinile din buzunare. Încet.

Malko se supuse. Celălalt lăsă ușor arma în jos.

– Sunteți Malko Linge?

– Da.

– Dați-mi pașaportul.

Din nou, Malko trebui să-l asculte. Tot cu mâna stângă, interlocutorul frunzări pașaportul, apoi îl puse pe capotă.

– *Harașo.*

– Sunteți Vladimir Bazarnov?

Rusul rămase puțin surprins, apoi dădu din cap cu un zâmbet imperceptibil. Dumnezeu știe dacă n-avea un aer vesel...

– *Da.* Sunt Vladimir Bazarnov.

Era vocea celui care-i făcuse propunerea la telefon.

– Sunteți numărul 2 al KGB-ului, zise Malko. Cum se face că un om atât de puternic ca dumneavoastră e nevoit să se ascundă ca un răufăcător?

Vladimir Bazarnov își strânse buzele cu o grimasă de amărăciune. Vântul glacial amplifica atmosfera sinistră.

Nu băgă în seamă întrebarea și continuă:

– Aveți elementele acordului pe care vi l-am propus. Ați vorbit cu șefii? Sunteți gata să tratați cu mine?

– În principiu, da, zise Malko, dar mai avem nevoie de câteva precizări. Înregistrările n-ar putea fi un montaj?

– Un montaj! Totul e adevărat și verificat amănunțit. Întrebați-vă mai curând de ce mareșalul Akromeev s-a spânzurat... Noi avem toate informațiile privitoare la convorbirile secrete ale președintelui Gorbaciov pe rețeaua specială, în timpul celor trei zile ale puciului. *Toate*, repetă el. Sunt la dispoziția dumneavoastră, în schimbul a douăzeci de milioane de dolari.

Brusc, se stăpâni. Nu lăsase pistolul-mitralieră din mână, iar motorul Volgăi mergea făcând să se bâţâie un ursuleţ din pluş, agăţat de oglinda retrovizoare. Părea hăituit.

– De ce faceţi asta? întrebă Malko. Cunosc evoluţia dumneavoastră. Sunteţi comunist şi naţionalist. Câtuşi de puţin corupt. Nu vă daţi seama de consecinţele acestui act?

Lovise bine.

Obrazul lui Vladimir Bazarnov se schimonosi de turbare.

– Consecinţele! Bineînţeles. Cineva trebuie să-l şantajeze pe ticălosul de Mihail Serghęevici! Eu îl cunosc mai bine ca oricine, am fost cu el în Crimeea. E la fel de putred ca şi cei ce îl acuză, doar a fost propulsat de Sistem! Ştia foarte bine că aşa-numitul puci va avea loc. Nici nu s-a sinchisit, toate s-au desfăşurat logic. Şi când ticălosul celălalt, Boris Nicolaevici, l-a "vrăjit" pe Bush, Mihail Sergheevici s-a înverşunat şi mai tare împotriva tuturor celor care serveau Uniunea Sovietică.

– Vreţi să spuneţi, membrii Juntei?

– N-a fost nici o Juntă! izbucni interlocutorul său. Gorbaciov era ţinut la curent minut cu minut. Dacă ticălosul de colonel Nikolov nu ar fi dat înapoi, totul reintra în normal.

– Cine e colonelul Nikolov?

– Comandantul Brigăzii a 70-a a KGB. A fost însărcinat să-i neutralizeze pe Elţân şi pe acoliţii lui. În ultimul moment, a cerut un ordin scris de la Gorbaciov şi totul s-a dat peste cap.

– Asta nu mă lămureşte de ce trădaţi acum.

Vladimir Bazarnov îl fulgeră cu privirea, din spatele ochelarilor fumurii.

– Nu trădez, încerc să fac ceva pentru salvarea noastră. Fiindcă nu dispunem de bani mulţi, oamenii Preşedintelui vor să ne hărţuiască şi să ne lichideze unul câte unul. Aţi văzut ce li s-a întâmplat lui Igor Trifanov, Boris Glaser, soţiei sale şi chiar tânărului locotenent pe care vi l-am trimis? Toţi au fost lichidaţi în mod sălbatic. Ca nişte animale. Asta se întâmplă dacă ieşi din Sistem...

Malko îşi aduse aminte la timp că îl avea în faţă pe unul dintre oamenii care contribuiseră la menţinerea abominabilului sistem comunist, şi nu un reprezentant al drepturilor omului. Dar nu de asta se afla aici, să

facă morală. Trebuia să obțină cât mai multe informații de circumstanță posibile, pentru a judeca gradul de seriozitate al ex-numărului 2 al KGB. Rușii erau considerați maeștri în arta așa-zisă "maskaradskaia"*.

– Dacă nu mă înșel, adăugă el, Anatoli Beda era de partea dumneavoastră. Unde se află acum? Se zice că s-ar ascunde la Moscova, pus pe fugă.

– Pus pe fugă! rânji Vladimir Bazarnov. Erau pe urmele lui. Se ascundea la Kiev sub un nume fals. Ticăloșii de la Centru l-au încolțit. Ca și cum ar fi știut ce-l așteaptă, s-a aruncat pe fereastră, de la etajul al treisprezecelea. Când s-a aflat la Moscova că noi posedăm aceste documente, Centrul, cu noul șef, a creat un comando, grupul "Alfa", sub ordinele generalului Anatoli Gregorovici Kaminski. El coordona Departamentul V, însărcinat cu *Osobîie papki***. Și s-au pus pe urmele noastre. Cu toate mijloacele necesare, cooperarea KGB-ului local și a armatei. Este un miracol că mai sunt în viață .

Comunismul ignorase superstițiile, o dată ce toate imobilele sovietice aveau etajul al treisprezecelea...

– Deci acționați singur? întrebă Malko.

Vladimir Bazarnov clătină din cap.

– Nu, din fericire mai am prieteni, dar nu asta este problema. Vă interesează sau nu oferta mea?

– Dețineți *toate* înregistrările cu Gorbaciov din timpul celor trei zile?

– Toate. Și, o dată cu ele, vă "livrez" toate numerele de telefon secrete, toate relațiile, toate numele indivizilor implicați în operațiune. Din momentul în care ele vor intra în posesia dumneavoastră, veți fi în pericol de moarte. Oamenii Președintelui nu vor precupeți nimic pentru a le recupera. Chiar și într-o ambasadă.

– Și dacă le-ați livra în afara Uniunii Sovietice?

– Imposibil.

Era clar.

– Și unde vă gândiți să le transmiteți?

– La Moscova.

– Sunteți inconștient.

---

* Arta dezinformării.

** Dosare speciale.

– Sunt obligat s-o fac.

– Unde vreți să vi se dea bani?

– La Moscova. *Cash*.

Ce simplu va fi să însoțești transportul a douăzeci de milioane de dolari *cash*, și clandestin!... În fața ezitării lui Malko, Vladimir Bazarnov începu să dea semne de enervare.

– Ascultați, mai am și alți cumpărători, așa că decideți-vă repede.

Rusul examină autostrada, apoi potolit, zise:

– Vă dau patru zile să faceți rost de bani. Ne vom reîntâlni aici, la aceeași oră. Vă acord încredere, pentru a întrerupe filarea. E în interesul dumneavoastră, de fapt.

Bazarnov urcă în mașină și demară imediat. Volga dispăru în pădure, stârnind un nor de praf. Malko vru să-i rețină numărul. Imposibil, fiindcă nu avea în spate plăcuța cu numărul de înregistrare. Vladimir Bazarnov era, fără îndoială, omul cel mai vulnerabil din Uniunea Sovietică. Și, pe lângă asta, îl antrena și pe Malko în grupul celor condamnați la moarte fără scăpare.

Capitolul IX

Saşa aştepta în Lada, ascultând rock rusesc, cu scaunul dat pe spate. Porniră, neschimbând nici o vorbă până la Vilnius.

Malko coborî în faţa hotelului, după ce-i dădu cele cinci mii de ruble promise. Cum îl găsise Bazarnov pe vagabondul ăsta tânăr şi de ce avea încredere în el?

Nu-i mai rămânea decât s-o înfrunte pe apetisanta Katia la o cină cu minciuni. Pentru a mai câştiga timp.

*
* *

Mica sală de mese de la *Stiklai* era romantică, cu lambriurile sale, cu muzica clasică şi chelneri în smoching. Iar Katia, pur şi simplu splendidă. Ea întârzie câteva minute şi când îşi scoase impermeabilul, lui Malko i se tăie respiraţia. Avea o rochie neagră, foarte lungă, un furou până la gât care-i venea turnat, mulându-i sânii ascuţiţi ca nişte proiectile. Machiajul îi scotea în evidenţă verdele puternic al ochilor şi conturul pronunţat al buzelor. Lumina lumânărilor îi îndulcea expresia feţei şi o întinerea.

– Ce sărbătoreşti? întrebă Malko.

– Asocierea noastră, răspunse Katia cu aerul cel mai natural posibil. Fiindcă ştiu deja că o vei accepta.

Malko îşi spuse că şiretlicul prin care trimisese la Langley un fax pe faţă era plătit. Pentru prima dată, avea un avans considerabil. Trebuia să-l păstreze. Ridică paharul cu vodcă şi zise:

– Pentru viitorul nostru fericit. În seara asta o să mâncăm caviar.

Ceea ce însemna cam tot ce se putea mânca din bucătăria lituaniană.

– Este o idee minunată! aprobă Katia.

Chelnerul aştepta în picioare. Malko dădu comanda. Katia îl sorbea din ochi.

– Văd că nu eşti un duşman al Uniunii Sovietice, zise ea. După

ultima ta acțiune*, n-ai prea fost tratat bine. Sunt încă destui neînduplecați în aparatul nostru.

Plăcut eufemism...

Legănați de muzica lui Chopin, începură să mănânce. Caviarul era delicios. Curând, ochii Katiei începură să strălucească precum stelele.

Pentru a-i face plăcere, Malko comandă o sticlă de Cointreau pe care chelnerul le-o servi *à la russe*, fără gheață, în pahare mici, de vodcă.

– Aici au de toate, remarcă Katia. Îi aprovizionaseră ai noștri...

Ciocniră paharele înainte de a le goli dintr-o înghițitură. Sărbătorind un armistițiu la fel de fragil ca și cele din Iugoslavia. Malko nu-și făcea iluzii. În timp ce Katia încerca să-l manevreze, restul grupului Alfa continua să-l vâneze pe Vladimir Bazarnov fără milă.

După vodcă, totul păru mai roz.

Rămaseră ultimii în restaurant. După ce lăsă o pălărie de bani, Malko o urmă pe Katia afară. Capul i se învârtea. Katia se lipi de el și îl sărută cum numai ea știa s-o facă.

Apoi îl luă de mână, trăgându-l după ea.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Vino, vreau să-ți fac o surpriză!

El o urmă. Lângă Mercedesul său, se afla o Volga albă, condusă probabil de aceeași persoană, asasinul colonelului Igor Trifanov. Katia îi șopti la ureche:

– Mergem la mine. Am vodcă, piroști, și un foc frumos în șemineu. Și muzică foarte bună...

Ea se îndreptă spre Volgă, legănându-și crupa incendiară în cel mai provocant mod cu putință. Lui Malko i se aprinseră toate beculețele în cap. Dacă Katia ar fi știut de întâlnirea lui de după-amiază, cu siguranță că ar fi fost deja săpată groapa pentru el.

Ea se întoarse.

– Ei?

Groaznică dilemă. Dacă ezita prea mult, Katia ar fi putut să se prindă. Trebuia s-o atragă într-o cursă.

Stafia lui Igor Trifanov îi trecu prin fața ochilor.

---

* *Vezi* ***Misiune la Moscova****, SAS nr. 99.*

Ea se întoarse câțiva pași, oprindu-se la câțiva centimetri de el. Parfumul ei îi pătrunse în nări provocându-i o descărcare electrică.

– Nu-ți plac în seara asta, *Barin?*

Numai un eunuc cu picioarele în ciment ar fi putut să-i reziste.

– Nu te gândi la nimic, îi zise ea când se urcară în mașină. În seara asta nu vreau decât să fii fericit.

O luară spre centru, mergând pe *Antakalnio gatve*. Curând, Volga intră într-o adevărată pădure. În lumina farurilor, se zăreau nesfârșite trunchiuri drepte. Parcă era în Siberia... Deodată apăru o barieră. Șoferul făcu semn cu farurile unui polițist în uniformă care ieșise din gheretă.

Mai merseră cinci minute, apoi Volga se opri în fața unei imense *dacea* luminată ca ziua.

– Am ajuns, îl anunță Katia Budarenko.

Nisipul scârțâia sub tocurile ei înalte. Malko o urma. Intrară într-un mic hol cu pereții lambrisați, apoi într-un living-room cu tavanul jos, cu scaune din piele și trofee de vânătoare pe pereți. Într-un colț se afla un mare televizor Akai, cuplat la un video Samsung. Un superb foc ardea în șemineu, și, pe o măsuță joasă, se aflau un bol plin cu caviar, o sticlă de șampanie de Crimeea, una de vodcă și gustări. Chiar în fața focului era așternută o cuvertură de *guanáco*.

– Unde ne aflăm? întrebă Malko.

– E reședința rezervată celor veniți în misiune de la Centru. M-am instalat aici și acum ei merg la hotel.

Probabil că ea era al naibii de puternică... Veni lângă Malko și începu să se frece de el languros.

– Vodcă sau șampanie?

Obișnuit cu Moët și cu Dom Pérignon, Malko nu prea era tentat de șampanie de Crimeea. Toastul lor nu fu lung. Sânii Katiei îl împungeau, ca un apel mut.

El îi strânse prin țesătură și ea gemu. Coborî până la pubis și ea se cabră sub degetele lui. Se legănară în fața focului, până ce ea îl atrase pe cuvertura de guanáco. În genunchi, ea plonjă spre el antrenându-l la o felație divină. El o contemplă: părul blond desfăcut îi dădea un aer foarte tineresc, ochii străluceau cu o lumină nebună și tot corpul său înfierbântat respira senzualitate. Robotul se umanizase.

Deodată, ea se întoarse într-o poziție total impudică, pe spate, își ridică lunga rochie, descoperindu-și picioarele până la vintre și ceru cu o voce răgușită:

– Vino și ia-mă!

Vocea ei avea o intonație voit vulgară, ceea ce îl excita și mai mult. Malko plonjă în ea ca un nebun. O făcea lent, fiecare lovitură ajungând adânc, rinichii Katiei fiind bine apăsați pe sol. La un moment dat, el se retrase și începu să-i scoată rochia.

Sânii ei arătau de parcă erau ai unei fete de douăzeci de ani. Focul îi încălzea delicios. El o împinse ușor pe Katia ca să îngenuncheze lângă una din canapelele negre, veni în spatele ei și o pătrunse la maximum dintr-o mișcare. Ea se cabră violent ca și cum ar fi primit o lovitură de pumn.

– Oh, îmi place așa! mormăi ea. Continuă.

El continuă. Cu crupa ridicată ea se sălta, punctând elanurile lui Malko cu suspine ca și atunci la hotel. El se retrase, tatonă și o sodomiză dintr-o singură împingere.

Katia scoase un lung răcnet de parturientă. Ea tremură, violată, apoi porni încetișor să se întoarcă cu fața spre el. Malko simți cum crupa i se destinde și ea începe atunci să participe cu adevărat. Sexul lui tare ca oțelul părea o coadă de cazma afundată în miere. Alcoolul îi întârzia plăcerea. Violă lung străfundul Katiei. Într-un sfârșit, el se alungi pe guanáco și se tot mișcă vârtos, lăsându-se să cadă pe ea, strivindu-i crupa cu toată greutatea lui. Tânăra femeie urla fără încetare.

Când își lăsă sămânța, cufundat atât cât era posibil, o mușcă de gât și ea trase un răget de fiară sălbatică.

Lui Malko îi pulsa puternic sângele în tâmple, uitase de toate și avu nevoie de un lung moment ca să-și revină. Katia părea ca moartă, cu picioarele desfăcute, cu pieptul zdrobit pe blană. Ea se întoarse și-l privi răvășită:

– Ție nu-ți mai e frică acum?

În acest moment, Malko realiză că ea era *întotdeauna* în primejdie de moarte. Din clipa când el se vârâse în străfundul ei, primejdia devenise un lucru abstract. Malko se simțea de parcă s-ar fi trezit după o intervenție chirurgicală, știind că s-ar fi putut să rămână pe masa de operație.

*
* *

Katia mângâia distrată cicatricea de pe pieptul lui Malko, îndepărtat suvenir din Extremul Orient. Focul duduia în cămin, caviarul nu era neglijat; iar sticla de vodcă aproape golită.

– Bei ca un rus, remarcă amuzată Katia.

Privirea ochilor ei verzi era răvăşită ca oceanul după furtună. Malko îi urmări privirea intrigat. Îi plăceau prea mult femeile ca să traseze o limită între adevărata şi falsa satisfacţie erotică.

– Ce făceai înainte de a lucra pentru Centru? o întrebă el.

– Am lucrat *întotdeauna* pentru Centru, răspunse ea blând.

Ea închise ochii şi îşi puse capul lângă sexul lui ca şi cum ar fi gata să-l înhaţe...

– Mai vorbeşte-mi, zise ea; ador accentul tău. Este şi nu este limba mea, în acelaşi timp... Mi-e bine. Ador focul. Mi-am petrecut toată copilăria la Vorkuta, lângă cercul polar. Era aşa de frig acolo.

– Erai o *"zek"?* întrebă Malko, fără a-şi reţine o undă de ironie.

Katia zâmbi.

– Nu, bineînţeles; nu eram o deportată.

– N-ai vrut niciodată să faci altceva?

După câteva clipe de tăcere, ea reluă cu o voce mai puţin languroasă.

– Nu mai pune întrebări de genul ăsta. Tu ai făcut întotdeauna ce ţi-ai dorit în viaţă? Nu, aşa-i? La noi a fost mult mai rău.

Vrând parcă să-i taie cheful pentru altă întrebare, ea îi luă uşor sexul între buze de parcă ar fi vrut să-l facă s-o dorească din nou.

*
* *

În timp ce făcea duş, Malko fu cuprins de acea oboseală delicioasă pe care o ai după plăcerea fizică. Făcuse dragoste cu Katia până la epuizare. În zori, şoferul leton îl duse la hotel.

James Pricewater sosi şi se aşeză în faţa lui pentru a lua micul dejun, după ce plăti cele zece ruble.

– Am noutăţi, îl anunţă el pe Malko.

– De la Washington?

– Nu, de la Moscova. Referitoare la Vladimir Bazarnov. Are un frate, căpitan de vas.

– Dacă ştim noi, zise Malko, trebuie să ştie şi cei de la KGB.

– Bineînţeles, aprobă americanul, dar Marina nu-i prea iubeşte pe cei din KGB. Dacă Vladimir Bazarnov beneficiază de protecţia Marinei sovietice, se află la adăpost de frumoasa Katia şi de prietenii săi. Provizoriu.

Dintotdeauna, Marina se dovedise conservatoare şi anticomunistă. În ciuda afirmaţiilor făcute de sovietici privind rolul avut în Revoluţia din 1917. Ofiţerii Marinei s-au format întotdeauna la Şcoala Navală din Frunze, ca şi predecesorii lor ţarişti. Tradiţiile navale rămăseseră mult mai puternice decât îndoctrinările marxiste. Chiar şi după decenii de comunism, ofiţerii marinei sovietice detestau politrucii, adică ofiţerii KGB însărcinaţi să menţină linia Partidului. Aşa cum ofiţerii Wehrmacht-ului îi urau pe SS-işti.

– Trebuie să activăm o sursă spre a afla mai multe despre acest marinar, zise Malko. Ne va folosi.

Se afundară în detaliile concrete ale afacerii despre care discutase Malko. A aduce douăzeci de milioane de dolari la Moscova părea practic imposibil, chiar şi cu valiza diplomatică. James Pricewater conchise:

– Putem să-i oferim un procent, să zicem 20%, şi restul în cecuri bancare, în aşa fel încât să-i convină.

Nu mai rămânea decât să-l convingă pe Bazarnov... Malko se simţea pe muchie de cuţit. Ignorând ce se petrecea în culise.

În aşteptare, trebuia să se înarmeze cu răbdare...

*
* *

Malko o porni pe jos de la *Lietuva*, îndreptându-se spre galeria comercială. Seara, cinase cu Vitas Kudaba şi îi ceruse ajutorul. Îi rămăsese mai puţin de un sfert de oră înaintea întâlnirii cu Vladimir Bazarnov. Tot sistemul CIA al transferului de fonduri fusese antrenat în cel mai mare secret. Nu mai trebuia decât să apese pe buton. Şi să-l convingă pe sovietic să accepte cecurile.

Îmbulzeala din faţa agenţiei de voiaj era la fel ca întotdeauna. Malko coborî scara rotondei, rămase puţin dezorientat, apoi porni fără să se grăbească spre parcul unde Kudaba îşi lăsase Lada pe timpul nopţii. Malko avea o dublură a cheilor. Când ajunse, se întoarse brusc.

Se asigură că nu-l urmăreşte nimeni. Se chinui să demareze. Motorul tuşi, scârţâi, se învârti câteva secunde, apoi se opri... Transpirat tot, începu să înjure văzând că minutele trec. Doar nu era să ia un taxi!

În sfârşit, cu infinite precauţii, reuşi să ambaleze motorul şi s-o pornească de pe trotuar. Direcţia: autostrada. În panta ce ducea spre hotelul *Drogysta,* motorul începu din nou să hârâie, zdruncinând Lada din toate încheieturile. Scuturat ca un prun, Malko realiză ironia situaţiei. Urma să trateze o afacere de douăzeci de milioane de dolari pe un subiect de importanţă mondială, într-o maşină care la fiare vechi n-ar fi valorat decât o sută de franci...

Maşina se calmă. Faptul trecu cu totul neobservat, din moment ce două din trei maşini erau de tipul ăsta. Întârzia, dar nu îndrăznea să accelereze. Jumătate de oră mai târziu, ajunse la staţia de benzină. Îşi luă precauţii suplimentare pentru ultimii cinci sute de metri, apoi o porni pe jos, după ce parcă Lada, cu capota ridicată. Lângă construcţia părăsită nu se afla nimeni. Nici urmă de om sau de maşină. Se adăposti de vânt şi se hotărî să aştepte, pândind poteca ce se pierdea în pădure. Nu întârziase decât zece minute şi nu-şi putea imagina că Bazarnov nu-l aşteptase.

*
* *

Trecură nouăzeci de minute şi vântul îngheţat începuse să-i pătrundă prin haine. Malko era măcinat de idei contradictorii.

Vladimir Bazarnov nu putuse să-l prevină asupra unei schimbări de program sau i se întâmplase ceva? Decise să aştepte încă un sfert de oră. Sovieticul nu era omul să întârzie...

După ce se scurse şi acest ultim răgaz de timp, o porni spre Lada.

Traversând câmpul cu iarbă pentru a o porni pe celălalt drum, îi veni deodată o idee. Pe o bucată de hârtie pe care o băgă între două şipci, scrise: *Mâine, la aceeaşi oră.*

Întoarcerea la Vilnius fu plicticoasă, ritmată din când în când de horcăitul bietei Lada. Malko era descurajat de ideea de a aştepta un viitor prezumtiv contact. Dacă va continua aşa, îi vor ieşi peri albi. Totuşi, jocul merită osteneala. A-i da peste bot preşedintelui Uniunii Sovietice era visul nebun al oricărei agenţii de spionaj din lume.

Lăsă maşina în locul de unde o luase, şi plecă pe jos spre *Lietuva*. La recepţie nu avea nici un mesaj.

Îl sună pe James Pricewater care îi anunţă:

– Chris şi Milton vor veni acum cu zborul de Varşovia. Vrei să mergi să-i întâmpini?

– Bineînţeles, zise Malko. Prietenul meu n-a venit la întâlnire.

– *Shit!**

– Cum ziceţi dumneavoastră. Trebuie să aşteptăm.

Sosirea celor două "gorile" avu darul de a-l reconforta. Se va plictisi mai puţin. O jumătate de oră mai târziu ieşi, alungându-i pe obişnuiţii milogi din hotel. Unul dintre ei îl opri oferindu-i o cutie de *papier mâché* pe care era desenată o troică pe zăpadă. Era un brunet cu părul creţ.

Malko tresări. Primul său mesaj îi parvenise sub aceeaşi formă.

– Cât face? întrebă el.

– Douăzeci de dolari.

Un preţ ridicol de mic... Scoase banii din buzunar şi îi întinse vânzătorului, care dispăru rapid înspre galeriile comerciale.

Malko urcă din nou în cameră, cu inima bătându-i puternic. O dată intrat, scoase cutia din buzunar şi trase elasticul ce-i ţinea capacul. Cutia conţinea o bucată de hârtie împăturită.

În momentul în care o apucă între degete, o mică reptilă neagră se strecură cu o rapiditate uimitoare. Într-o fracţiune de secundă, Malko zări capul triunghiular al unei vipere negre, o reptilă cu venin mortal. Cu gura deschisă, capul viperei se aruncă pe degetul său arătător.

---

* *Rahat! (engl.)*

Capitolul X

Gura viperei atinse degetul lui Malko la nivelul primei falange, după care sări înapoi.

Dar fără să apuce să-şi lase veninul. De fapt, maxilarele sale nu se deschiseseră îndeajuns şi acest gen de şarpe nu putea să prindă cu colţii veninoşi decât pielea dintre degete, care este mai subţire.

Cu pulsul de 150 pe minut, Malko sări un pas în spate, aruncând cutia şi bucata de hârtie. Micul şarpe căzu pe podea, apoi dispăru rapid sub pat.

Lui Malko îi trebuiră câteva minute să-şi revină... Ridicând hârtia, o cercetă: era perfect albă.

Evident.

Nedorind câtuşi de puţin să împartă camera cu un asemenea oaspete, ieşi rapid şi chemă *dejurnaia,* anunţând-o de prezenţa reptilei.

– *Boje moi!* * exclamă femeia, năpustindu-se spre telefon.

Doi lituanieni de la Securitate sosiră şi, după ce mişcară patul, încolţiră vipera, zdrobindu-i ţeasta. O luară de coadă s-o examineze. Unul din ei se întoarse spre Malko şi spuse într-o rusă stâlcită:

– Cunosc. E un şarpe foarte periculos. Veninul mortal. Viperă. Multe de-astea pe câmp. Căuta ceva căldură, poate...

O specie extrem de răspândită, care se află pe toate meridianele şi a cărei otravă e mortală. Malko îşi scoase haina şi coborî la bar să ia o vodcă. Vipera era mai discretă decât Omons, dar la fel de eficace.

Încălzit de alcool, începu să reflecteze. Prima ipoteză: Katia şi prietenii săi descoperiseră legăturile sale şi căutau să-l elimine într-un mod delicat.

A doua ipoteză, mai pesimistă: Vladimir Bazarnov picase în mâinile Katiei şi ale prietenilor săi, care-l lichidaseră.

---

* *Dumnezeule!*

*
* *

Chris Jones privea cu un aer buimăcit pasagerii îngrămădiţi în sala de aşteptare a aeroportului din Vilnius, în mijlocul coletelor şi baloturilor incredibile. Asta îi amintea mai mult de o triere a populaţiei deplasate decât de un aeroport din secolul al XX-lea.

Exceptând o creatură blondă, cu căutătură trufaşă şi încălţată în cizme negre foarte înalte, care citea *Ogoniok*, ceilalţi pasageri păreau ieşiţi dintr-o centrifugă. Un lucrător al Aeroflot-ului, în uniformă albastră, fără cravată, neras, înjura călătorii. O valiză căzu dintr-un cărucior şi se revărsă. Hamalul o ridică la loc, liniştit, lăsând majoritatea lucrurilor pe jos...

– *Holy shit!* oftă gorila. Am călătorit pe ruta Washington – Paris – Varşovia cu Air France. Era o treabă. N-am fost niciodată tratat aşa. Dar aici e Air Gulag!

– Ba nu, zise Malko întinzându-i mâna, te afli doar într-o ţară socialistă!...

Milton Brabeck apăru şi el, trăgând două valize enorme.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

– Trebuie să halim ceva, zise sobru Chris Jones, dar n-aş vrea să murim otrăviţi.

– Ce-aţi zice de un MacDo... zise Milton.

– Eroare, îl corectă Malko, asta se găseşte la Moscova, 1 200 de kilometri mai la est. Dar dacă vreţi o friptură de porc de proastă calitate, cu cartofi pai, găsiţi peste tot. Luaţi un *capelinai*, e mâncarea tradiţională.

Milton Brabeck se uită în jur, consternat de felul cum sunt îmbrăcaţi oamenii.

– Ăştia toţi sunt comunişti? întrebă el, uluit.

Era prima oară când trecuse dincolo de fosta Cortină de fier. Această mulţime de oameni tristă, prost hrănită, plictisită îl frapa. Se aşteptase să vadă kaghebişti peste tot, dar nu acest peisaj deprimant.

– Sunt victimele comunismului, le zise Malko. Au avut multe de îndurat. Dar vă asigur, nu sunt răi şi dacă ai dolari, devin mult mai drăguţi...

Ieşiră din aeroport şi Chris rămase în extaz în faţa unei superbe Ceaika.

– Uite, au și mașini vechi aici!

– Asta nu e o mașină veche, zise Malko. E ceea ce se face mai bun în momentul de față și valorează în jur de trei secole de salariu al unui muncitor sovietic!

– Și chestiile alea de colo? întrebă Milton arătând spre niște Jiguli, Lada și o Volgă veche, înaltă ca un camion.

– Sunt echivalentele Chevroletului, explică Malko.

Se aruncă în Mercedesul blindat. Malko era mulțumit de venirea "baby-sitter"-ilor. Episodul cu vipera demonstrase că, pentru KGB, el devenise mai mult ca oricând o pradă ușoară. Cei doi americani holbară ochii în fața nenumăratelor cheiuri. Chris Jones se întoarse spre Malko.

– Ar fi o problemă, zise el. Suntem complet "curați"...

Evident, nici vorbă să poată trece cu arme în avion. Malko se gândise la problema asta, și-i dăduse întâlnire lui Vitas Kudaba la hotel, unde cele două gorile intraseră practic de-a-ndăratelea. Caracterele chirilice de peste tot îi făceau pe fiecare să-și piardă contactul cu realitatea. Malko îi instală în camera lor, iar Chris Jones remarcă:

– Camerele astea parcă ar fi din filmele alb-negru. De altfel, viața de aici pare a fi în alb și negru. Cum funcționează room-service-ul?

– N-au aici room-service, preciză Malko.

– Și-atunci femeia aia de pe etaj la ce folosește? protestă Milton.

– Aia e *dejurnaia*, îi explică Malko. Înainte a lucrat pentru KGB, iar acum supraveghează să n-aduci în hotel decât prostituate autorizate de peștii locali.

– Ești sigur că nu există un hotel adevărat în orașul ăsta împuțit? întrebă Chris cu o voce imploratoare.

– Sunt sigur, răspunse Malko, tranșant. Acum vă las, mă duc să mă ocup de "echipamentul" vostru.

*
* *

– Avem o întâlnire în legătură cu ce m-ați întrebat, îl anunță *stringer*-ul CIA, care aștepta în holul *Lietuvei.*

– Cu cine?

Lituanianul făcu o mutră dezgustată și în același timp amuzată.

– Oh, un tip din mafia, bineînțeles. Darius, cel pe care l-ai văzut ieri seară la *Vilnius*.

– Şi de unde o să facă el rost de arme?

– Le va cumpăra sau schimba pe ceva la soldați din Armata Roșie. Ăia sunt atât de prost plătiți, încât și-ar vinde tot.

Malko urcă în mașină, luând-o întâi spre vest, apoi spre sud, pe Laisves Prospektas, și din nou spre vest, străbătu pădurea, depășind Nerisul. După pod, se treziră în fața unor hale în aer liber, situate pe marginea șoselei.

– Suntem la Gairvunai, explică Vitas Kudaba. Aici găsești tot ce vrei.

Țigani moldoveni ofereau, cu 450 de ruble bucata, pulovere fabricate la Istanbul, sub ochii vigilenți ai polițiștilor dotați cu veste antiglonț. Găseai tot ce-ți poftea inima: încălțăminte, jucării, haine, țesături. Lituanianul parcă lângă o Lada hârbuită, în care se aflau Darius și amica sa, care-și treceau unul altuia o sticlă de vodcă. Evident, asta nu costa decât 27 de ruble. Dacă îi aveai... Darius și Vitas schimbară câteva cuvinte, apoi cel de-al doilea se întoarse la Malko.

– Îi vom urma.

O luară mai întâi pe șoseaua spre Kaliningrad, virând brusc pe un drum plin de noroi ce șerpuia prin pădure. Ajunseră la un hangar părăsit, închis cu un lacăt enorm. Darius deschise și pătrunseră în interior. O lumină difuză le dezvălui stive de jeanși până la tavan, cutii cu video-uri Samsung, televizoare Akai ultramoderne și o lungă masă de lemn cu câteva sticle de vodcă și pahare.

Darius merse până în fundul hangarului și reveni cu brațele încărcate de pachete învelite într-o pânză gălbuie, îmbibată de ulei, pe care o desfăcu.

În mână ținea câteva Kalașnikov-uri nou-nouțe, trei pistoale Makarov, un Tokarev, grenade incendiare și ofensive. Apoi, se puse să numere în lituaniană.

– Kalaș-urile fac 1 800 de ruble, traduse Vitas, pistoalele, 500 și grenadele, 400. Ca muniție, vă luați ce vreți în contul a 2 000 de ruble.

– Eu iau trei pistoale, zise Malko, două Kalașnikov și o ladă cu grenade, plus muniția necesară.

Lituanianul îl conduse într-o anexă, de unde luă zece încărcătoare pentru Kalaşnikov, douăsprezece pentru pistoale şi două holstere. Nu mai rămânea decât să dea banii...

Încântat , Darius deschise o sticlă de vodcă cu lămâie, umplu ochi paharele şi i se adresă lui Malko în lituaniană.

– Întreabă dacă nu vreţi jeanşi, traduse Vitas Kudaba.

– De unde provin?

– Eu cunosc bine povestea, zise imediat Vitas Kudaba, am făcut o anchetă pentru *Sovietskaia torgovlia.* Graţie amicilor săi din Uzbekistan, Şurik Kuciulori a putut sustrage 190 de tone de fibre de bumbac. Cu ele a putut confecţiona clandestin mii de perechi de jeanşi, în fabrica "Ţesătorul Roşu", care se află la Serpuhov, în zona preorăşenească a Moscovei. Şi a reuşit să-i vândă pe dolari în Finlanda. Aşteaptă să fie îmbarcaţi în portul din Klaipeda.

– Şi nimeni nu zice nimic?

Vitas Kudaba surâse amar.

– Ba da, procurorul din Klaipeda a vrut să deschidă o anchetă. Şurik a plătit pe cineva cu 150 000 de ruble ca să-l elimine. De atunci, ancheta a ajuns într-un punct mort, iar el îşi va vedea de treabă, îmbarcând jeanşii. Am calculat că va câştiga mai mult de trei milioane de dolari. Lui îi revin cu 30 de ruble fiecare şi îi vinde cu 6 000...

Malko înţelese mai bine de ce mafioţii uzbeci nu refuzau nimic KGB-ului... Înveliră armele într-o cuvertură veche şi îi dădură liber lui Darius.

– Trebuie să-i oferim două sute de ruble portarului *Lietuvei* ca să nu ne ia la întrebări, îi avertiză Vitas Kudaba.

Chris Jones şi Milton Brabeck priveau cumpărăturile lui Malko cu o curiozitate de copil. Milton armă Tokarev-ul şi îl puse la centură.

– 357 Magnum este cam ca vodca faţă de *Johnnie Walker,* oftă el. Dar, la nevoie, ne facem treaba cu el. Când începem?

– Deocamdată, stai liniştit, zise Malko.

Portarul închise pudic ochii, strecurând în buzunar cele două sute de ruble, salariul său lunar... Tot sistemul era putred...

Acum, că tot dispozitivul său era pus la punct, Malko putea să reia ofensiva. Era mai puţin frustrant decât să aştepte un ipotetic contact cu Vladimir Bazarnov! Nu poseda decât o singură pistă posibilă. Fratele

lui, Dmitri, care era în serviciu activ pe o navă de război sovietică.

Era mai curând o informație vagă. Putea fi arestat sau mort, din cauza fratelui său, Vladimir.

Singura persoană care putea să-l ajute era James Pricewater. Îl chemă la telefon pe american, dar unul din colaboratorii săi îl sfătui să-l caute la Parlament, unde Pricewater avea o reuniune cu lituanienii, în biroul de lângă cel al lui Lambergis.

Ceea ce și făcu.

*
* *

Malko, instalat într-unul din fotoliile de piele maro din sala pașilor pierduți ce se învecina cu cea a Parlamentului, se simțea descurajat. Cum să găsești un ofițer KGB aflat pe o navă de război căreia nu-i știa nici măcar numele? Era ca și cum s-ar fi învârtit pe o altă planetă. Și doar nu putea să meargă la KGB să întrebe de el. Cu privirea rătăcită, James Pricewater, așezat în fața lui, părea la fel de dezorientat.

– Dacă am întreba comisia care se ocupă de anchetarea KGB-ului? îi sugeră Malko. Poate ar avea vreo idee.

James Pricewater își frământa mâinile.

– Cred că l-am găsit pe tipul care m-ar putea ajuta. Un lituanian care a lucrat cu Boris Glaser. El dă informații Comisiei și ar vrea să-și ispășească greșelile. Lucrează două etaje mai jos.

Americanul găsi un tânăr blond și spălăcit, pe care-l prezentă lui Malko ca fiind maiorul Aurelius Gajauskas, ex-KGB. James Pricewater îi explică problema lor. La început, lituanianul păru la fel de pierdut ca și ei. Apoi, fața i se lumină.

– Ar fi, poate, o șansă, zise el. Generalul Ergacev, șeful KGB-ului din Vilnius, a primit ani la rând sute de felicitări de la colegii săi. Poate cel pe care-l căutați i-a trimis și el una.

– Și unde se află ele? întrebă Malko.

– În biroul lui Ergacev. Le-a triat în fiecare an. Numai anul acesta, din cauza evenimentelor, n-a avut timp s-o facă. Dar cred că toate sunt sigilate.

Malko nu mai avea răbdare.

– Cum putem pătrunde în birou?

– Ca membru asociat al Comisiei, aș putea să vă conduc, zise

lituanianul, dar dacă sunt sub sigiliu, nu pot să încalc legea.

Iată cum panica transformase un kaghebist într-un jurist exigent...

– Să mergem de îndată, propuse Malko.

*
* *

Pe strada Vasario, doi soldaţi păzeau intrarea laterală a clădirii masive şi cenuşii care servise, pe rând, gestapoului şi celor 700 de angajaţi ai KGB. Trei etaje din piatră striveau piaţa Lenin, debarasată de statuie, în plin Vilnius. Maiorul Gajauskas prezentă permisul şi pătrunseră la etajul al doilea, trecând prin holul principal unde trona încă statuia lui Dzerjinski. Traversară culoarele interminabile, cu plafonul vopsit într-un maro trist, de-a lungul cărora erau aliniate uşi imense, numerotate şi capitonate. Lumina palidă accentua aerul sinistru al locului. Prin ferestrele ce dădeau în curtea interioară, se zăreau un fel de cuşti cu grilaje unde, cândva, erau închişi prizonierii KGB-ului.

Totul îţi dădea frisoane...

Ajunseră la biroul cu numărul 89. O hartă imensă a Uniunii Sovietice era întinsă pe o masă de conferinţe. Conţinea zonele "roşii" şi itinerarele interzise străinilor înainte de Perestroika. Lituania era şi ea prezentă. Scoasă din lumea civilizată.

Într-un colţ, un imens Intimus 007 care trebuie să fi funcţionat din plin. Pe birou se găseau cinci telefoane, cuplate cu Biroul de Informaţii al Armatei, cu Sovietul Suprem lituanian, cu sediul Partidului Comunist Sovietic, cu Regiunea militară şi cu Centrul de la Moscova...

Maiorul Gajauskas deschise un dulap în perete, din stânga. Malko zări vrafuri de felicitări.

– Astea sunt! anunţă lituanianul. Nu au sigiliu.

El se îndepărtă discret, spre a se instala la biroul secretarei. Nici nu apucase bine să păşească într-acolo, că Pricewater şi Malko atacară primul raft. Erau pe puţin două sute de felicitări... Unele dintre ele nu aveau decât un nume şi o semnătură, altele numele, gradul şi unitatea, scrise la maşină.

Din păcate, adresele lipseau, căci plicurile fuseseră aruncate.

Golind prima etajeră, James Pricewater şi Malko trecură la cealaltă. O operaţiune plicticoasă... Cu mâinile pline de praf, frunzăreau

teancurile de felicitări. Cea de-a treia etajeră nu le dezvălui nimic interesant, în afară de o felicitare a preşedintelui KGB-ului.

Parcurseseră cu privirea aproape jumătate. Speranţele lui Malko se diminuară, fiindcă majoritatea n-aveau nici adresă, nici telefon, nici vreun alt indiciu.

Maiorul Gajauskas ridică capul înspre uşă.

– Trebuie să ne grăbim, zise el, birourile se închid la ora şase.

Era cinci şi jumătate şi mai aveau un morman de examinat.

* * *

Deodată, James Pricewater scoase un strigăt victorios. Îi întinse lui Malko o superbă felicitare formată din două părţi, cu coperta albastră purtând emblema KGB-ului, spada şi scutul. În interior, se profila silueta unei nave de război cu inscripţia "Crucişătorul Arhanghelsk". Dedesubt, trei nume. Primul, semnat îngrijit, era al lui Dmitri Bazarnov. Pe ea se afla scris: *Bun şi fericit an 1991*, ceea ce nu fusese valabil pentru o mare parte a kaghebiştilor... Malko ridică capul.

– Acum trebuie să aflăm unde se găseşte *Arhanghelsk*.

– Asta e uşor, exclamă americanul. US Navy Intelligence ne va comunica în cinci minute. E suficient să mă cuplez la calculatorul lor. Îi vom contacta direct din sala de jos.

Puseră totul în ordine, invocându-şi fiecare îngerul păzitor.

– Vom reveni mâine, zise Malko. Pe ziuă.

Porniră în direcţia Parlamentului, precipitaţi, spre sala de telecomunicaţii... Cinci minute mai târziu, James Pricewater avu legătura cu Langley şi-i dădu codul. Aşteptă semnalul calculatorului şi, în final, corespondentul îl anunţă:

– *Arhanghelsk* tocmai s-a întors dintr-o misiune de trei luni în Baltica şi Atlanticul de Nord, după o escală la Reykjavik. Se află în carenare pe o durată nedeterminată, în portul de legătură Kaliningrad, în Rusia.

Malko simţi cum îl invadează un mare val de mulţumire. Acum îşi explica de ce Vladimir Bazarnov se dăduse la fund. A trebuit să se pună sub protecţia fratelui său.

Nu mai rămânea decât să-l găsească pe acesta din urmă.

Dar le lipsea cartea de telefoane a Kaliningradului și cea a militarilor sovietici. Deodată, James Pricewater avu o străfulgerare.

– Eu lucrez cu un membru al Comisiei apărării, Vitautas Butkevicius. El se află în contact cu trupele sovietice și, implicit, cu bazele lor. Haide!

Urcară patru etaje până la un mic birou, unde se găsea un tip pipernicit, cu părul grizonat... Cu un aer vioi și simpatic, îi întinse călduros mâna lui James Pricewater, care i-l prezentă pe Malko drept coleg de-al său.

– Avem nevoie de o informație, îl anunță Pricewater, adresa unui ofițer al Marinei sovietice din Kaliningrad...

Lituanianul pufăi amuzat.

– Drace! Nu știu cum să vă ajut. Singurul care mă poate ajuta este comandantul din Klaipeda. Dar se află în permisie. Ce grad are ofițerul?

Îi spuseră, iar el se afundă într-o profundă meditație.

– Am o idee, zise deodată. Mă voi adresa unui coleg, generalul Simonov al Armatei a 3-a. Îi voi spune că am nevoie să-l întâlnesc într-o problemă de serviciu. Reveniți peste o oră.

*

* *

– Îmi datorați o cutie de caviar, le zise Vitautas Butkevicius. Prietenul meu a fost foarte amabil. A telefonat chiar și Amiralității din Kaliningrad, unde are niște amici. Căpitanul de vas pe care-l căutați locuiește pe Ratyzuvskova Ulița, la numărul 27, apartamentul 18. Nu știu telefonul și nici nu sunt sigur că are. Se află în permisie până la sfârșitul lunii.

– Mulțumesc, zise Malko. N-aș vrea să discutați cu nimeni despre asta. Este o problemă de viață și de moarte.

– Putem avea încredere în Vitautas, zise James Pricewater. Îi detestă pe sovietici.

– De patruzeci și cinci de ani ne jefuiesc! le explică bătrânul. Eu însumi am petrecut unsprezece ani în lagăr, când eram tânăr.

Pe mai bine de o sută cincizeci de kilometri, șoseaua Vilnius – Kaliningrad dezvăluia privirii peisaje vaste și sumbre în stilul vechii Prusii orientale, devenită apoi o bucățică din Rusia.

Îngustă, plină de gropi, invadată de camioane enorme, șoseaua traversa

rarele sate cu izbe întunecate, care păreau aceleași din 1945. De când părăsiseră Lituania, peste tot domnea oroarea. Malko hotărâse să călătorească cu Mercedesul, bazându-se pe numărul străin pentru a evita percheziţiile. Avea asupra sa Kalașnikov-urile și grenadele. Pentru orice eventualitate. Trecuseră de graniţa dintre Lituania și Rusia, fără vreun control.

Un Mig-29 trecu razant pe deasupra șoselei. Chris Jones holbase ochii, nevenindu-i să creadă că el, agent al CIA, se plimba liber prin Rusia, într-una dintre regiunile cel mai puternic militarizate. Milton Brabeck era gând la gând cu el.

– Vezi, înainte de Perestroika, dacă nimereai pe-aici, ţi-ai fi petrecut restul zilelor la ocnă.

Dar chiar și acum nu erau în siguranţă, văzând căștile cu bordură roșie ale ofiţerilor sovietici care mișunau.

În fine, o inscripţie cu caractere chirilice, în piatră, anunţa: KALININGRAD.

Vechiul Königsberg, capitala Prusiei orientale, din 1945, devenise Kaliningrad. Aici se află încă mormântul lui Kant. Până în ianuarie 1991, fusese un oraș interzis străinilor.

Înecaţi în grămada de camioane, urmară Moskovskii Prospekt, o înșiruire dreaptă de "coteţe" de beton gri ce făceau să plângă și un orb. Erau sute ca astea, identice, "închisori" staliniste ridicate după război, cu rufărie la ferestre, cu antene TV, cu un aer uniform de decrepitudine. Din loc în loc, mai zăreai câte o casă veche din cărămidă roșie, din epoca germană, sau un imobil baroc a cărui faţadă avea mai multe crăpături decât tencuială.

Străzile erau și mai deteriorate decât șoseaua către Vilnius, cu mașini ce păreau ieșite de la un concurs de automobile vechi și cu tramvaie verzi, la fel de învechite... Și Königsberg fusese un oraș plin de farmec și de frumuseţe! Cei patruzeci și cinci de ani de comunism îl transformaseră într-un oraș urât și murdar. Moskovskii Prospekt se sfârșea cu un pod construit peste Prezora, râul ce traversa orașul de la un capăt la celălalt.

La dreapta, se înălţa un hidos și negricios imobil cu șapte etaje: hotelul *Kaliningrad*. Malko continuă spre centru, găsind, în sfârșit, o piaţă cu copaci. O enormă catedrală din cărămidă roșie apăru, străjuită

de o gigantică statuie a lui Lenin, ce continua să arate, cu brațul întins, viitorul radios al comunismului.

– Te poți orienta? întrebă, neliniștit, Chris.

– Bineînțeles, afirmă Malko, studiind o hartă pe care o cumpărase la Vilnius. În centru, se mai aflau câteva imobile în stil baroc, de toate culorile. În ciuda tencuielii scorojite și dezgustătoare, își păstraseră încă o alură mândră pe lângă clădirile așa-zis moderne.

Malko căută un pic înainte de a descoperi, în sfârșit, strada Ratyzuvskova. Imobilul cu numărul 27 era de prin 1900, tot stil baroc, care trebuie să fi avut o culoare trandafirie înainte de a fi fost mâncat de vreme. Malko descifră, pe o placă de aramă de lângă intrarea principală, cuvintele "Sediul Marinei sovietice".

Era o clădire militară. Deci informația lituanianului fusese corectă. Era ora prânzului. Cu puțină șansă, Vladimir Bazarnov putea fi acasă.

– Așteptați-mă aici, le zise el gorilelor.

– Nu zău, exclamă Chirs. Cine intră acolo nu mai iese. Malko se îndepărtă pe trotuarul desfundat. Chiar în fața intrării, se opri. O Volgă era parcată pe trotuar. Ceva îi atrase atenția. Un mic ursuleț de pluș agățat de oglinda retrovizoare, pe care îl zărise în mașina lui Vladimir Bazarnov la prima și unica lor întâlnire.

Capitolul XI

Malko se opri în fața șirului de cutii de scrisori. Cea a apartamentului nr. 18 era goală. La întâmplare, o luă pe scara din dreapta, murdară și întunecată. Întrerupătorul nu mai funcționa. Mirosul de varză acră era atât de pregnant încât îți trebuia mască de gaze. Prima ușă de la etaj era cea cu numărul 12. El trecu prin fața unei bucătării comune, unde mai multe femei pălăvrăgeau de zor. Apartamentul 18 se găsea în fundul culoarului.

Sună o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se hotărî să bată în ușă cu ghiulul.

Ușa se deschise, în sfârșit, lăsând să se vadă un om cu fața ridată, cu obrajii căzuți, cu părul rar și cu două cute mari în jurul gurii. Fața sa exprima, mai înainte de toate, o mare oboseală. El își ridică ochii spălăciți spre Malko, și în privire îi apăru deodată o licărire.

– Pe cine căutați?

– Dumneavoastră sunteți Dmitri Sergheevici Bazarnov? întrebă Malko, cu un surâs îmbietor.

Interlocutorul lui semăna vag cu fratele său, ca să nu spunem aproape deloc. Ofițerul KGB avu un aer surprins.

– Da. De ce?

– Pot să intru?

– *Pojaluista.*

Intrară într-un mic apartament, în stil rusesc, având totuși un televizor japonez Akai, un magnetofon Samsung și încă vreo două sau trei obiecte care arătau că proprietarul lor beneficia de un regim special. Mobila era de bună calitate, contrastând cu ceea ce puteau să-și permită sovieticii din clasa mijlocie, care trăiau "pe scânduri". Pe pereți, fotografii cu nave de război.

– Îl caut pe fratele dumneavoastră, Vladimir, spuse Malko, după ce se așeză. Fixasem întâlnire cu el ieri, dar nu a venit, și nu am nici o veste.

Privirea spălăcită rămase de nepătruns. Îşi aprinse o ţigară, şi spuse cu voce tărăgănată:

– A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut pe Vladimir. Nu ştiu unde se află.

Pentru o clipă, lui Malko îi trecu prin gând că Dmitri era complice cu Katia şi cu grupul Alfa.

Malko îl fixă îndelung şi îi spuse surâzând:

– Dmitri Sergheevici, eu sunt un prieten de-al fratelui dumneavoastră. Maşina pe care o conducea în ziua în care m-a văzut este parcată aici, în faţa casei, trebuie să mă ajutaţi. El se află în pericol.

Dmitri Bazarnov se opri din fumat şi rămase cu privirea aţintită spre tavan. Malko se întrebă deodată dacă Vladimir Bazarnov nu era cumva ascuns în apartament. El fixă uşa închisă şi ofiţerul KGB îi prinse privirea.

– Nu este aici, spuse acesta, după un lung moment de tăcere.

Vizibil, Bazarnov se afla pradă unui adânc zbucium interior... Se întreba cine este Malko. Şi, într-un sfârşit, zise:

– Fratele meu este la Moscova. Vă înşelaţi în privinţa maşinii.

– Fratele dumneavoastră este un fugar, îl corectă Malko. A participat la puci. Vă spun că pot să-l ajut. Vreţi să-l găsiţi "sinucis", precum Akromeev sau Pugo?

Acest argument păru să-l tulbure pe interlocutorul său. Dar el e un om al Serviciului de Informaţii, adică unul bănuitor. Malko simţi că el îşi va dezvălui cartea de identitate. Dmitri Bazarnov se ridică şi trecu în altă cameră. Reveni, ţinând în mână un pistol. Un Makarov mare, pe care-l îndreptă spre Malko.

*
* *

Un val de adrenalină invadă arterele lui Malko. Ochii lui Dmitri Bazarnov erau plini de lacrimi. Arma îi tremura uşor în mână. Îi aruncă lui Malko:

– Ştiu cine te-a trimis! Şi ştiu şi ce vrei!

Era, în mod evident, turbat de furie. Malko îşi spuse că Bazarnov îl luase drept un aliat "oficial" al KGB-ului. Era prea de tot.

– Vă înşelaţi, spuse Malko. Sunt ofiţer CIA. Noi ne aflăm în tratative

cu fratele dumneavoastră pentru a cumpăra nişte documente. Cei care îl urmăresc au încercat să mă ucidă de mai multe ori.

Privirea lui Dmitri Bazarnov era nehotărâtă, dar nu lăsă jos pistolul.

– Minţi, şuieră el. Vă cunosc eu pe voi ăştia de la Direcţia a 5-a.

– Sunt însoţit de doi americani. Dacă vi-i arăt, mă credeţi?

– Unde sunt?

– Jos, în maşina mea.

Îi întoarse spatele sovieticului, deschizând uşa care dădea spre culoar. Dmitri Bazarnov nu putea decât să-l împuşte în spate sau să-l urmeze.

Alese a doua variantă.

Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiră ca unul din Mercedes, atunci când îl văzură pe Malko însoţit de sovietic.

– Ce se întâmplă? întrebă Chris Jones.

– Arătaţi-i legitimaţiile acestui domn, zise Malko, fiindcă vă crede agenţi KGB.

Milton simţi că se-năbuşă. Îşi scoaseră politicos paşapoartele şi acreditările de la CIA. Sovieticul cercetă îndelung documentele, chiar le râcâi cu unghia, privi cele două gorile pe toate părţile, apoi îi înapoie totul lui Malko.

– *Haraşo*, zise el, cu voce înceată. Aş vrea să vă cred. Urcaţi cu mine, îi spuse lui Malko. E mai bine să nu fim văzuţi împreună, în cartier.

– Unde pot să mă aştepte prietenii mei?

Vladimir Bazarnov se gândi rapid.

– Să se ducă la hotel *Kaliningrad*. În hol sunt mulţi străini. Vor trece neobservaţi.

– Cum o să-l găsim? întrebă Chris Jones, înspăimântat. Nu ştiu să citesc alfabetul ăsta împuţit.

Malko îi explică cu răbdare. Din fericire, tocmai ce trecuseră cu maşina pe lângă hotel.

– Dacă vă pierdeţi, întrebaţi un poliţist unde se află "Kaliningrad Hotel", îi sfătui el.

Malko urcă din nou scările împreună cu Dmitri Bazarnov, care îşi aruncă pistolul pe o măsuţă joasă şi îşi aprinse o ţigară.

– Fratele meu a dispărut, spuse Bazarnov. De mai bine de 24 de

ore. Şi cum nu-mi spune nimic despre activităţile lui, n-am nici un mijloc să-l găsesc. Dar sunt aproape sigur că a fost "săltat" de grupul Alfa...

Malko parcă se afla pe cărbuni încinşi.

– S-o luăm de la capăt, îi propuse el. Ce ştiţi despre afacerea asta?

– Eram pe mare, pe *Arhanghelsk*, când a avut loc puciul, explică ofiţerul KGB. Aveam puţine informaţii, dar am ajuns la Kaliningrad o săptămână mai târziu. L-am găsit pe Vladimir instalat în apartamentul meu. Avea şi el o cheie. Mi-a explicat că era pe fugă, din cauza puciului. Că Gorbaciov i-a dirijat pe vas, că s-a folosit de ei şi, acum, i-a lăsat să se descurce singuri, că Gorbaciov i-a pus pe urmele lor pe cei de la Direcţia a 5-a, care încă îi mai ascultau ordinele. Împreună cu şeful Departamentului 9, generalul Marcinkus, asistat de generalul Kaminski de la Departamentul V.

– Ştiaţi de existenţa documentelor?

– Nu, mi-a spus mai târziu. Am primit un telex de la Centru prin care mi se ordona să-mi arestez fratele, dacă vreau. Asta din ordinul noului director al KGB, Vadim Bakinin. Vladimir era acuzat de înaltă trădare. A doua zi m-au vizitat trei agenţi ai KGB. Au întors casa pe dos, dar eu îl instalasem deja pe Vladimir în altă parte, undeva unde nu-l putea găsi nimeni. Pe *Arhanghelsk*. Le-am zis că nu l-am văzut şi se pare că m-au crezut.

– Şi apoi?

– Vladimir m-a căutat când a auzit declaraţiile lui Gorbaciov. I le comunicase prietenul său, Beda, stupefiat de atitudinea lui Gorbaciov, care precis era la curent cu puciul. Acum a format această echipă – grupul Alfa – care trebuie să şteargă orice urmă a implicării lui. Trei membrii ai puciului au fost deja "sinucişi", spre a-i face să tacă pentru totdeauna şi spre a-i înfricoşa pe alţii. Pe Beda l-au prins, n-a mai rămas decât fratele meu... Ştiu doar că trebuia să se întâlnească cu cineva în Lituania, fiindcă acolo ar fi mai sigur şi nici nu este prea departe.

– Cred că i s-a întâmplat ceva, dacă nu m-a contactat încă, zise Malko. Sper că n-a murit.

– Eu sunt sigur că trăieşte, i-o tăie Dmitri Bazarnov.

– De unde eşti aşa sigur?

– Din cauza documentelor. Nu le avea la el. Ştiu că o parte din ele erau ascunse la Moscova. N-a vrut să-mi spună unde. Dar atâta vreme

cât aceste benzi mai există, ele reprezintă un grav pericol pentru Gorbaciov. Îl vor tortura pe fratele meu până le va spune unde se găsesc. Dar el e un tip solid. Şi vor ezita să-l ucidă, fiindcă, dacă el moare, documentele sunt pierdute...

– Unde ar putea fi?

Dmitri Bazarnov surâse trist.

– Pe o rază de 300 de kilometri cunosc cel puţin 30 de localităţi în care s-ar putea ascunde. E complicat să-l găsim, chiar şi pentru mine. Am încercat să stabilesc nişte contacte, dar momentan toţi se tem şi de umbra lor... Ştiu că tipii din Lituania au trecere la Moscova. Cei din Minsk, din contră, sunt cu Boris Elţân.

– Credeţi că este în Lituania ori în Rusia?

Dmitri Bazarnov se gândi câteva secunde.

– Nu este decât o părere, dar cred că în Lituania, unde Direcţia Întâi este mai bine implantată.

– Ştiaţi că o delegaţie din Moscova a sosit la Vilnius?

– Aveţi numele lor? întrebă Bazarnov imediat.

– Nu. Deci nu mai ştiţi nimic în legătură cu dispariţia lui?

– Avea întâlnire la *Kaliningrad*, zise el. Cu un neamţ, cred.

– Un neamţ? spuse Malko surprins.

– Da. Cu unul din BND.

...Iată cine erau ceilalţi "cumpărători"... Problema se schimbă puţin... Şi dacă Vladimir, "tratat" de germani, fusese exfiltrat?

– O să încerc să aflu mai multe, promise Malko. Şi apoi, revin să vă văd.

Dmitri Bazarnov se ridică, cu umerii gârboviţi.

– Voi face orice să-l găsesc pe fratele meu, zise el. Chiar şi dacă ar fi să pierd cele o mie de ruble pe lună.

– Pe diseară, zise Malko.

Malko găsi un taxi, şi arătându-i şoferului un pachet de Marlboro, ceru să-l ducă la *Kaliningrad*.

*
* *

Un beţiv tânăr, cu ochii urduroşi, ţinând în mână o sticlă goală de vodcă, se plimba prin faţa hotelului. Câţiva indivizi, aşezaţi pe trepte, beau bere din sticle pe care şi le treceau unii altora. Zgomotele străzii

era asurzitoare. Malko pătrunse în hol printr-un mic *sas* lateral. Aici domnea o atmosferă de biserică. Zidurile verzi şi lambriurile cafenii slab luminate dădeau locului un aspect de cavou. Îi zări imediat pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck prăvăliţi pe nişte fotolii, în faţa unui vânzător de suveniruri. În dreapta, trei salariaţi dormitau la recepţie, în spatele unui panou pe care scria că toate camerele sunt ocupate.

După ce le îmbărbătă pe cele două gorile, Malko porni spre recepţie.

– Caut un amic neamţ care se află în hotel, dar nu ştiu numărul camerei, îi spuse el unei brunete de-acolo.

– În cazul ăsta, n-am ce să vă fac, zise ea cufundându-se în lectura revistei *Trud* *.

Malko îi strecură o hârtie de 5 dolari. Ea ridică ochii, puse mâna pe bancnotă – jumătate din salariul ei pe lună – luă din spate un registru voluminos şi-l puse în faţa lui Malko, reluându-şi lectura.

– *Pojaluista*, spuse ea politicos.

Malko luă registrul şi-ncepu să-l examineze. În scurt timp, se opri asupra a patru nume nemţeşti, însoţite de menţiunea "Hansa TV". O infrastructură a BND. Notă, aşadar, cele patru nume împreună cu numerele camerelor şi se hotărî să înceapă prin a-l căuta pe un anume Gunther Kloten, de la camera 224.

Ajunse la scară, unde un bătrân cu o brasardă roşie lăsa să treacă prostituatele care beau bere din sticlă în mica grădină din spatele hotelului. Urcă. Pe coridoare, atmosfera era şi mai sumbră decât în hol. Malko bătu la uşa pe care scria 224 şi auzi nişte paşi greoi. Se trezi deodată în faţa unei namile de un metru nouăzeci. Pe numele său adevărat Hans Noten, şef de "lucrări" la BND.

– *Grüss Gott, Herr Noten*, zise Malko. Nu ştiam că v-aţi făcut cameraman.

Neamţul nu-l recunoscu din prima, dar apoi rămase "mască".

– *Himmel!* Malko! *Was machen Sie hier?***

– Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, îi răspunse Malko, intrând în cameră, unde domnea o dezordine de nedescris.

---

* *Munca*. (N.tr.)

** *Ce faci aici?* (N.tr.)

Neamţul de la BND închise uşa şi întrebă prudent.

– Adică ce vrei să spui?

Malko îl privi ţintă, vădit agasat.

– Hans! Noi suntem pe aceeaşi linie. Nu fă pe imbecilul. Ştii unde e Vladimir Bazarnov?

Neamţul îşi înghiţi saliva. Simţi că-i vine să-l azvârle pe Malko pe fereastră, şi zise furios:

– Ar trebui să-ţi fie ruşine că lucrezi pentru americani, tocmai tu, un german de rasă pură.

– *Ruhe bitte**, îi răspunse Malko tăios. Vrei să schimbi tu lumea? Unde e Vladimir?

– Nu ştiu, îi mărturisi neamţul din vârful buzelor.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Alaltăieri, aici. Trebuia să ne întâlnim şi seara, dar n-a venit.

– Ţi-a zis unde se aflau documentele?

– La Moscova.

– Cât ţi-a cerut?

– Nu pot să-ţi răspund.

Nici n-avea importanţă. Neamţul îşi scutură capul.

– În orice caz, eu voi pleca mâine la Berlin, se grăbi el să-i spună. Nu pot să aştept la infinit.

Deodată, cineva bătu la uşă.

Hans Noten avu un aer încurcat.

– Aştept o vizită, putem să ne întâlnim jos într-o clipă?

– Bineînţeles, îi răspunse Malko.

– Vino pe aici.

Neamţul îl conduse în salonaşul alăturat, ticsit cu materiale de luat vederi şi deschise uşa dinspre culoar. După care se întoarse ca s-o deschidă pe cea a camerei. Când ieşi, Malko găsi culoarul liber. Coborî în hol. Era amuzant să-l întâlnească pe Hans Noten în drumul său... Evident, aici, nemţii se simţeau oarecum ca le ei acasă.

Hotelul părea gol, cu toate că pe panoul de la recepţie scria "Complet".

---

* *Potoleşte-te, te rog.* (N.tr.)

Se duse să cumpere ziarul *Pravda*, de la standul din apropierea intrării, și se postă în fața treptelor, după ce le spuse celor două gorile să nu miște.

Imediat fu asaltat de câteva prostituate, care roiau ca muștele în jurul unui pahar cu lapte.

Douăzeci de minute mai târziu, o femeie tânără coborî treptele. Malko crezu că are vedenii. Era Galina Vasilieva, "victima" lui Șurik Kuciulori. Cea care participase la omorârea lui Igor Trifanov.

Aceeași față de înger, totdeauna strălucind de frumusețe. Părul negru, lins, era prins cu o fundă neagră, într-o coadă de cal. Avea rochia și pantofii roșii.

Ea se îndepărtă înspre capătul holului, ca și cum nu l-ar fi văzut. Câteva secunde mai târziu, apăru și Hans Noten.

Capitolul XII

– Bruneta asta fermecătoare nu era cu dumneavoastră? îl descusu Malko pe Hans Noten.

Agentul BND luă un aer indiferent:

– Este patroana salonului de coafură de la capătul holului. Vorbeşte germana foarte bine. Ne simpatizăm reciproc.

Malko începu să priceapă.

– Încă o întrebare. Ea v-a văzut cumva cu Vladimir Bazarnov?

Neamţul se tulbură puţin, dar îi trecu repede.

– Da, cred că da, îi răspunse. De fapt, am băut un pahar împreună. Dar de ce mă întrebi?

– Aşa... zise Malko. N-aţi avut nici o legătură cu vreunul de la Centrul din Moscova?

Hans Noten îi aruncă o privire contrariată.

– Nu, bineînţeles, dar ei ar fi putut să ne descopere, ori când ne obţineam vizele, ori la trecerea frontierei. Dar, în momentul acesta...

Malko căuta să înţeleagă ce se putuse întâmpla. Cei care erau pe urmele lui Vladimir Bazarnov ştiau că el mai are un frate care trăia la Kaliningrad.

Şi cum păreau să aibă destule surse de informaţii în rândul multor departamente ale KGB, puteau să miroasă prezenţa unei echipe a BND la Kaliningrad. Şi să tragă concluziile de rigoare. Hans Noten era cunoscut ca unul care "tratase" un anumit număr de agenţi dubli.

Katia Budarenko şi prietenii săi făcuseră, încă o dată, apel la ajutorul amicului lor mafiot, care o "activase" pe luxoasa Galina.

Fără să ştie, Hans Noten şi Vladimir Bazarnov căzuseră în gura lupului. Restul era uşor de imaginat: preveniţi de Galina, cei din grupul "Alfa" înscenaseră o răpire.

Hans Noten îl studie pe Malko, fără să priceapă nimic. Fu nevoit să zică, cu un surâs complice:

– Ştiţi, fata asta nu-mi aparţine. Dacă vă place...

Malko se gândi rapid că singura persoană care putea să-l ajute acum să-l găsească pe Vladimir era Galina Vasilieva. Hans Noten se uită la ceas și se ridică:

– Eu urc în camera mea, zise el, aștept un telefon! Ţineţi-mă la curent.

Malko nu schiţă nici un gest să-l oprească. Îndată ce neamţul dispăru, se îndreptă spre salonul de coafură.

*
* *

O duzină de cumetre cu bigudiuri își așteptau rândul. Salonul era foarte hollywoodian, cu pereţii roz-bombon, pe care erau lipite fotografii cu staruri americane.

Malko o descoperi rapid pe Galina, în picioare, lângă o clientă, strălucitoare în rochia-i roșie.

Era la fel de frumoasă ca în amintirea lui, cu extraordinarii săi ochii migdalaţi gri-albăstrui, cu ovalul de madonă al feţei și cu gura roșie cărnoasă, pe care văzând-o, doreai imperios s-o muști. Părul său foarte lung era lăsat desfăcut, pe spate.

Deodată, privirile lor se intersectară în oglindă.

Ea rămase încremenită câteva secunde, apoi un surâs i se întipări pe faţă. Se întoarse și porni către Malko, radioasă.

– Cum de m-ai găsit? îl întrebă.

Era dată cu un parfum din care fiecare picătură costa cât un salariu al angajaţilor săi. Își redobândise complet sângele rece.

– Întâmplarea... zise Malko. Uite ce coincidenţă!

Ea îl luă de braţ, ducându-l într-un colţ al holului și se împinse în el, cu privirea tulburată.

– Te-am căutat la Varșovia, zise ea, cu o voce joasă, dar ticălosul de Șurik m-a găsit și m-a luat de acolo. N-am putut să te previn, nici nu-ţi știam numele. Ce bine-mi pare că ești aici la Kaliningrad!

Aproape îl atinse, apoi se lipi strâns de el.

– Rămâi aici în seara asta? Stai aici în hotel?

– Nu.

Ea își mușcă buzele, păru că se gândește câteva secunde, apoi îi spuse cu o voce răgușită:

– Nu-i nimic, asta se aranjează.

El o privi cum se îndreaptă spre recepţie. Acolo avu un scurt schimb de cuvinte cu recepţionerul căruia Malko îi dăduse 5 dolari. Reveni imediat.

– Urmează-mă, îi zise.

Cerberul cu brasardă roşie le blocă drumul.

Liniştită, Galina îi şopti lui Malko:

– Dă-i două sute de ruble.

Bătrânul se înclină până la pământ. Ei urcară până la etajul patru şi intrară într-o cameră care mirosea a igrasie.

În clipa în care intrară, Galina se aruncă asupra lui Malko, îmbrăţişându-l cu violenţă, pipăindu-l pe la toate încheieturile. Îl mângâie, frecându-se de el ca o mâţă în călduri, pornită să-i arate cât de fericită era că-l revede.

– Nu prea ai chef de mine, remarcă ea cu reproş.

Îngenunchind pe mocheta uzată, se decise să schimbe puţin situaţia. Sub acţiunea gurii şi a mâinilor ei, Malko reacţionă imediat. Se străduia să-şi spună că Galina juca teatru, chiar dacă era totuşi o femeie superbă.

Ea se ridică brusc şi scoţându-şi chiloţii din dantelă neagră, şi se întinse pe pat. Malko se vârî în ea dintr-o singură zvâcnire. Era onctuoasă şi caldă, unduindu-se sub el şi sărutările nu întârziară. Picioarele ei lungi îi înlănţuiau mijlocul. El explodă foarte repede şi ea simulă numaidecât un orgasm ţipând, strângându-şi picioarele şi muşcându-i buzele...

Câteva minute mai târziu, Galina îşi privi ceasul.

– Trebuie să cobor, zise ea, o mulţime de cliente mă aşteaptă. Vrei să ne întâlnim diseară?

– Bineînţeles, aprobă Malko.

– *Haraşo*. În fundul holului se află o grădină, să fii acolo la 9. Nu mă face să aştept.

Îşi pusese deja chiloţii şi rochia. Cu acelaşi aer de madonă. Îl sărută pe Malko.

– A fost foarte bine, îl asigură ea. Cunosc un restaurant bun, unde au caviar negru. Sunt foarte fericită. Nu mă gândeam că te voi mai vedea vreodată.

Dispăru imediat închizând uşa. Malko căzu pe gânduri. Galina

Vasilieva era un animal sălbatic, dresat pentru a supravieţui. Nu era o gâsculiţă, uşor de manipulat. Reacţia sa putea fi privită în două moduri. Ori era inocentă şi se bucura într-adevăr că l-a revăzut, ori, fiind o profesionistă, făcuse tot ce putuse spre a-i risipi neîncrederea, ca apoi să acţioneze.

Dar în meseria lui Malko nu există coincidenţe. Vladimir Bazarnov dispăruse la *Kaliningrad*, tocmai acolo unde lucra ea. O întâlnise şi la Varşovia în momentul în care Igor Trifanov fusese asasinat de KGB. Existau nouă şanse din zece ca ea să-i fi tras clapa. Sau, îşi va juca inocenţa până la capăt.

*
* *

De o oră, vânzătorul de suveniruri îşi strânsese taraba şi o "haită" de turişti teutoni invadaseră holul. De fapt, restaurantul începuse să servească. Malko deschise uşa dinspre grădina amenajată sumar, cu câteva mese şi scaune. Două perechi se giugiuleau într-un colţ.

El se aşeză pe un scaun din fier, cu ochii pe poartă. Galina Vasilieva întârzie zece minute. Avea un impermeabil maro, de sub care se vedea rochia roşie.

Îl sărută pe Malko, conducându-l spre fundul grădinii.

– Vino, o să ieşim pe aici. E mai ferit.

Ea o luă înainte, pe o potecă acoperită cu pietriş care ducea spre un grilaj. Dincolo de grilaj, se zărea o stradă pustie. Malko, auzind în apropiere un scârţâit de pietriş, pentru o clipă, instinctiv, vru să se retragă.

Două siluete ţâşniră din întuneric şi se îndreptară spre el; erau doi băieţi tineri, cu feţe de vagabonzi, îmbrăcaţi cu tricouri şi jeanşi. Malko crezu că îl recunoaşte pe unul dintre ei, cel care umbla de colo-colo prin faţa hotelului cu o sticlă goală în mâini.

Acum ţinea în mâini un cuţit imens, ca şi complicele său, de altfel, amândoi aveau aceeaşi expresie: goală şi feroce în acelaşi timp. Când Malko vru să se întoarcă, ei avură o uşoară ezitare. Imediat, Galina Vasilieva şuieră din spate, pe un ton poruncitor:

– *Davai! Davai!*

În acel moment, cei doi tăbărâră pe el. Malko nici măcar n-avu timp să-şi scoată revolverul. O siluetă enormă ţâşni din spatele celui care se

pregătea să-l spintece pe Malko. Pumnul lui Chris Jones, îngreunat de Tokarev, se abătu cu o forță impresionantă în ceafa agresorului. Malko auzi un zgomot grețos, de vertebre strivite și tânărul necunoscut se prăbuși, fără să mai reacționeze. Celălalt, îngrozit, dădu să fugă. El se izbi de Milton Brabeck, un munte de carne care, cu un singur pumn în stomac, îl făcu să se îndoaie de mijloc; gratulat și el cu un pumn în grumaz, căzu lângă amicul său pe pietriș.

Malko o prinse pe Galina, tocmai când aceasta se pregătea să fugă. Impermeabilul ei pârâi, dar el o apucă de mână, în timp ce ea se zbătea furioasă.

– Ticălosule, urlă ea. Ajutor!

– Ce facem acum? întrebă Milton.

– Duceți-o la mașină, zise Malko, aruncând-o pur și simplu pe tânăra femeie în brațele celor două gorile.

El prevăzuse câteva chestii care s-ar fi putut întâmpla și-și luase măsurile de precauție. Grupul trecu de grilaj. Apoi se urcară în Mercedesul parcat chiar acolo. Milton Brabeck o împinse pe Galina în spate și se înghesui în ea. Malko porni, avându-l pe Chris lângă el. Un strigăt se auzi din spate.

– M-a mușcat, târâtura dracului, mârâi Milton Brabeck.

Galina se zbătea ca o dementă, spumegând de furie. În câteva minute, rochia sa roșie se transformă în zdrențe, ciorapii erau deșirați, iar Milton era tot brăzdat de zgârieturi. Scoase un urlet atunci când Galina îl lovi prin părțile sale mai sensibile, dar o potoli imediat.

Malko, după ce trecu podul, o luă pe firul râului, zărind un panou care indica portul, mai merse pe un bulevard prost pavat și, în final, trecu peste un pod metalic care traversa un braț de mare, unde pluteau o grămadă de vase lăsate la voia întâmplării. Apoi își continuă drumul pe o stradă pustie din zona portuară, ce ducea spre un triaj, și găsi, în sfârșit, ceea ce căuta. Se opri într-un loc sinistru. La stânga se afla un canal, iar în partea dreaptă, un tren încărcat cu camioane militare. Duse mașina într-o parcare ferită. În aer plutea un miros de cherosen, de gudron și de apă împuțită.

Galina, ținută de Milton, îl privea pierdută. În ciuda figurii de madonă, ea era la fel de periculoasă ca și Katia. Și la fel de dură. Singurul mod în care puteai s-o învingi erau propriile ei metode:

violența și intoxicarea. Malko scoase pistolul său extraplat, întinse brațul și fixă țeava în obrazul tinerei femei. Îi văzu pupilele cum se micșorează, înghițind nervoasă saliva, dar nu scoase un cuvânt. Era ca un animal hăituit.

– Galina, e capătul drumului tău. Ori accepți să colaborezi cu mine, ori îți zbor creierii. Ai înțeles?

– *Da*, murmură ea, aproape imperceptibil.

Alături de fața ei palidă, cu ochii de un gri stins, obrazul cu cicatrici al lui Milton Brabeck oferea un contrast aproape comic.

– Unde e Vladimir Bazarnov? întrebă Malko.

– Nu știu despre cine vorbești?

Ea nu ridicase vocea.

– Ascultă, zise el, știu că lucrezi pentru KGB, prin intermediul amicului tău Șurikl La Varșovia tu mă ţineai de vorbă, în timp ce alții îl lichidau pe colonelul Trifanov. După aceea ai șters-o. Știu că ai participat la săltarea lui Vladimir, chiar dacă îl cunoșteai sub un alt nume. E adevărat?

– Da.

Frumoasa ei gură se strânse.

– De ce?

– Așa mi s-a spus.

– Cine ți-a spus?

– Știi tu mai bine.

– Cum de știau că el se afla la Kaliningrad? Tu i-ai anunțat, nu?

– Nu. Pur și simplu știau.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Galina își umezi buzele.

– Mi-au spus să-i dau întâlnire. În grădină. Au trimis trei oameni. El n-a putut să riposteze și, imediat, i-au făcut o injecție în braț. Apoi au plecat cu el.

– Unde?

– Nu știu.

Aici părea să spună adevărul. Galina nu era decât o rotiță în angrenajul *Alfa*. Brusc, Malko realiză, o dată în plus, că se află într-un impas. Incidentul cu Galina nu făcea decât să-i confirme câteva lucruri, de care era convins. Deci, ce avea de făcut?

– Şi pe ăia doi de mai devreme, tot Şurik i-a trimis?

Galina lăsă privirea în jos, îşi înghiţi saliva şi, într-un final, zise:

– Nu, eu i-am chemat. Mi s-a făcut frică când te-am văzut. Le-am promis câte o mie de ruble fiecăruia. Sunt nişte vagabonzi de pe-aici. Se tot foiesc prin hotel şi-i fură pe turişti.

O mie de ruble, asta însemna nici treizeci de dolari. Puţin.

– Deci Şurik nu ştie că te-am reîntâlnit, continuă Malko.

– Nu.

Urmă o pauză, care se prelungea. Galina îşi recăpătă stăpânirea de sine, cu toate că ţeava pistolului se afla tot în dreptul tâmplei.

– Acum ţi-am spus tot. Lasă-mă în pace. Dacă vrei, mergem să mâncăm împreună. Dacă nu, du-mă înapoi la *Kaliningrad*. Nu vreau să sfârşesc cu beregata tăiată. Dacă Şurik află că am ciripit...

Malko ezita. Nu avea nepărat nevoie de Galina pentru continuarea acţiunii, deşi pe teren, ea putea să-i furnizeze informaţii preţioase. Galina puse punctul pe i.

– Tu nu cunoşti ţara asta. Tipii ca Şurik sau cei din KGB fac ce vor. N-o să-l găseşti niciodată pe cel pe care-l cauţi. El e deja în Marea Baltică cu un bolovan legat de picioare. Şi dacă-i enervezi, or să te omoare şi pe tine. N-avem încotro, sunt mai tari.

Tonul său era sincer. Malko înţelese că trebuie s-o abordeze în alt mod.

– Îţi propun un târg, zise el. Cinci mii de dolari şi un paşaport american, dacă m-ajuţi să-l găsesc pe Vladimir Bazarnov?

Ea ridică din umeri, neîncrezătoare.

– Bine, dar te vor omorî înainte să faci ceva. Şi pe mine la fel.

Capitolul XIII

*Kotletki** erau scârboase, înotând într-un sos gras, în care mai pluteau resturi dezgustătoare, roșiile seci fuseseră aduse probabil de la Cernobâl. Apa minerală avea un gust amar. Exasperată de acești clienți întârziați, chelnerița începuse să spele podeaua făcând o baltă pe jos, udându-i și pe ei pe picioare. Din păcate, acesta fusese unicul local deschis pe care-l dibuise Galina Vasilieva, pe strada Kutuzov, în fața monumentului lui Gagarin. Ea era singura care se potrivea cu calitatea chiftelelor, datorită rochiei făcute ferfeniță.

– Nu i-ai văzut niciodată pe cei care l-au ridicat pe Vladimir Bazarnov? întrebă Malko.

– Nu.

– Șurik nu ți-a dat nici o explicație?

– Mi-a zis doar că face un serviciu unor prieteni. Mi-a trimis un plic cu zece mii de ruble.

– Numele de Katia Budarenko îți spune ceva?

– Nu.

– Care sunt relațiile tale cu Șurik? Ești amanta lui?

– Amanta lui... se strâmbă Galina. Are cu zecile și preferă virginele sau... iepele, ca toți cei din Sud. Mă invită la petrecerile lui de acasă, ori mă ia cu el în călătorii. Mă împrumută prietenilor lui, câteodată.

– Și de ce ești tot timpul cu el dacă te tratează așa rău?

Galina îi aruncă o privire compătimitoare.

– Tu nu înțelegi! Eu lucrez la *Kaliningrad* numai fiindcă se știe că Șurik mă protejează... De el nu se atinge nimeni. Este în relații apropiate cu secretarul de partid din Kaliningrad, cu șeful KGB și cu încă mulți alții. O dată a pălmuit un milițian care i-a zis că e beat mort la volan. N-a pățit nimic.

– Lucrurile s-au mai schimbat în ultimul timp, remarcă Malko.

---

* *Chifteluțe din carne.* (N.tr.)

Galina ridică din umeri.

– Ba nu! Au rămas aceiaşi care trag sforile peste tot. Şi Şurik are dolari. Mulţi. Aici, cu ruble *adevărate,* faci ce vrei. Totul e de vânzare.

Pe lângă mafia rusească, mafioţii americani păreau nişte copii! Malko plăti nota şi ieşiră.

Şurik Kuciulori ştia probabil unde se află Vladimir Bazarnov. Dar cum să-l faci să vorbească?

– Şi-acum ce facem? întrebă Galina.

– Mergem la Klaipeda, răspunse Malko. Să vorbim cu prietenul tău Şurik.

– Acum? zise Galina. Este imposibil, bacul nu funcţionează noaptea. Dar putem să dormim la Zelenogradsk, cunosc eu un hotel acolo.

Malko nu ţinea să rămână la Kaliningrad. Ca să ajungă la Klaipeda, trebuia să meargă de-a lungul unei fâşii înguste de pământ, jumătate rusească, jumătate lituaniană – la capătul căreia se afla Klaipeda.

Cu ajutorul unui bac, se putea traversa braţul de mare măsurând câteva sute de metri.

– Bun..., zise el, să mergem la Zelenogradsk!

*
* *

Mercedesul rula încet pe şoseaua dreaptă şi pustie străbătând pădurea ce acoperea limba de pământ paralelă cu coasta. Trecură frontiera dintre Rusia şi Lituania, fără nici un control. Teoretic, trebuia să se zărească Marea Baltică la stânga şi Kursskig Zaliv la dreapta, dar pădurea era atât de deasă că nu se vedea nimic.

Dormiră la Zelenogradsk, plecând în zori.

Galina moţăia lângă Malko, ca şi cum n-o interesa această călătorie în care, poate, îşi risca viaţa. Cele două gorile erau înghesuite în spate. Malko o privea din când în când cu coada ochiului. Ea renunţase de mult să mai lupte, zdrobită de sistem, mulţumindu-se doar să supravieţuiască şi folosindu-şi extraordinara frumuseţe.

Când se trezi, îi spuse doar câteva cuvinte lui Malko.

– Când n-o să mai ai nevoie de Şurik, omoară-l! De nu, o să mă ucidă el, fiindcă n-o să mă ierte niciodată. O dată, o fată i-a furat nişte bani. Nici măcar nu erau dolari, ci ruble. A dus-o în grajdul său şi a

biciuit-o până la sânge. Apoi a turnat benzină peste ea și a ars-o de vie.

Malko o credea pe cuvânt.

Ce oroare! Îi veni în minte fratele lui Vladimir Bazarnov. Nu vrusese să-l revadă înainte de a pleca, ca să nu fie obligat să mintă. Câteodată îi era silă de meseria sa...

– Îți promit că nu vei păți nimic.

După aceea, nici unul nu mai scoase un cuvânt.

Pe drum se zăreau o mulțime de culegători de ciuperci aduși cu niște autobuze mici și albe, venite parcă din Disneyland... În sfârșit, zăriră marea și lacul Kursskig.

Brazii și mestecenii deveneau din ce în ce mai rari și Malko zări, de cealaltă parte a brațului marin, instalațiile portuare, macarale și vapoare la chei.

– Am ajuns, anunță Galina.

Mercedesul ajunse pe bac, care plecă imediat. Traversarea nu dură decât zece minute. Imediat Galina întinse o mână către stânga, arătând spre antrepozit, unde se aflau, înghesuite, conteinere.

– Vezi conteinerele acelea roșii de-acolo? În ele e marfă de-a lui Șurik pentru Finlanda, în valoare de sute de milioane de ruble. Sunt acolo de vreo lună.

– Dar de ce sunt blocate? Nu există vapoare? întrebă Malko.

– Ba da. Dar, teoretic, au fost sechestrate pentru vamă, din cauză că Șurik are o licență de export, semnată de Moscova, care nu mai e valabilă după Independență. Oricum, e pe cale să rezolve și problema asta. Și vameșilor lituanieni le plac dolarii.

– Sunt jeanși? întrebă Malko, amintindu-și discuția cu Vitas Kudaba.

Galina îi aruncă o privire contrariată.

– De unde știi? Da, sunt mii de jeanși. El i-a luat pe un preț de nimic, dar îi vinde scump.

Lui Malko tocmai îi veni o idee. În timp ce bacul intră în Dane, un mic râu ce străbătea Klaipeda, îi zise Galinei:

– Am nevoie de numerele de telefon ale lui Șurik. De acasă și de la birou. Spune-mi, ce obiceiuri are?

– N-are, zise ea. Dacă a dat noaptea o petrecere, nu se scoală înainte de prânz. Dacă nu, poate fi la lucru la ora șapte.

– Bine, spuse Malko. Acum aş vrea să-i văd conteinerele mai de aproape.

Debarcară într-un loc numit Tiltu gatve. Călăuzit de Galina, Malko regăsi Vosto gatve, care curgea de-a lungul docurilor. La intrare era un paznic instalat într-o gheretă, citind o revistă ilustrată. Două maşini trecură prin faţa lui, fără ca el să ridice capul.

– Nu prea e bine păzit pe aici, remarcă Malko.

Galina făcu un gest de dezamăgire.

– Cine crezi că e atât de nebun încât să fure ceva ce-i aparţine lui Şurik? Şi-apoi pentru 200 de ruble pe lună, gardianul nu vrea să rişte vreo lovitură de cuţit...

Continuară să meargă spre vest, până pe coastă. Marea era cenuşie, cu valuri mari, ce se spărgeau pe imensa plajă pustie. Nu se zărea nici o casă.

– Şurik locuieşte la Palanga, îi spuse Galina. E o staţiune balneară foarte drăguţă.

Şoseaua se întindea de-a lungul plajei. Vreo douăzeci de kilometri mai încolo, virară puţin, fiindcă din spate venea o Ceaika, cu toată viteza. Galina se albi la faţă.

– E Şurik.

Malko văzu mai mulţi oameni în interior, fără a-l recunoaşte însă pe Şurik Kuciulori. Câteva minute mai târziu, se zăriră nişte bariere albe în dreapta şoselei, ce împrejmuiau o pajişte pe care alergau nişte cai.

– Am ajuns la el, îl anunţă Galina.

În spate se vedeau o enormă izbă cu multe dependinţe, grajduri şi mai multe maşini. În faţa casei era montată o antenă de satelit. Totul arăta ca în Vest. Malko făcu un tur al locului, fără să remarce nimic special, apoi îşi reluă drumul pe şosea. Acum ştia cum va proceda pentru a purta un dialog cu mafiotul uzbec.

*
* *

– Aş vrea să vorbesc cu Şurik Kuciulori, îi zise Malko secretarei de la celălalt capăt al firului.

– Cine sunteţi?

– Un prieten, Malko Linge. Sunt sigur că va fi bucuros să mă audă.

– Mă cam îndoiesc, zise fata, gata să închidă. Domnul Kuciulori

este foarte ocupat. Pleacă într-o călătorie.

– În acest caz, întrebaţi-l doar dacă mărfurile antrepozitate pe docurile din Vesto gatve ce aşteaptă să fie îmbarcate – jeanşii fabricaţi clandestin la Serpuhov – sunt bine păzite.

El închise fără a-i lăsa timp interlocutoarei să-i pună vreo întrebare, apoi porni spre Galina, care-l aştepta în Mercedes, în faţa hotelului *Klaipeda.* Aveau timp cât să găsească antrepozitul în aer liber. Paznicul ridică imperceptibil capul lăsând Mercedesul să treacă. Malko merse până în capăt, între chei şi şirul de conteinere, invizibil din stradă. Chris Jones şi Milton Brabeck zăriră şi în spate o mulţime de conteinere.

– Crezi că va merge? îl întrebă Malko pe Chris Jones.

– Evident, zise acesta, surprins.

Treizeci de secunde mai târziu, avu loc o explozie surdă în primul conteiner roşu, urmată de un fel de huruitură. O limbă de flăcări şi de fum începu să răzbată prin uşi. Grenada incendiară pusă de Chris şi Milton în interiorul conteinerului explodase, declanşând focul peste încărcătura de jeanşi stropiţi în prealabil cu benzină, adusă în două canistre.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic spectaculos, apoi, cu un zgomot surd, uşa conteinerului explodă într-o jerbă de foc, şi fu proiectată câţiva metri mai departe.

Flăcările izbucniră prin deschizătură, cuprinzând tot conteinerul; bumbacul ardea bine... Ele cuprinseră şi conteinerul vecin, în momentul în care o Ceaika de culoare neagră depăşi grilajul în trombă şi se opri lângă foc, într-un scrâşnet de roţi.

Şurik Kuciulori ieşi, însoţit de trei namile. Mafiotul uzbec privi incendiul, împietrit de spaimă, apoi scoase un urlet de fiară rănită când zări Mercedesul. Ca un nebun, se aruncă în Ceaika, apoi ieşi ţinând în mâini un Kalaşnikov, şi, fără să ezite, deschise focul asupra Mercedesului. Era, cu adevărat, foarte impulsiv...

*
* *

Galina Vasilieva răcni îngrozită şi se ghemui lângă Malko. Gloanţele se loviră de caroserie cu un zgomot surd, fără vreun rezultat. Unul nimeri în lunetă, crăpând-o puţin.

– Maşina e blindată, zise Malko. N-avem de ce ne teme.

Încărcătorul Kalaşnikov-ului se goli în câteva secunde. Şurik Kuciulori îl aruncă, încă alb de furie, apoi păru să se calmeze puţin. Înţelesese. Dintr-o săritură fu în Ceaika. Malko demară liniştit, depărtându-se de flăcări. Dialogul fusese stabilit. În depărtare, se auzi deja sirena unei maşini de pompieri. Paznicul dăduse alarma. Conteinerul ardea acum ca un foc de artificii.

Şoferul Ceaikăi ezită câteva secunde, apoi demară la rândul său în spatele Mercedesului. Una după alta, cele două maşini porniră pe strada Melnikleites. Malko se opri în faţa hotelului *Klaipeda*, apoi intră, escortat de Chris Jones, lăsându-i pe Galina şi pe Milton în Mercedes. Traversă holul şi îi zise paznicului postat în faţa ascensorului:

– Spuneţi-i domnului Kuciulori că prietenul său îl aşteaptă în barul de la etajul nouă.

La ora aceea, barul era gol. Malko se instală într-un separeu, comandă o vodcă şi se puse pe aşteptat, în timp ce Chris Jones supraveghea.

Şurik Kuciulori apăru în uşă trei minute mai târziu, cu ochii injectaţi, urmat de două gorile negre la faţă, masive ca doi butuci, de talia lui Chris Jones. Se repezi direct spre Malko şi îl interpelă în ruseşte:

– Cine eşti, ticălosule?

Mic de statură, se ţinea drept, întinzându-şi gâtul de taur, cu bărbia ridicată, ca Mussolini. Malko, cu un surâs dulce, îi arătă bancheta din faţa lui:

– Cred că ne-am întâlnit deja la Varşovia la prietenul nostru Samir Mussawi. Eraţi cu fermecătoarea Galina.

Şurik Kuciulori îl fixa, cu fruntea încreţită, simulând nedumerirea. Era pentru prima oară când cineva îl înfrunta. Mormăi:

– Ticăloasa asta te-a informat. O aranjez eu! Şi ce doreşti?

– Un mic serviciu, zise Malko. Mă interesează foarte tare Vladimir Bazarnov. Bărbatul pe care l-ai săltat acum trei zile la hotelul *Kaliningrad*. Vreau să ştiu unde se află.

Ochii mafiotului uzbec se micşorară.

– Nu ştiu despre cine vorbeşti.

Malko îi adresă din nou un surâs dezarmant.

– În cazul acesta, conteinerele dumitale vor continua să mai

ardă... Ce păcat să vezi cum se transformă în scrum toţi dolarii aceia. Apropo, nu încerca să le deschizi. Sunt "aranjate" şi vor lua foc imediat. Şi nici nu poţi să le clinteşti din cauza vameşilor...

O clipă crezu că Şurik Kuciulori îi va sări în gât. Îl fixa cu o asemenea ură, încât barmanul se refugie în spatele tejghelei. Apoi mafiotului uzbec i se desumflară venele de la gât.

– Cine eşti? croncăni el. Ştii ce rişti?

– Cu siguranţă, zise Malko. Dar în cazul în care prietenii nu ţi-au spus, află că lucrez pentru Serviciul American de Informaţii, care e mult mai puternic ca al vostru. Dacă refuzi să colaborezi, conteinerele tale vor arde până la ultimul. Sunt toată averea ta, nu-i aşa?

Mâna lui Şurik Kuciulori se strecură în buzunarul interior, scoţând un pistol automat.

– O să te omor! şuieră el printre dinţi.

– Dă-te înapoi, îl sfătui Malko.

Chris Jones nu se clintise. Doar mâna îi ţâşni din buzunar, ţinând un Tokarev, pe care îl îndreptă spre mafiot. Acesta calculă riscul instantaneu şi, spumegând de furie şi livid, băgă pistolul în buzunar.

– *Haraşo,* făcu el. Lucrezi repede.

– Nu mi-ai răspuns, insistă Malko. Sunt presat de timp. Am nevoie să-l găsesc pe Vladimir Bazarnov.

– De ce?

– Ţii neapărat să ştii? În momentul în care vei afla, prietenii tăi te vor lichida. Te afli într-o afacere care te depăşeşte.

Şurik Kuciulori număra secundele în tăcere. Puţin câte puţin, mânia părea să i se domolească. Mintea îi lucra repede. Îşi putea da seama de o situaţie în care raportul de forţe nu era în favoarea sa. Mârâi ca o fiară:

– Nu ştiu unde e imbecilul de Bazarnov.

Malko îi căută privirea. După cum îi zvâcneau muşchii pe faţă, îşi dădu seama că spune adevărul.

– Ce i-aţi făcut?

– Nici măcar nu l-am văzut. Dumnezeu ştie unde l-au dus. Nu mi-au spus.

Părea verosimil.

– Te sfătuiesc să faci pe dracu-n patru să-l găsești, conchise Malko. De nu, pe docuri va avea loc un afurisit de foc de mai mare bucuria...

Din nou, mafiotul uzbec păru gata să-l atace. Ținând mâinile pe masă, continua să spumege. Gorilele lui îl priveau din ușă înmărmurite. Pentru mai multe secunde se așternu tăcerea. Deodată, fără un cuvânt, se ridică, o luă spre ușă, și dispăru pe scări, însoțit de gorile.

*

*   *

Malko își stăpânea cu greu furia, întins pe pat în camera sa din *Klaipeda,* când sună telefonul. Recunoscu imediat vocea aspră a lui Șurik Kuciulori.

– Dau o mică petrecere, la mine, diseară, îl anunță el. Te aștept. Cu Galina.

– Nu mă aflu aici să merg la petreceri, îi răspunse Malko.

Mafiotul uzbec înjură nedeslușit și îi preciză:

– Nu te chem numai să bem vodcă. M-am gândit la oferta dumitale. Ar exista un mod s-o perfectăm. Trebuie să discutăm. Așadar, te aștept, la ora zece. Galina știe unde.

– De ce și cu Galina?

Mafiotul uzbec rânji:

– O să-ți explic. Dar nu vreau nicidecum să-i fac vreun rău. Îți jur pe Sfânta Cruce.

În gura lui asta suna trist.

Închise, fără să-l mai lase pe Malko să-i pună vreo întrebare. Acesta stătu să-și calmeze bătăile inimii. Dialogul era de data asta bine stabilit, dar Malko știa că uzbecul va face totul ca să-l elimine. Asta ar putea fi o partidă redutabilă.

Capitolul XIV

În lumina farurilor se zăreau mesteceni argintii, cu trunchiul drept, un peisaj care putea fi la fel de bine din Landuri. La dreapta, pădurea, la stânga, dunele de nisip ce se terminau cu plaja pe care se spărgeau valurile Balticii. Un panou indicând intrarea în Palanga sclipi rapid. Galina Vasilieva se întoarse spre Malko şi îi zise cu o voce sugrumată:

– Mi-e frică.

Erau singuri în Mercedes. După o matură chibzuinţă, Malko decisese să-i lase pe Chris şi pe Milton să-i protejeze din afară. Galina le găsise un taxi, pe care-l puteau folosi la nevoie, cu un şofer ce vorbea engleza. Dacă ar fi căzut toţi patru în vreo capcană ar fi fost pierduţi. Şurik Kuciulori nu ştia de câţi oameni dispunea Malko. Va fi desigur impresionat să-l vadă venind singur. Evident, pe propriul risc. Malko puse o mână pe genunchiul Galinei.

– N-ai de ce să te temi. Şurik iubeşte dolarii înainte de orice. Incendiul din conteiner l-a făcut să se gândească mai bine. E singurul limbaj pe care-l înţelege.

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau instrucţiuni să atace reşedinţa mafiotului dacă Malko nu se întorcea până la orele două noaptea. Acesta din urmă, pentru o mai mare siguranţă, îşi ascunsese pistolul său extraplat sub scaunul Mercedesului.

– La dreapta, indică Galina.

Era un drum perpendicular pe şosea. Ajunse la o barieră albă, păzită de doi oameni care-i făcură semn să oprească. Fiecare avea în mână câte un Kalaşnikov. Examinară Mercedesul, vorbiră ceva la un walkie-talkie, şi îi făcură semn lui Malko să continue drumul.

Dacea mafiotului uzbec era toată scăldată în lumină. La uşă, trebui să forţeze bariera făcută de doi paznici care, de data asta, îl percheziţionară pe Malko. Galina, cu picioarele tremurând, se agăţă de braţul lui. Şurik Kuciulori îi aştepta, îmbrăcat într-un costum de mătase albastră, cu o cravată galben-canar şi cizme cu blană de vizon. O

caricatură de gangster american. Camera mare, în stil rustic, ce avea pereții împodobiți cu tablouri și fotografii reprezentând cai, era plină de lume. O orchestră cazacă – ai cărei membri, în costume populare, arborau toți niște mustăți enorme – cânta cu zel acompaniind trei cântărețe fermecătoare cu sânii mari, pe care costumele folclorice le prindeau foarte bine. Mafiotul uzbec îi strânse îndelung mâna lui Malko, ignorând-o pe Galina.

– Bine ați venit, zise el. Haideți să gustați niște sardele de Soci.

Luându-l pe Malko de braț, îl duse spre bufet, aruncându-se pe tradiționalele *zakuski:* sardele, carne afumată, cârnați, icre negre, castraveți, salate de toate felurile. Alături erau aliniate băuturile cele mai apreciate în Vest, lângă șampania de Crimeea și vodcă: *Dom Pérignon, Cointreau, Johnnie Walker, Black Label, Moët medaliat.* Era ca în peștera lui Ali Baba. Stăpânul casei se opri în fața unei cutii de vreo cinci kilograme ce conținea un excepțional caviar.

– Serviți-vă, zise el.

– E caviar adevărat, nu heringi, remarcă Malko.

Fața lui Șurik Kuciulori se lumină de un râs fericit arătându-i eticheta: *Heringi made in Soci.*

– Pentru vameși sunt doar heringi. Așa că nu trebuie să plătești decât o taxă de nimic.

Încă una din multele aranjamente care extorcau Uniunea Sovietică. Malko se servi, uitându-se în jur: era plin de fete superbe, multe dintre ele foarte tinere, care păreau stingherite, așezate în colțuri. Galina se aplecă la urechea lui Malko:

– Le vezi pe fetele alea? Le-a luat pe câteva sute de ruble. Sunt virgine. Înainte de sfârșitul petrecerii n-or să mai fie. E cea mai mare plăcere a ticălosului.

Șurik umpluse două pahare de vodcă. Îi întinse unul lui Malko.

– *Na zdarovie, rebiata!**

Băură amândoi după obicei și azvârliră paharele pe jos. Mafiotul îi aruncă lui Malko o privire insistentă.

– Ai ceva c...! Chiar și cei de la KGB se tem să vină aici.

– Cred că a venit rândul să discutăm afaceri, îi replică Malko.

---

* *În sănătatea noastră, băieți!* (N. tr.)

Mafiotul uzbec rânji, descoperindu-şi dinţii de fiară.

– Bineînţeles! Sunt fericit să lucrez cu americanii! Asta e viitorul!

Redevenind serios, se ridică în vârful picioarelor pentru a-i şopti lui Malko.

– În conteiner erau jeanşi în valoare de 100 000 de dolari. Trebuie să mi-i plăteşti. Pe lângă asta, voi avea necazuri dacă te ajut. Mari necazuri. Ceea ce te costă cam 50 000 de dolari. Şi pentru Galina, dacă nu vrei să-mi fac o geantă din pielea de pe sânii ei, trebuie să-mi dai încă 20 000 de dolari. La care s-ar mai adăuga, la capitolul alte cheltuieli, încă 30 000 de dolari.

El număra dolarii salivând. Apoi se trase înapoi pentru a urmări reacţia lui Malko.

Acesta stătea nemişcat.

– Mi se pare scump, dar rezonabil, având în vedere circumstanţele, zise el simplu. Vei avea cele două sute de mii de dolari în momentul în care voi cunoaşte locul unde se află Vladimir Bazarnov.

Şurik Kuciulori avu o expresie aprobatoare. În mod vizibil se temea mai puţin de KGB decât de ideea de a-şi vedea averea transformată în scrum.

– *Haraşo*, numai că nu ne cunoaştem prea bine. O dată ce vei obţine ceea ce doreşti, nu ştiu dacă vei avea chef să-l mai vezi pe prietenul tău Şurik. Aşa că o opresc pe Galina. Dacă nu te întorci, îi sfâşii pielea cu cnutul. Dacă te ţii de cuvânt, totul va fi bine. Vii cu cei 200 000 de dolari şi ţi-o dau înapoi pe căţeaua asta.

– De acord, acceptă Malko. Unde e Vladimir Bazarnov?

Obrazul uzbecului se întunecă.

– Nu ştiu încă, mărturisi el. Cel care poate să ni-l aducă va veni curând, maiorul Serghei Medunov. Până atunci, să ne distrăm.

Ignorând-o pe Galina, îi făcu semn unei brunete suple ca o liană, având un păr lung despărţit printr-o cărare şi împletit în cozi la spate, cu un vag aer asiatic, dar cu ochii albaştri. Rochia-i neagră, extrem de mulată, era încheiată cu nasturi de la gât până la glezne, modelând un corp perfect.

– Ea este Maşa, Miss Baltica 1991, îl anunţă el. O să-ţi facă aşteptarea mai plăcută.

Apoi se depărtă de Malko, pentru a pălăvrăgi cu alți invitați. Mașa se agăță de brațul lui Malko.

– Vrei să dansezi, să bei sau să vizitezi *dacea* cu mine?

Indiferentă, Galina luă o vodcă, după ce schimbase câteva cuvinte cu fata nou-venită. Malko se așeză între cele două, pe o canapea. Câteva momente mai târziu, începu o defilare de fete superbe, toate în costume sofisticate și sexy. Te credeai la Las Vegas, în ciuda prezenței cazacilor...

Vecina lui Malko părea foarte decepționată că nu se ocupă de ea. Își înecă tristețea într-un pahar de Cointreau, în care pusese trei cuburi de gheață. Gânditoare, ea privea lichidul cristalin devenit opalescent, ce degaja efluvii mentolate. Odată terminată defilarea, cazacii prinseră să cânte ce știau mai frumos, dar nimeni nu-i asculta. Deodată, un mălău îmbrăcat într-o cămașă de mătase roșie se aplecă la urechea lui Malko.

– Urmați-mă, zise el simplu.

Ieșiră, traversând o curte interioară, ce separa clădirea principală de grajduri. Ușa era deschisă. La dreapta, Malko zări boxele cailor. La stânga, o încăpere bizară ce ținea loc și de birou și de dormitor. Aproape de intrare, un superb birou Ludovic al XV-lea poleit cu aur, și un fotoliu care era un tron veritabil. În fața lui, se afla o canapea de mătase albastră. Lângă ea, încă o masă turnată și sculptată în plexiglas. În fund, un imens pat cu noptiere asortate, și un bar, tot în oglinzi. O cuvertură de guanac, aruncată pe pat, atârna până la pământ. Pe canapea erau instalați Șurik Kuciulori și un necunoscut roșu la față. Kuciulori veni să-l întâmpine pe Malko cu un surâs luminos.

– Îți place aici? Totul a fost comandat la Paris, la un mare decorator, Claude Dalle. Nici la Moscova n-au mobilă din asta!

Malko se prefăcu extaziat. Dar era nerăbdător să treacă la lucruri serioase.

*
* *

Vizitatorul mafiotului uzbec avea părul foarte scurt, tuns ca ofițerii sovietici, o față de țăran cu ochii mici, cenușii, și o alură de măcelar. Cu țigara în gură, Șurik închise ușa după Malko și se postă în fața lui. Își scoase țigara și zise:

– Serghei Dmitrievici, îți cer un serviciu!

Serghei Medunov surâse larg și, mașinal, se ridică.

– *Pojaluista,* Șurik Issenkovici.

Vocea sa vibra de un ton servil. Cu mâinile pe lângă corp, se legăna de pe un picior pe altul. Șurik îndreptă țigara spre el și adăugă cu o voce mângâietoare:

– Și în plus, Serghei Dmitrievici, asta îți va aduce niște ruble *adevărate.*

– *Spasiba, Spasiba,* zise maiorul KGB, în extaz.

Mafiotul uzbec se îndreptă spre Malko.

– Serghei Dmitrievici e cel care și-a asumat livrarea coletului, ieri, la Kaliningrad.

Ofițerul KGB îi aruncă lui Malko o privire intrigată, întrebându-se cine era de avea Șurik atâta încredere în el? Șurik nu-i lăsă timp să se gândească.

– Unde ai depus coletul ăla? îl întrebă el pe un ton indiferent.

Rusul își umezi buzele, apoi clătină din cap înainte de a zice cu ezitare în voce:

– Nu pot să spun. Nici măcar ție, adugă el jalnic.

Uzbecul râse zgomotos.

– Dar nu mie îmi vei spune, ci lui..., zise, arătându-l cu țigara pe Malko.

– E imposibil, imposibil, murmură bărbatul, care pălise. Știi bine, Șurik, este secret de stat.

– Sigur, sigur, aprobă Șurik Kuciulori dând din cap plin de înțelegere.

Deschise ușa și fluieră scurt, printre dinți, ca un birjar. Îndată, vlăjganul cu cămașă roșie răsări din umbră, însoțit de geamănul său...

Fără vreun cuvânt, se năpustiră asupra ofițerului KGB. Avu loc o luptă scurtă și inegală. Lovit cu o violență extraordinară, acela se trezi legat fedeleș în mijlocul camerei, într-o postură ciudată. Îngenuncheat, ca un musulman ce-și face rugăciunea, grație unui sistem complicat de frânghii. Unul dintre bărbați îi puse un picior pe ceafă, în momentul în care acesta vru să se ridice. Șurik Kuciulori trăgea scurt din țigară, pe care o stinse apoi în scrumieră. Se așeză, scoase o altă țigară din pachet și o aprinse tacticos. Râsetele și cântecele cazacilor continuau în *dacea,* răzbătând slab până la ei.

– *Davai!* le zise deodată celor doi acoliţi ai săi.

Unul dintre ei se repezi şi scoase cureaua de la pantalonii omului îngenuncheat în mijlocul biroului. Îi trase mai jos de fund, apoi făcu la fel cu chiloţii, dezvelindu-i fesele albe şi păroase. Malko simţi un nod în gât. Nu-i plăcea deloc ce vedea...

Mafiotul uzbec se îndreptă spre prizonier şi îl anunţă cu o voce suavă:

– Serghei Dmitrievici, cred că n-ai înţeles exact ce vreau. Unde ai depus coletul? *Gdie?**

Celălalt răspunse, sugrumat de furie:

– Secătură! urlă el, când generalul va afla ce-ai făcut, nu te văd bine.

Uzbecul nu se clinti. Trase din ţigară cu nesaţ câteva secunde, până când la capătul ei apăru un cerc roşu, apoi îi făcu semn tipului cu cămaşa roşie. Acesta, cu amândouă mâinile desfăcu fesele maiorului.

Fără ca măcar să se mişte de pe scaun, Şurik Kuciulori stinse ţigara în anusul prizonierului.

Urletul care ţâşni din gâtul nenorocitului acoperi strigătele şi fluierăturile cazacilor. Cei doi bărbaţi abia îl putură împiedica să nu se rostogolească pe jos.

Malko făcu un pas înainte, dezgustat.

– Opriţi-vă!

Mafiotul se opri brusc. Unul dintre cei doi "asistenţi" trase din cizmă un pumnal pe care-l îndreptă spre ficatul lui Malko. Gata să-l înjunghie.

– Trebuie să aflăm ce ne interesează, mormăi uzbecul. Lasă-ne să ne facem treaba.

Mirosul de pârlit era greţos. Uzbecul lăsă ţigara câteva momente, apoi trase din ea până când apăru iar un cerc roşu. Se aplecă din nou asupra victimei şi zise, cu o voce impasibilă:

– Serghei Dmitrievici, fiindcă n-ai priceput, vom fuma ţigara asta în doi. Pentru tine va fi foarte dezagreabil, pentru mine, foarte agreabil. Este un trabuc Coiba, tot ce produce mai bun tovarăşul Castro. Vezi cât e de lung?

---

* *Unde?* (N. tr.)

Plimbă trabucul pe sub nasul ofiţerului KGB, înainte de a-l introduce din nou între fesele desfăcute. Urletul care urmă îi păru lui Malko şi mai atroce. De data asta, Şurik se amuza, răsucindu-l mai mult în sfincterul victimei. Se întoarse spre Malko.

– Este o metodă pe care o aplicăm hoţilor, pentru a-i face să mărturisească unde ascund prada. Nu rezistă până la capătul ţigării.

Ofiţerul rezista încă... Printre urlete, îi mai arunca torţionarului său nişte înjurături cumplite.

Anusul îi era tot o rană sângerândă. Trabucul, cu fiecare milimetru, pătrundea în intestin. Durerea devenise absolut insuportabilă. Impasibil, Şurik continua să tragă din trabuc şi se apleca să-l îndese în anusul ofiţerului.

Cei doi asistenţi erau la fel de impasibili, obişnuiţi cu acest gen de tratament. Uzbecii erau cunoscuţi pentru cruzimea lor...

* * *

O treime din trabuc fusese consumată şi camera se umpluse de un fum gros, când victima se decise să vorbească. Mutilarea ireversibilă era fapt împlinit.

Urlase atât de tare, că-şi pierduse vocea. Din timp în timp, pentru amuzament, Şurik mai vărsa puţină vodcă pe anusul sângerând, ceea ce-l făcea să urle şi mai tare.

– Asta e pentru dezinfectare, glumi mafiotul.

Malko era total dezgustat.

Şurik Kuciulori ridică obrazul brăzdat de suferinţă al victimei sale, care începu să vorbească cu o voce joasă. Uzbecul îi puse câteva întrebări, apoi îi lăsă capul să cadă. Bărbatul se prăbuşi, gemând de durere. Şurik se întoarse spre Malko.

– Mi-a dat informaţia.

– Ei?

– Înţelegerea noastră rămâne valabilă?

– Da.

– Bine, atunci să bem puţin.

Îl luă pe Malko afară din birou. În livingul *dacei* era o sarabandă indescriptibilă. Toţi erau beţi morţi. Majoritatea fetelor făceau strip-tease, numai în cizme sau în pantofi. Un cazac mustăcios o pusese pe una

dintre ele pe masă şi, cu picioarele ei pe umeri, o ..., bând vodcă dintr-o sticlă...

Şurik bău şi el un gât zdravăn de vodcă. Ochii săi deveniseră sticloşi. Maşa voi să i se aşeze pe genunchi, dar el o împinse atât de brutal că o trânti pe covor.

Puse ochii pe una dintre virgine, îi făcu semn şi ea veni supusă. Imediat, o aşeză pe genunchii săi şi începu s-o ... pe sub rochie, ca şi cum ar fi fost o păpuşă. Malko rar mai văzuse un personaj atât de dezgustător... Galina, prăbuşită pe un colţ al canapelei, ţinând un pahar de *Cointreau* în mână, părea absentă.

Şurik Kuciulori se îndreptă spre Malko, spunând:

– Asta nu înţelege decât lituaniana. Putem vorbi.

În acelaşi moment, o detunătură înfundată venind de la grajduri străpunse gălăgia. Impasibil, mafiotul uzbec spuse:

– Ajunsese pe culmea pierzaniei...

Gata cu ofiţerul KGB. Malko era pe cărbuni încinşi. Mafiotul îl fixa cu o privire tristă.

– Cred că l-am torturat degeaba.

– De ce?

– Fiindcă Vladimir Bazarnov se află într-o cazarmă a Armatei sovietice, vârât într-o celulă sub protecţia KGB-ului şi a cinci sute de soldaţi tâmpiţi.

Capitolul XV

Cântecele cazacilor şi sunetele stridente ale acordeonului îi deveniră deodată insuportabile lui Malko. Să accepţi asemenea orori pentru un astfel de rezultat! Strigătele inumane ale celui torturat şi zgomotul surd al gloanţelor care puseseră capăt suferinţelor lui îi răsunau încă în timpane... În câteva cuvinte, Şurik Kuciulori redusese speranţele CIA la zero. Chiar şi cu Chris şi Milton nu putea să atace o cazarmă a Armatei Roşii. Malko cunoştea metodele KGB-ului. Vladimir Bazarnov sfârşise prin a mărturisi şi grupul Alfa recuperase documentele compromiţătoare pentru preşedintele Uniunii, chiar cu preţul unei băi de sânge.

– Dă-mi detalii, se trezi el spunând, maşinal.

Mafiotul uzbec trebui să ţipe pentru a acoperi vacarmul.

– L-au închis în Cetatea Nordului, cazarma Diviziei mecanizate 107 – blindate – de pe strada Apkasy, în nordul Vilniusului. O parte din acele construcţii se află sub controlul generalului KGB Fedosejevas. Există celule la subsol în care militarii de la 107 n-au acces. Şi el tocmai acolo a fost închis. Se pare că mulţi ştabi din Moscova s-au dus să asiste la interogatoriu. Ei?

Mafiotul îl sfredelea cu o privire vicleană, ţinându-şi bărbia ridicată, apoi îşi strecură mâna între coapsele fetei aşezate pe genunchii săi. Era o blondă foarte palidă, ce părea să nu aibă mai mult de şaisprezece ani. În jurul lor, petrecerea era în toi, transformându-se puţin câte puţin într-o orgie. Şurik Kuciulori înşfăcă de pe un platou o scovardă cu varză şi începu s-o devoreze.

Cu gura plină, comentă:

– Trebuie să te mişti repede dacă vrei să-ţi încerci norocul. Cât despre Serghei Medunov, nimeni nu va şti vreodată adevărul. Mă vor căuta mâine să mă întrebe unde este. O să spun că a plecat cu maşina, beat mort. O să simulăm un accident pe şoseaua spre Klaipeda...

– Plecăm imediat, zise Malko.

Gazda sa clătină din cap.

– Nu "plecăm". Pleci numai dumneata. O țin pe Galina cu mine, până când primesc cei 200 000 de dolari. Așa a fost învoiala.

Galina continua să bea, nu departe de ei. Total desprinsă de realitate. Malko înțelese că Șurik nu voia să riște nimic.

– Dacă îi clintești vreun fir de păr, zise el calm, nu dolarii o să ți-i primești...

Uzbecul râse puternic.

– Crezi că face 200 000 de dolari! Nu-ți fie frică, ți-o voi preda intactă.

Malko se duse spre Galina. Ea ridică spre el obrazul de madonă, cu o expresie întrebătoare.

– Am avut o înțelegere cu Șurik, o anunță el. Rămâi aici, sub protecția mea. Voi veni să te iau peste două sau trei zile.

O licărire de panică trecu prin ochii Galinei, apoi se stinse.

– *Harașo*, zise ea, cu un ton fatalist.

Șurik Kuciulori îl conduse pe Malko până la mașină. Cei doi nu-și dădură mâna. Malko era convins de discreția celuilalt. Altfel, KGB-ul nu l-ar fi iertat niciodată că a trădat.

*
* *

Șurik Kuciulori privi cum dispar farurile Mercedesului, apoi intră în casă. O neliniște neobișnuită îl sufoca. Chiar dacă KGB-ul își slăbise autoritatea, să-l lichidezi pe unul dintre ofițerii săi era un lucru grav. Mai cu seamă pentru unul ca el. Furios pe sine însuși, îi părea rău că se lăsase prins în capcană.

Avea nevoie să-și distragă atenția. Galina și tânăra virgină, Nyele, erau tot acolo unde le lăsase. Mașa îi veni în întâmpinare, cu un surâs lasciv pe buze. Virilitatea mafiotului o fascina și lua parte la toate orgiile lui. În plus, îl și cunoștea bine. Luându-l cu brațul de după gât, îi susură la ureche:

– N-ai chef să te distrezi puțin?

Dorința ce i se citea în ochi alungă instantaneu grijile mafiotului.

– Ia-le pe Nyele și pe Galina și vino dincolo. Mă găsești acolo.

Invitații săi nu mai aveau nevoie de el, iar el adora grajdurile cu miros de cal și "biroul" său. Până ce sosiră cele trei femei, el se și

dezbrăcase, rămânând doar în cizmele cu blană de vizon. Avea un corp masiv, extrem de păros și un membru viril care atârna până pe la mijlocul coapsei. Nici nu intră bine Mașa, că se și aruncă asupra lui și începu să-l manipuleze în toate sensurile până ce enormul ciomag fu în poziție orizontală.

Nyele, așezată pe marginea patului, foarte palidă, contempla spectacolul cu gâtul uscat. Galina continua să bea. Ea văzuse altele și mai și... Când Mașa deschise gura spre a înghiți o parte a membrului, Șurik scoase un muget de satisfacție și ochii i se fixară asupra Nyelei cu o asemena expresie că ea se simți străpunsă. Se întoarse spre Galina și-i spuse:

– Ei, tu nu faci nimic?

Docilă, ea li se alătură și începu să completeze activitatea Mașei. Șurik mormăia, oscilând dinainte înapoi și tot așa. Atingând culmea plăcerii, o împinse pe Mașa. Ea se ridică cu un surâs lubric și îi șopti câteva vorbe la ureche, care îl făcură să grohăie încântat. Mașa se și apropie de Nyele, forțând-o să se ridice de pe pat.

Șurik se masturba încet, cu ochii ațintiți asupra tinerei fecioare. Un cal necheză în grajdul învecinat și el frisonă de plăcere.

– Ia-mă de gât, îi ordonă Nyelei.

Aceasta, terifiată, se supuse. Imediat Mașa, plasată în spatele ei, o ridică și-i spuse la ureche:

– Acum, înconjură-i mijlocul cu picioarele.

Privirea Nyelei deveni rugătoare și vru să se dea jos, dar Mașa o ținea de glezne.

– Nu, n-o să reușești așa, îi spuse Mașa lui Șurik. Ești mult prea mare.

El nici măcar nu răspunse, ci continuă să se țină în forță de umerii Nyelei. Aceasta strigă când simți extremitatea fierbinte a membrului pe sexul ei. Galina, la o privire a mafiotului, sări în ajutor. Luând între degete masiva coloană de carne, o plasă exact unde trebuia. Nyele plângea în hohote, implorând. Șurik respira greu, înnebunit de excitare.

"Șaua uzbecă" era metoda lui preferată de a-și deflora victimele.

Deodată, un răcnet de durere izbucni din gura Nyelei. Imensul paloș îi împungea himenul.

– Mă doare! striga ea. Mă doare tare. Lasă-mă!

Ca răspuns, Şurik o luă de şolduri ridicând-o puţin. Ea n-avu timp să sufle. Apăsându-i umerii cu putere, mafiotul o forţă "să se tragă în ţeapă", adică în bara lui monstruos de dură, care dintr-o mişcare se vârâse până la capăt în pântecele Nyelei. Fata scoase un urlet de durere.

Cele două femei se îndepărtaseră. Maşa, cu un surâs vicios contempla copila "trasă în ţeapă", căreia acum Şurik, spre a se amuza, îi tortura sânii. El se porni să se plimbe în jurul camerei, sfârşind prin a-i îndoi fetei genunchii, aşezând-o delicat pe marginea patului. Cu un gest rapid, se retrase, o aşeză pe pat în genunchi şi o violă din nou. Ţinând-o de şolduri, o călări gâfâind ca un bou.

Cu gura deschisă, Nyele se zbătea sub loviturile râtului, care o desţeleneau, ca o gâză pusă în insectar.

Când se goli în ea, Şurik, fulgerat, o strânse din toate puterile, strivind-o cu greutatea trupului său.

Maşa se aplecă spre Galina şi murmură cu vocea răguşită:

– Ce-a putut să-i facă...

Ei îi plăceau grozav aceste şedinţe sălbatice, aproape primitive. Galina nu răspunse. Era dezgustată. În starea în care se afla, Şurik plecă să se distreze cu caii săi. Or, acolo el devenea nebun. O prietenă de-a ei a trebuit să fie îngropată în grădină după o asemenea şedinţă care sfârşise prost.

*
* *

Mercedesul zbura cu 180 la oră pe autostrada pustie Klaipeda – Vilnius. Trei sute douăzeci de kilometri. Ploua. Chris Jones se străduia să fie atent la drum, dar Milton, în spate, era epuizat. Mai rămăsese o oră de mers până la Vilnius. Creierul lui Malko făcea 100 000 de turaţii. Avea un timp foarte limitat pentru a încerca să-l recupereze pe Vladimir Bazarnov. *Dacă* mai avea timp...

Apropiindu-se de Vilnius, îl fulgeră o idee. De o îndrăzneală vecină cu nebunia, cu mici şanse de reuşită, dar era ultima speranţă.

– Chris, zise el, cred că vom întreprinde o operaţiune foarte riscantă.

Gorila ridică din umeri.

– Mi-ai spus că gulagul a fost închis, aşa că dacă primim vreun

glonț, sunt riscurile meseriei. Tot ce aș vrea ar fi să nu mă înmormânteze în țara asta nenorocită.

– Dacă ne lăsăm prinși, remarcă Malko, ei riscă să-l redeschidă special pentru noi, după ceea ce le vom face.

Ajunseră fără necazuri la *Lietuva*. Era două și jumătate noaptea. La orele șapte, Malko fu în picioare. După ce-l sună pe Vitas Kudaba, se îndreptă spre hotelul *Drogysta*. James Pricewater dormea încă, dar el îl trase din pat. Americanul se trezi de-a binelea ascultându-i relatarea.

– Bravo pentru anchetă, conchise el, dar nu mai e cazul.

– Poate că e, zise Malko.

Americanul îl privea de parcă-l lovise insolația.

– Eu știu bine ce înseamnă detenția, zise el, dar nu te văd bine dacă te duci să intervii pentru un prizonier la KGB , în fundul unei cazărmi sovietice.

– Să intervin, nu, protestă Malko, dar să-l recuperez, da. Asta ar fi posibil cu câteva condiții. Cunoașteți traseul celor cinci membri ai Comisiei KGB?

– Nu au așa ceva, răspunse James Pricewater. Ei se plimbă între vechiul sediu al KGB-ului, Piața Lenin, hotel și Cetatea Nordului.

– Cu ce vehicule circulă?

– În niște Volgi negre, puse la dispoziția lor de lituanieni. Echipate cu telefoane. Sunt mașinile foștilor activiști.

– Și sunt tot timpul împreună?

– Nu. Șeful delegației, generalul Serghei Marcinkus, ăla solid cu ochelari de baga, se duce adesea după prânz, la Cetatea Nordului. Este însoțit de un soldat al Armatei sovietice, în uniformă.

– E vreo pază la intrarea în cazarma asta?

Americanul îi aruncă o privire surprinsă.

– Cred că da, ca în toate cazărmile.

Bănuiesc cam ce-ai vrea tu să faci, dar nu pot să te încurajez. Dacă te prind, *nimeni* nu te mai poate ajuta, nici chiar George Bush. Este aproape o acțiune de război. Ai de gând să sfârșești în fața unui pluton de execuție sau într-o celulă?

– Nu, zise Malko, dar aș vrea să-l smulg pe Vladimir Bazarnov din ghearele KGB-ului. Pentru a recupera documentele acelea.

– Să admitem că ai reuși, replică americanul, ce vei face după aceea?

Sovieticii controlează spaţiul aerian al celor trei republici baltice. Fac ce vor. Ei n-or să vă lase niciodată să părăsiţi Lituania. Frontiera cu Polonia e departe.

– Am o idee pentru a rezolva problema asta, zise Malko. Un loc unde nici chiar sovieticii nu pot să vină să mă caute. În tot cazul, Vladimir Bazarnov nu are asupra lui aceste documente. Atâta timp cât nu le are, nu riscăm nimic.

*
* *

Galina Vasilieva se trezi, zdrobită. Noaptea fusese un coşmar. Îmbibat de vodcă, Şurik, încă extenuat după viol, vruse să se dedea jocului său favorit: să-şi excite armăsarii. Şi o făcuse, în toate felurile, cu ajutorul Maşei. Care acum dormea lângă ea, în timp ce Şurik sforăia culcat direct pe covorul caucazian, răpus de plăcere şi de vodcă.

Nyele fugise, iar el n-o reţinuse, nemaiaşteptând nimic în plus de la ea.

Galina se ridică, spunându-şi că nu va mai rezista mult în atmosfera asta din *dacea*. Toată lumea dormea încă după orgia din ajun. Dacă ar fi luat-o pe şoseaua dinspre coastă, ar fi găsit un camion sau o maşină care mergea spre Klaipeda, de unde putea prinde în continuare un autobuz spre Vilnius. Nu mai voia să se întoarcă la Kaliningrad, unde mafiotul uzbec ar fi găsit-o uşor. La Vilnius, americanii ar fi protejat-o. Ştia numele, hotelul şi numărul de telefon din camera lui Malko...

Se îmbrăcă rapid. Afară ploua. În momentul în care deschise uşa biroului, Şurik se trezi , cu ochii urduroşi, şi o văzu.

– Unde pleci, ticăloasă mică? mormăi el.

Galina nu-i răspunse, luptându-se cu broasca de la uşă. Şurik se încuia întotdeauna, din prudenţă. N-avea prea multă încredere în complicii săi, la fel de grosolani şi feroci ca şi el. Cel mai bun mijloc de a nu fi deconspirat este să-ţi lichidezi partenerul...

Se ridică dintr-o săritură, gol ca un vierme, exceptând ghetele de vizon, iar Maşa tresări şi ea brusc, trezindu-se.

Galina deschise, în sfârşit, uşa batantă. În faţa fiarei care se îndrepta spre ea, cu privirea fioroasă, ea fu cuprinsă de panică şi făcu ceea ce nu credea că va putea face vreodată. Atacă precis, vizând

organele genitale ale mafiotului. Şurik răcni de durere când vârful ascuţit al cizmei îi lovi testiculele, cu o violenţă extraordinară. Durerea îl străbătu ca un fulger, aproape de pierderea cunoştinţei, îi veni gust de fiere în gură, dar, înainte de a cădea greoi pe spate, prinse, din reflex, una din gleznele Galinei.

Aceasta vru să se elibereze, dar uzbecul era ca un buldog, chircit şi urlând de durere. Galina se întoarse spre Maşa.

– Ajută-mă! Ajută-mă!

Maşei îi era prea frică să facă vreo mişcare. Puţin câte puţin, Şurik îşi recăpăta forţele şi, strâmbându-se de durere, se ridică într-un genunchi. Cu o smucitură violentă, o trânti pe Galina la pământ. Cu faţa crispată de ură, ajunse dintr-un pas la scaunul unde-şi pusese cnutul! Maşa strigă îngrozită în momentul în care cureaua de piele şuieră. Prima şfichiuire fu asupra pieptului Galinei. Apoi o lovi cu sârg peste faţă, smulgându-i o fâşie din obraz. Maşa simţi cum i se scurge sângele în tălpi. În furia sa, Şurik se hotărâse s-o omoare pe Galina! Altfel, n-ar fi desfigurat-o în halul ăsta!

Cu o voce imploratoare, ea încercă să-i oprească braţul. Dintr-o lovitură de cot în plin piept, o mătură cât colo şi-şi reluă masacrul, lovind cu toate forţele până când Galina se prăbuşi la pământ. În scurt timp, nu se mai auziră decât şuierăturile cnutului şi respiraţia sacadată a uzbecului. Galina nu mai mişca, iar rochia ei era făcută zdrenţe. Loviturile se răriră. Şurik începu să se calmeze. După o ultimă lovitură, aruncă cnutul şi căzu pe pat. Galina mai respira încă slab. Maşa se grăbi s-o ajute. Putură să mai schimbe doar câteva cuvinte înainte ca Şurik să se scoale. El se îndreptă spre Galina, văzând că încă mai trăieşte. Calm, puse cizma de vizon pe gâtul tinerei femei şi apăsă cu toată greutatea până când aceasta nu mai respiră.

*
* *

Vitas Kudaba dusese un imens pachet la hotelul *Lietuva*. Uniformele pe care le procurase erau acum etalate pe pat. Găseai de toate, de la lungile redingote de miliţian cu decoraţii, până la uniformele mai austere ale trupelor terestre şi chiar ale Marinei Sovietice. Malko alese o uniformă simplă de soldat KGB, cu epoleţi verzi, cu cascheta adecvată. Plus încă una, de căpitan al armatei terestre.

– Își vând totul în momentul ăsta, îi explică *stringerul*. Dacă mai doriți și altceva...

– Mulțumesc, zise Malko. Să nu afle nimeni cine a cumpărat uniformele. Viața noastră depinde de asta.

Nici chiar lui Kudaba nu-i mărturisise proiectul său. Nu se știe niciodată. Puse uniformele în valiza pe care o închise cu cheia, după ce vârî un fir de păr în închizătoare. Dintr-o clipă într-alta se aștepta la un nou atac împotrivă-i. Doar ca să elimine pe unul ce era la curent cu adevăratul secret al lui Vladimir Bazarnov. Dar adversarii săi trebuiau să se simtă acum mai liniștiți. Asta în cazul în care nu li se păruse suspectă dispariția invitatului lui Șurik Kuciulori.

Odată veșmintele puse în ordine, Malko plecă împreună cu Vitas Kudaba, împrumutând mașina acestuia. Pe un plan al Vilniusului reperase cazarma Diviziei a 107-a mecanizate în Apkasy gatve. Avea nevoie de informații suplimentare.

*
* *

Vladimir Bazarnov se trezi de frig. Un aer glacial pătrundea prin deschizătura rectangulară cu grilaj aflată sus, într-un perete al celulei. Se enervă, ceea ce-i smulse un geamăt de durere. Tot corpul îi era o rană. Mai mult ca sigur că un rinichi îi fusese atins de lovituri, fiindcă urina cu sânge.

Avea mai multe degete rupte, dinții erau doar o amintire, iar cartilagiile nazale atât de strivite, că nici nu-și putea sufla nasul fără să urle de durere. Probabil îi explodase și splina. Își spuse că supliciul său se va termina curând. Anchetatorii erau neîndemânatici și n-aveau tehnică. Dacă s-ar fi găsit la Centru, la Moscova, ei ar fi reușit poate să-l facă să vorbească, utilizând sofisticate tehnici moderne de pătrundere în subconștient. Aici, încă se aflau în epoca de piatră.

Bunul și bătrânul stalinism. Băteai prizonierul până ce acesta devenea o zdreanță, o masă de carne sângerândă, care mărturisea orice numai să obțină un pic de liniște.

După capturarea sa la Kaliningrad, zilele se scurseseră fără vreo schimbare. La sosirea sa în clădirea KGB-ului din cazarmă, fusese dus în fața generalului Marcinkus, care era însoțit de trimisul Centrului, Katia Budarenko. Nu schimbaseră practic nici o vorbă. Generalul îl

anunţa că este acuzat de înaltă trădare, inculpare care aducea automat pedeapsa capitală, după o judecată în secret.

Cu răutatea-i caracteristică, Katia îl prevenise atunci că această sentinţă, pe care o pronunţaseră cu mare satisfacţie, nu va fi executată decât după o mărturisire completă. Adică, atunci când grupul Alfa avea posibilitatea să recupereze documentele ce puteau pune în pericol guvernul sovietic.

– Nu ştiu nimic, zise el de formă, înainte de a fi fost luat de acolo.

Totul avea să înceapă imediat. Piotr Letonul îl aştepta la subsol, într-o celulă nenumerotată, situată între cele cu numerele 13 şi 14. Aceasta era diferită de restul. Înăuntru nu se găsea nimic, nici măcar un pat sau o găleată pentru nevoi fiziologice. Nu era nici o fereastră, doar o mică deschizătură cu grilaj, foarte sus, şi o aerisire laterală. Dar, mai ales pereţii şi uşa aveau o îmbrăcăminte de piele foarte groasă, la fel şi podeaua ca o chiuvetă, pe care nu se putea dormi normal fiindcă marginile te trimiteau mereu în centru.

O vizetă montată în uşă permitea observarea prizonierului. Vladimir ştia de existenţa acestor celule destinate celor ce trebuiau distruşi, dar nu le văzuse niciodată. De altfel, la centru nu se mai utilizau.

Nici nu intrase bine acolo, că Piotr Letonul îl şi luă la pumni ca pe un sac de box. Pentru menţinerea formei... Letonul îl lovea la întâmplare, spre a-i învinge rezistenţa. Când Vladimir se prăbuşi, el continuă; ridicându-l, pentru a-l doborî din nou şi terminând cu lovituri de picioare.

Pereţii căptuşiţi cu piele erau mânjiţi cu dâre de sânge de la precedenţii ocupanţi.

Vladimir Bazarnov se chircea încă. Auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinafară.

Cu o oră în urmă, i se dăduseră cartofi cu heringi. Murea de sete. Asta făcea parte din tratament. Întoarse capul şi îl văzu pe Piotr Letonul în compania unui alt bărbat, în uniformă de paznic, cu epoleţi verzi. Letonul ţinea în mână o sculă ciudată.

Lui Vladimir îi trebuiră câteva secunde pentru a identifica maşina electrică de găurit...

Imediat îi puseră cătuşe, imobilizându-i braţele la spate. Închiseră uşa, trecând firul pe dedesubt. Letonul i se aşeză pe burtă cu cele o

sută de kilograme ale sale, luă aparatul în mână, sprijinind burghiul pe tibie, şi îl puse în funcţiune, apăsând cu toată greutatea.

*

* *

De-acolo de unde se afla, Malko supraveghea perfect intrarea în Cetatea Nordului, cazarma în susul coastei lui Apkasy gatve, înainte de o cotitură. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în Lada roşie a lui Vitas Kudaba. Zidul alb avea o poartă metalică gri, ce culisa în două părţi. La dreapta, un panou indica "Stop" şi "Claxonarea interzisă". O santinelă apatică veghea în partea dreaptă a grilajului. Cu inima bătându-i puternic, Malko văzu venind o Volgă albă, cu o antenă de telefon pe capotă, condusă de un soldat sovietic.

Volga încetini în faţa grilajului, dar nu se opri, santinela făcându-i semn să treacă. Maşina o luă la dreapta, dispărând din câmpul vizual al lui Malko. Acesta făcu legătura: văzuse suficient şi deţinea acum toate elementele necesare tentativei sale nebuneşti.

Capitolul XVI

Cei cinci bărbaţi apărură unul după altul pe poarta laterală a masivei clădiri a KGB-ului, ce dădea în strada Vasario. Avură o scurtă conversaţie în şoaptă, pe trotuar, înainte de a se despărţi. Patru dintre ei o luară pe jos spre Piaţa Lenin, iar al cincilea urcă din nou în direcţia parkingului unde îl aştepta maşina. Serghei Marcinkus avea o alură bizară, cu coama de păr pe craniul ras lateral până sus, descoperindu-i urechile, în stilul vechilor activişti, ceea ce-i dădea capului său alungit forma unei căpăţâni de zahăr.

Avea un mers greoi şi părea incomodat de trupul său masiv, îmbrăcat într-un costum sumbru şi fără formă dintr-o stofă grosolană. Picioarele şi mâinile îi erau atât de mari, încât geanta diplomat din piele neagră părea o jucărie pe lângă ele.

Privirea sa mioapă din spatele ochelarilor mari de baga scrută parkingul în căutarea maşinii.

Volga albă cu telefon era singura în genul său. Zări spatele propriului şofer care, ca de obicei, citea *Pravda*. Anticipă cu plăcere momentul agreabil al zilei: ceaiul luat cu generalul Fedosejevas, după care vor telefona la Moscova, pe o linie protejată, pentru a încheia negocierile lor cu lituanienii.

Lui Serghei Marcinkus nu-i prea plăcea să rămână mult timp departe de Moscova, în perioada asta tulbure.

Grăbise la maximum tratativele pentru transferul arhivelor KGB, "curăţate", din fericire, de documentele cele mai incomode, chiar de la debutul evenimentelor. Deschise portiera Volgăi şi se trânti pe scaun, oftând.

– Dă-i drumul, Grişenko! zise el.

Maşinal, aruncă un ochi spre şoferul său şi observă un lucru bizar: acesta citea *Pravda* de-a-ndoaselea!

N-avu timp să-i ceară vreo explicaţie. Portiera din stânga se deschise şi un necunoscut se trânti lângă el. În acelaşi timp, un căpitan

al Armatei sovietice urcă în faţă, lângă şofer. Acesta din urmă se întoarse şi Serghei Marcinkus realiză că nu e Grişenko, ci un tip masiv cu ochii gri şi faţa energică.

Se întoarse spre bărbatul care tocmai se aşezase lângă el: acesta era blond, solid, cu ochii aurii, ce surâdeau cu răceală. Coborî privirea şi zări ţeava lungă a unui pistol vârât în costum, la înălţimea buzunarului.

Volga demară încetişor, ieşi din parking şi coborî pe strada Vasario. Bărbatul cu pistol spuse în ruseşte, cu o voce calmă, şi cu un uşor accent care demonstra că era străin:

– Serghei Denisovici, nu veţi păţi nimic, dacă vă veţi conforma cu stricteţe ordinelor mele.

Sovieticul întoarse privirea sa mioapă spre Malko, stupefiat şi nebun de furie. Volga o luă spre Gedimino Prospektas.

– Cine sunteţi? Ştiţi cu cine aveţi de-a face?

– Absolut, zise Malko. Sunteţi generalul Serghei Denisovici Marcinkus de la Direcţia a 5-a a KGB-ului, director al Departamentului 9, aflat în misiune specială la Vilnius. Aveţi două obiective, dintre care unul este învăluit în secret absolut: recuperarea documentelor stânjenitoare pentru preşedintele Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov. Întâmplător, am aceeaşi misiune.

Volga se deplasa acum de-a lungul Nerisului.

– Sunteţi american? întrebă, cu neîncredere, generalul KGB. Dar ce vreţi? Unde mergem?

– Spre Cetatea Nordului. Acolo unde şi porniserăţi de fapt. Şi cum mergeţi zilnic pe-acolo, santinela, normal, ne va lăsa să trecem.

– Dar nu ăsta e drumul, remarcă ofiţerul KGB.

Chris Jones o luase la dreapta, înfundându-se pe aleile parcului Kalny, după intinerarul stabilit dinainte. Curând nu se mai văzură în jurul lor decât copaci. Volga se opri pe o ridicătură de pământ, unde se afla o Lada goală, probabil a vreunui culegător de ciuperci. Bărbatul masiv de la dreapta lui Malko se mişcă neliniştit pe scaun.

– Ce doriţi? întrebă el. Nu sunt...

Malko îl opri cu un gest tăios.

– Generale, nu avem prea mult timp. Vă propunr un lucru foarte simplu. Am nevoie de o informaţie precisă, pe care puteţi să mi-o daţi. Dacă

acceptați, nu vi se va face nici un rău și veți fi eliberat în scurt timp. Dacă refuzați, voi fi obligat să vă trag un glonț în cap. Amândoi suntem profesioniști, respectăm viața umană, așa încât înțelegeți că acest lucru nu este nici o amenințare, nici un capriciu. Vă aflați pur și simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Îi lăsă câteva momente generalului KGB pentru a-și veni în fire. Acesta trecu o limbă mare peste gura-i uscată și întrebă:

– Ce vreți să știți?

La un an de la pensionare, n-avea nici o poftă să facă pe eroul.

– Unde se află închis exact Vladimir Bazarnov.

Serghei Marcinkus deveni livid, dar rămase mut. Malko înțelese că trebuie să-l ajute.

– Știu că este ținut în arest, în subsolul clădirii administrației dumneavoastră, în cazarma Diviziei a 107-a mecanizate, zise el, dar mai am nevoie de ceva detalii...

De data aceasta, generalul rămase trăsnit. Această informație era practic deținută numai de trei sau patru persoane, nici chiar ceilalți membri ai Comisiei nu o știau. Or, acest necunoscut părea foarte la curent. Asta îl destabiliza și mai tare. Ceea ce-l dădu gata fu zgomotul sec la piedicii pistolului. Nu se pronunțase nici un cuvânt, dar știa că nisipul din clepsidră se scurgea necruțător...

Se decise dintr-un singur elan.

– Omul acela se află în primul subsol, zise el cu o voce albă, într-o celulă specială, fără număr.

– Cum se poate ajunge la celulele alea?

– Pe la parter, printr-o ușă pe care scrie "Accesul permis numai în interes de serviciu". Aceasta se află în capătul culoarului cu birourile Rezidenței generalului Fedosejevas.

– Ușa asta este închisă cu cheia?

– Nu. Are o închizătoare cu cod.

– Care este codul?

Până aici nu ridicase vocea. Dar acum, el simți că ofițerul KGB se va da bătut. Rezistența lui Serghei Marcinkus nu dură prea mult.

– Codul se schimbă săptămânal. În momentul acesta este 1917.

– Apoi?

– Coborâți pe o scară care dă în culoarul ce duce la celule. La dreapta, se află biroul gardienilor. Ei au cheile tuturor celulelor.

– Au vreun mijloc de a da alarma?
– Da. Telefonul.
– Câţi sunt?
– Doi sau trei, depinde de oră. S-ar putea să fie acolo şi un deţinut care face curăţenie.
– Biroul lor este încuiat?
– Nu, bineînţeles.

Apoi tăcu. Malko reţinuse toate aceste indicaţii preţioase.

– *Haraşo*, zise el cu un surâs îngheţat. Acum ne vom îndrepta spre cazarmă. Aşa cum am observat până acum, ştiu că, de regulă, santinela nu vă opreşte maşina. Cred că şi azi va fi la fel. În caz contrar, aştept de la dumneavoastră o atitudine cât mai degajată. Dacă va fi cazul, vă veţi declina identitatea.

Dacă aveţi de gând s-o alertaţi, o să vă omor imediat, să fim bine înţeleşi. Acest pistol, cum puteţi vedea, are încorporat un amortizor, aşa încât nu-i greu să înscenăm un leşin...

– Şi apoi? bâigui generalul.

– Apoi, zise Malko, îi facem o vizită lui Vladimir Bazarnov. Iar rolul dumneavoastră se va sfârşi. Dă-i drumul! îi zise el, în engleză, lui Chris Jones.

Gorila viră la stânga şi, câteva minute mai târziu, se aflau din nou în oraş. În ciuda antrenamentului său, Chris Jones avea mâinile transpirate şi pulsul nu mai puţin de 150. Să pătrunzi, ca agent CIA, într-o cazarmă sovietică, era o ispravă despre care se va vorbi mult timp la Langley.

Dacă vor mai ieşi de-acolo...

În oglinda retrovizoare, îl privi pe masivul bărbat, cu faţa lividă, care-şi ştergea ochelarii. Aveau de împărtăşit aceeaşi soartă. Ajunşi la Arsenalo gatve, o luă la stânga, de-a lungul râului. Ajunseră în zece minute. O linişte de moarte domnea în Volga. Aceasta fu întreruptă de telefon, care îi făcu pe cei patru bărbaţi să tresară.

– Răspundeţi, îi ordonă Malko lui Serghei Marcinkus, şi nu spuneţi nimic...

*
* *

Culcat în propriile excremente, Vladimir Bazarnov suferea ca un martir. Gaura pe care bormaşina i-o făcuse în tibie, pe viu, îi provoca

dureri inimaginabile. Ghemuit pe jos, nu putuse nici măcar să mănânce. Doar băuse nişte apă greţoasă. De câteva ore, simţea că-l lasă puterile. Se ruga să moară, dar era imposibil să te sinucizi în această celulă diabolică. Încercase în van să se izbească de pereţi. În primul rând, pe piciorul mutilat nu se putea sprijini, iar capitonajul de piele îl făcea să se rostogolească precum o minge...

Ştia că cei care-l torturau erau presaţi şi hărţuiţi de Centru. Fiecare minut mărea riscul difuzării benzilor sonore devastatoare. Numai câţiva responsabili ştiau despre ce este vorba. Şi asta condiţiona diverse atitudini. Americanii nu erau singurii care voiau să pună mâna pe convorbirile lui Mihail Gorbaciov... Boris Elţân şi-ar fi ucis mama ca să le obţină.

Era o luptă atroce, în care el era arbitrul, chiar dacă trebuia să moară.

Zgomotul cheii ce se răsuci în broască îi smulse un sughiţ de nelinişte. Cu colţul ochiului, zări silueta enormă a lui Piotr Letanul, care intră ţinând în mână maşinăria sa infernală. De data aceasta, Letonul era singur. Dată fiind starea lui Vladimir, n-avea nevoie de cineva ca să-l ţină...

Uşa se închise în urma lui. Ca un muncitor conştiincios, Letonul dădu drumul maşinii câteva secunde.

Huruitul ei caracteristic îi provocă greaţă prizonierului. O repulsie ce se transforma într-o panică viscerală, abominabilă, care-l paraliza. Nu mai avea curaj să simtă din nou bormaşina sfredelindu-i oasele. Tot corpul îi tremura de groază. Era prea mult. În fiecare dimineaţă îi făceau o injecţie cu o doză masivă de vitamina A, cu oligoelemente şi amfetamine, ca să simtă mai tare durerea.

Piotr Letonul se aruncă asupra lui şi îl întoarse. În creierul său minuscul se produse o licărire de milă. El însuşi suferise prea mult în lagărele de concentrare ca să nu fie puţin mişcat.

– Trebuie să vorbeşti, tăicuţă, îl sfătui el. Oarecum jenat, îşi spuse că, pentru un interogatoriu reuşit, va beneficia de o primă.

Vladimir Bazarnov ridică capul şi reuşi să se aşeze, căutându-i privirea.

– Crezi?

Piotr Letonul dădu afirmativ din cap. Ţinea greaua bormaşină ca pe

un pistol, la orizontală, cu arătătorul pe butonul de pornire. Nu observă gestul pe care avea să-l facă în clipa următoare Vladimir Bazarnov, fiindcă se simțea în siguranță în fața acestei zdrențe umane. Prizonierul întinse brațul drept, apucând coada bormașinii, și apăsă cu toată puterea. Burghiul începu să se învârtă. Letonul n-avu timp să reacționeze. Vladimir Bazarnov se aruncă asupra bormașinii, cu chipul deformat de teamă și luptând din toate puterile contra instinctului de conservare!

Burghiul îl străpunse puțin pe deasupra buricului, dar, în ciuda durerii atroce, el continua să apese, cu mâna dreaptă crispată, în jurul mânerului. Când Piotr Letonul reuși, în sfârșit, să oprească motorul, burghiul pătrunsese cam cincisprezece centimetri în burta prizonierului... Când îl scoase, un val de sânge începu să curgă din rană. Îngrozit, Piotr încercă să-i oprească hemoragia cu batista sa. Colonelul KGB avea deja ochii sticloși... Letonul se ridică cu mintea răvășită. Îi auzea încă pe generalul Marcinkus și pe Katia spunându-i că prizonierul trebuia să rămână în viață, cu orice preț...

Era clar că or să-i ia capul.

Rămase mut câteva secunde, privind sângele ce se scurgea din rana oribilă. Văzuse destui oameni murind în lagăre, ca să-și de sema că nici acesta nu mai avea mult... Se gândi fulgerător să cheme pe cineva în ajutor, dar își spuse că ar fi în zadar. Vladimir Bazarnov, cu un spasm de durere, se întoarse pe burtă, chircit de tot și gemând. Piotr Letonul se năpusti asupra ușii și introduse cheia în broască. Auzind ușa deschizându-se, un gardian se apropie. Din cauza proastei iluminări, nu remarcă trăsăturile descompuse ale Letonului. Cât despre prizonier, acesta, după ședințele "speciale" prin care trecuse, era aproape mort.

– Ce i-ai făcut azi? spuse el. Îi mergea gura, că nici nu mai aveai loc să vorbești.

Letonul mormăi ceva vag ca răspuns, și-l urmă pe gardian în biroul său, îi dădu bormașina, pe care acesta o puse cu grijă pe o etajeră, fără măcar să-i șteargă urmele de sânge.

Piotr Letonul o luă la sănătoasa. Coborî scările câte patru, apoi merse de-a lungul culoarului pentru a ieși din clădire și se îndreptă cu pași repezi spre poarta cazărmii.

*
* *

– *Da! Da! Haraşo.*

Generalul Marcinkus răspundea onomatopeic interlocutorului său invizibil. Când închise telefonul, fruntea îi era acoperită de sudoare. Malko îl întreba din priviri.

– Cine era?

– Generalul Fedosejevas. A sunat la Comisie şi se întreba ce fac. Mă aşteaptă.

– Pentru ce?

– Pentru o reuniune referitoare la cazul "special".

– Nu era neliniştit?

– Nu.

Creierul său refuza să funcţioneze, gândindu-se la ce se va petrece în următoarele ore. Ajunseră în Apkasy gatve. Strada urca în pantă uşoară circa trei sute de metri. La capăt, chiar înainte de cotitură, se afla grilajul cazărmii Diviziei a 107-a. În maşină domnea o tăcere de plumb. Chris Jones se întoarse, aşteptând o încurajare din partea lui Malko. Pe Milton Brabeck îl furnica la stomac.

– *It's gonna be all right*, îi asigură Malko.

Grilajul era la câţiva metri. Santinela, cu Kalaşnikovul în mână, făcu un pas înainte pentru a se uita la vehiculul ce se apropia de intrare.

Capitolul XVII

Chris Jones, intimidat, în loc să continue, frână şi opri brusc lângă soldatul sovietic. Acesta, un tânăr cu părul lung, părea la fel de uimit ca şi el, mai mult, când Serghei Marcinkus scoase din buzunar carnetul său roşu de ofiţer KGB şi îl întinse în direcţia sa... Nu puse nici o întrebare. Îl salută vag, îi făcu semn să treacă, apoi se întoarse să se sprijine de zid.

În faţa lor se înălţa un T.34 din ultimul război, pe un soclu de piatră, emblema regimentului. Nu prea era multă lume. Chris se întoarse, cu privirea îngrozită:

– Unde mergem?

Malko traduse.

– La dreapta, spre clădirea joasă, spuse generalul.

Generalul părea la fel de zdruncinat ca şi cei trei răpitori ai săi. Milton îşi şterse fruntea. Avea mâinile crispate pe un Kalaşnikov, cu muşchii încordaţi la maximum. Totul îi dădea impresia unei debarcări pe Lună. Un camion demară în curte, într-un nor de fum negru. Puţin mai încolo, vreo douăzeci de soldaţi executau manevre. Un ofiţer, cu o caschetă cu banda albastră, ieşi dintr-o altă clădire şi urcă într-un Jeep.

Un spectacol obişnuit, doar că aceştia erau *ruşi!* Chris Jones nu-şi imaginase nici în visele cele mai urâte ceva asemănător. Opri în faţa clădirii KGB-ului, care nu se distingea defel de celelalte. Urma momentul critic. Malko îl împinse pe generalul Marcinkus cu ţeava pistolului.

– *Davai, paidiom,* mai am încă nevoie de dumneata. Chris, rămâi la volan, Milton, tu vii cu mine.

– Şi dacă mă întreabă ceva? spuse Chris îngrozit.

– Nu răspunzi, demarezi şi te învârţi prin curte. Nu opreşti motorul. Fă-te că dai un telefon, or să te lase în pace.

Generalul Marcinkus se execută, şi Malko zări în faţa lui o scară din

piatră, foarte îngustă. Îşi împinse prizonierul. Cu greu, acesta ajunse la nivelul inferior, când apăru un gardian, ras în cap, alertat de zgomot. Recunoscându-l pe generalul kaghebist, schiţă un salut şi intră din nou în biroul său. Malko şi Milton Brabeck mergeau în spatele ofiţerului sovietic. În camera de gardă se aflau doar gardieni. Cel pe care-l întâlniseră, şi altul instalat în faţa centralei telefonice, pe cale să citească ceva.

Cu o lovitură de umăr, Malko îl împinse pe generalul KGB şi, scoţând pistolul din buzunar, îl îndreptă asupra celor doi.

– Nu mişcă nimeni, le zise el în ruseşte.

Aceştia îl fixară cu gura căscată. Când îl văzură pe Milton Brabeck cu Kalaşnikov-ul său, rămaseră paralizaţi. Cel de la centrală întinse braţul spre fişele telefonice, dar n-apucă să facă gestul până la capăt, fiind oprit de Malko, care-i zise imediat:

– Veniţi cu mine, amândoi. Deschideţi-mi celula specială. Dacă suflaţi vreun cuvânt, vă omor!

Asta fusese o ameninţare inutilă, deoarece camera avea un luminator înspre curte. O împuşcătură ar fi ridicat cazarma în picioare. Dar cei doi gardieni n-aveau stofă de eroi. Se ridicară, docili. Cel de la telefon întrebă, tânguitor:

– Şi cine o să răspundă?

– Lasă asta, zise Malko.

Cei cinci bărbaţi porniră pe culoarul care se întindea de-a lungul întregii clădiri, luminate de becuri gălbui cu gratii. În aer plutea un miros de urină, umezeală şi varză râncedă. În dreapta sa, Malko zări o sală de duşuri rudimentară, de o murdărie respingătoare. Toate uşile celulelor erau închise, având doar câte o vizetă care permitea să se vadă ce se petrecea în interior.

Trecură prin faţa celulei cu numărul 14, şi paznicul se opri în dreptul uşii următoare, ce nu avea număr. Începu să se scotocească după cheie, dar mâinile îi tremurau în aşa hal că nu reuşea s-o vâre în broască. În liniştea de pe culoar nu se mai auzea decât respiraţia apăsată a generalului şi zdrăngănitul cheilor.

În sfârşit, zăvorul cedă.

– Daţi-vă înapoi, cu mâinile la ceafă, le zise Malko celor trei sovietici.

Aceştia îl ascultară, ţinuţi la respect de Kalaşnikov-ul lui Milton Brabeck, care avea impresia că se turnează un film: el, agent al CIA,

pe cale de a realiza un hold-up într-o cazarmă sovietică! O să se vorbească despre asta la Langley în decursul a trei generaţii...

Malko deschise uşa şi îi veni să vomite la mirosul respingător ce răzbătea din celulă. Un amestec de excremente, sânge, jeg şi amoniac. O oroare. Crezu că-i stă inima în loc. În celula cu pereţii îmbrăcaţi în piele, Vladimir Bazarnov zăcea, chircit într-o baltă de sânge.

– Vladimir!

Sovieticul nu răspunse.

Malko se aşeză pe vine şi îl întoarse cu precauţie. Văzu rana pe care sângele se coagulase deja. Îi puse mâna pe inimă şi simţi câteva bătăi slabe. Dar bărbatul era complet inconştient. Trebuia să se acţioneze rapid. Luându-l de subsuori, îl trase cu greu afară din celulă şi zbieră la Milton Brabeck:

– Repede, bagă-i pe toţi trei aici!

Milton nu trebui să folosească forţa: cei trei erau atât de înspăimântaţi încât intrară singuri în celula specială, înghesuindu-se care să pătrundă primul... Lui Malko îi mai rămase să închidă uşa şi să întoarcă cheia.

– Ce facem? întrebă Milton.

– Ia-l. Cu atenţie, fiindcă e grav rănit.

Gorila îşi puse Kalaşnikov-ul pe umăr, ridică fără efort rănitul, şi îl urmă pe Malko. Începu să sune telefonul.

Malko ajunse primul pe culoarul de la parter. Mai erau câţiva metri periculoşi de parcurs... La jumătatea drumului, se ciocniră de un agent al KGB în cămaşă, care-i privi, stupefiat.

– Ce se pe...? începu el.

– Vezi-ţi de treaba ta, zise Malko, în ruseşte, pe un ton ce nu lăsa loc de replică. Jumătate de minut mai târziu, ieşiră afară, chiar în faţa Volgăi. Milton Brabeck se aruncă în spate cu coletul său uman, iar Malko, lângă Chris.

– Hai s-o ştergem! zise el.

Poarta era deschisă, nimeni nu remarcase nimic. Deodată, îi interpelă o voce furioasă, de la o fereastră a etajului al doilea. Malko întoarse capul şi văzu un bărbat cu capul ras, în uniformă de general, care-i apostrofa.

– Unde e Serghei Denisovici?

Chris continuă să apese pe accelerator, ocolind soclul cu T.34. Santinela ridică capul înspre general, care vocifera la fereastră, şi nu aruncă nici o privire maşinii albe care ieşea din cazarmament... Mulţi ofiţeri locuiau aici cu familiile lor şi nu se puteau controla toate vehiculele care ieşeau.

*
* *

Volga coborî pe Apkasy gatve, în direcţia centrului. Starea lui Vladimir Bazarnov îi modifica planurile lui Malko. Îşi propusese să se refugieze la Parlament, dar cu un muribund, asta nu mai era o soluţie bună.

Înainte de toate, trebuia să găsească un medic.

Puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Vitas Kudaba, căruia îi spusese să nu facă nici un pas fără el.

Chiar dacă linia era supravegheată, adversarii săi n-aveau timp să acţioneze.

– Te iau de jos, de la tine, în cinci minute, îl anunţă Malko, fără să pronunţe vreun nume.

– Bine, răspunse imediat *stringer*-ul.

Trebuiau să străbată din nou o parte a Vilniusului. În scurt timp, aveau să fie pe urmele lor tot ce era agent KGB în Vilnius. Bineînţeles, nu mai era ca înainte, nu-l mai puteau urmări oficial pe Malko, instituind baraje făcând apel la miliţie. Dar faptul că acţiunea se petrecuse într-o cazarmă sovietică le dădea dreptul să alerteze poliţia lituaniană.

Vitas Kudaba aştepta pe Skroddy gatve la marginea trotuarului, în faţa blocului său. Chipul i se descompuse la vederea bărbatului leşinat, înghesuit în spate.

– Omul ăsta e pe moarte, zise Malko, şi îmi trebuie, de urgenţă, un medic. Ştii pe cineva de încredere?

Lituanianul se gândi doar câteva secunde.

– Există unul la Lazdynai şi nu e departe. Sper că e acasă. E un chirurg care a îngrijit mereu victime de-ale KGB-ului.

Merseră în jur de zece minute. Milton Brabeck ţinea în permanenţă policele pe artera radială a lui Vladimir Bazarnov.

– Cred că se duce! îi avertiză el. Aproape că nu mai are puls.

Se opriră, în sfârşit, în faţa unei vile de pe Arhitekty gatve, într-un

cartier liniştit şi pitoresc, la vest de Vilnius. Vitas Kudaba sări din maşină şi năvăli în casă. Ieşi în mai puţin de trei minute, însoţit de un bărbat de statură înaltă, înclinând scurt din cap, şi se aplecă asupra rănitului. Îi spuse câteva cuvinte în lituaniană lui Kudaba, care-i traduse lui Malko.

– Zice că e foarte grav şi nu ştie dacă poate să-i facă ceva.

Cu ajutorul celor două gorile, îl transportară pe Vladimir Bazarnov în cabinet, unde îl întinseră pe o masă de operaţie. Hainele sale erau ţepene, iar, pe deasupra, prinseseră o tentă maronie. La prima vedere, părea mort.

Malko se întoarse spre Chris Jones.

– Ia maşina şi parcheaz-o mai încolo.

Nu trebuia să se ştie unde sunt, cu nici un preţ... Medicul se pregătea să taie cămaşa şi pantalonul rănitului. Acesta nu se mişcă nici când i se examină oribila rană, din care se mai scurgea încă sângele. Chirurgul ridică capul:

– Nu pot să fac prea mare lucru, omul acesta are hemoragii interne multiple. Trebuie operat, dar asta nu se poate face decât într-un spital şi a pierdut atâta sânge că e, probabil, deja prea târziu.

Malko privi pieptul lui Vladimir Bazarnov care sălta imperceptibil. Ce se întâmplase cu el? De ce-l lăsaseră călăii săi să moară? Asta nu putea avea decât o explicaţie: vorbise, în sfârşit, şi nu le mai folosea. Lui îi fusese foarte frică să nu se descopere adevărul.

– Doctore, întrebă el în ruseşte, puteţi să-l faceţi să-şi recapete cunoştinţa?

– Pot să încerc, răspunse acesta, pregătindu-se să-i facă o perfuzie cu ser. Dar asta nu va dura mult timp. Nu vreţi să sun la spital?

– Asta ar fi soluţia cea mai periculoasă pentru el. Sovieticii vor veni să-l ia.

Medicul tăcu după aceea. Se pregăti să-i facă o injecţie cu un puternic tonicardiac. Aplecat deasupra lui Vladimir Bazarnov, Malko îl privea neliniştit. Dorindu-şi să nu ia secretul cu el în mormânt... După un minut, rănitului îi reveni puţin culoarea în obraji, apoi gemu, strâmbându-se de durere. Trecându-şi mâna peste burtă, găsi un pansament şi, pentru prima oară, deschise ochii. Privirea îi era tulbure, deja sticloasă.

– Vladimir?

Malko văzu efortul pe care-l făcea sovieticul ca să-l recunoască, fiind fără ochelari. Încercă să vorbească, dar nu putu să scoată nici un sunet, decât un geamăt firav. Medicul îi cerceta pulsul, cu un aer preocupat.

– Asta nu înseamnă mare lucru, zise el. E prea slab.

Malko se aplecă peste obrazul cenuşiu.

– Vladimir, sunt eu, Malko Linge. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat. Aţi mărturisit?

Obrazul se întoarse spre el foarte lent, iar pupilele i se dilatară puţin. Vladimir Bazarnov clătină din cap şi un prim cuvânt i se strecură de pe buze:

– *Niet.*

Malko crezu că a primit o lovitură în stomac. Deci, se mai afla încă în cursă. Dar cum să-i smulgă muribundului secretul?

– O să vă ducem la spital să vă operăm, zise el. Ce v-au făcut?

– Eu... eu..., gângăvi sovieticul. I-am avut pe aceşti ticăloşi... Bormaşina... Or să se omoare între ei.

Malko insistă.

– Vladimir, spune-mi unde sunt documentele, cu cine pot să negociez?

Urmă o tăcere interminabilă, întreruptă de respiraţia şuierătoare a muribundului. Medicul interveni.

– Trebuie să-l îngrijim, nu vă pot lăsa să-l torturaţi. Sun la spital.

Vladimir Bazarnov îl privea încontinuu pe Malko, cu un amestec de rânjet şi zâmbet. Tuşi, ceea ce-i scutură tot corpul. Şi-l făcu să verse puţin sânge din stomac. Când îşi reveni, îi zise cu o voce pierdută:

– Fără spital, crăpat...

– Cine vă înlocuieşte? Fratele dumneavoastră?

– Nu. Duceţi-vă... Moscova. Valeri Nikolaevici Vlasov.

– Cine e?

–... Prieten bun... sigur...

– O să-mi dea documentele?

– *Da,* dar trebuie să i se dea biletul Balşoi... La Dmitri. Dacă nu... spuneţi. El...

Malko aplecă urechea să nu piardă nici un cuvânt de-al lui Vladimir, care vorbea cu un imens efort. Nu pricepea mesajul.

– Ce bilet? întrebă el, încercând să-şi mascheze panica.
Ar fi fost prea tâmpit să greşească tocmai acum... Dar ce poţi să obţii de la un muribund? Deodată, Vladimir îşi ridică puţin capul.
– Bilet Balşoi! repetă el.
Capul îi căzu apoi pe spate. Sughiţă, cu mâna înţepenită pe burtă şi, când rămase din nou imobil, Malko înţelese că mai avea foarte puţin până să moară. Medicul îl trase de mânecă.
– Este dezgustător, trebuia să-l îngrijim.
Malko ridică din umeri.
– Ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu se mai putea face nimic.
– Trebuie să chem poliţia.
Malko făcu o faţă gravă.
– Doctore, aţi făcut un serviciu imens duşmanilor KGB-ului, ajutându-mă să vorbesc cu acest om. Nu pot să vă dezvălui totul, dar este imperios necesar să vă informez că nu trebuie să afle nimeni de vizita noastră. Vom pleca, luând şi corpul lui Vladimir Bazarnov.
– Nu pot accepta asta.
– Dacă anumite persoane vor afla că aţi avut contact cu acest bărbat, veţi fi omorât împreună cu familia. Toţi cei care s-au apropiat de el au avut aceeaşi soartă... Nu ştiu cum vă cheamă şi nici nu vreau să ştiu. Uitaţi tot ce s-a întâmplat şi totul va fi bine pentru dumneavoastră.
Vitas Kudaba îi repeta în lituaniană, cu o voce convingătoare, şi medicul sfârşi prin a se lăsa convins. Milton Brabeck înveli corpul într-o pătură, apoi ieşiră. Din fericire, era noapte.
Malko încercă să nu se gândească că toate efectivele KGB-ului erau acum pe urmele lor. Începea partea cea mai periculoasă a misiunii sale.

Capitolul XVIII

Ce să facă oare cu cadavrul lui Vladimir Bazarnov? Era problema cea mai urgentă pe care Malko trebuia s-o rezolve, în vreme ce se deplasau pe străzile sumbre ale Vilniusului. Realiză imediat că cea mai bună soluție era să-l abandoneze în Volgă, după ce înlătura toate urmele îngrijirilor medicale. În felul acesta, Katia și prietenii săi puteau să creadă că murise deja când Malko îl luase din celulă. Gardienii puteau confirma starea acestuia.

– Vitas, zise el, ne lași la Zygimanty gatve. Poți să mergi apoi să lași mașina în parcul Kalny și să pleci spre casă cu autobuzul, ca să ni se piardă urma?

– Bineînțeles, aprobă *stringer*-ul.

Zece minute mai târziu, Malko și cele două gorile, care-și luaseră hainele civile din portbagaj plecară pe jos spre *Lietuva*.

Nu intrară în hotel, ci urcară în Mercedesul blindat, pornind în direcția *Drogysta*. James Pricewater era în sala de mese, în compania mai multor colaboratori de-ai săi. Veni în întâmpinarea lui Malko, trădându-și nerăbdarea de a-l vedea.

– Ai reușit? întrebă el, în surdină.

– Aproape.

Americanul ascultă expunerea lui Malko, cu privirea fixată pe buzele acestuia.

– Trebuie obligatoriu să-l găsim pe Valeri Nicolaevici Vlasov, zise Malko. Tot ce știu este că se află la Moscova. Eu trebuie să mă întorc la Kaliningrad să lămuresc cu Dmitri Bazarnov ce înseamnă "biletul Balșoi". Mâine, în zori, trebuie să luați avionul spre Moscova și să vă ocupați de acest Vlasov, cu ajutorul Stației. Fără telefoane și fără taxiuri.

– Este membru al KGB?

– Nu știu, mărturisi Malko.

– Pleci la Kaliningrad imediat?

– Nu, nu vreau să atrag atenția, trecând frontiera în timpul nopții. Plecăm mâine dimineață, foarte devreme. Apropo, nu uitați să luați de la Moscova 200 000 de dolari. Ca s-o recuperăm pe Galina.

– Nici o problemă, îl asigură americanul. Au acolo tot ce e nevoie. Trebuie doar să-mi dai o chitanță.

– Și un sfat bun, adăugă Malko. Să nu călătoriți singur. Grupul Alfa știe că l-am ridicat pe Vladimir și că noi lucrăm împreună. S-ar putea să vă interogheze.

– O să iau cu mine doi dintre oamenii mei, propuse James Pricewater. În plus, am pașaport diplomatic, asta o să-i deruteze...

– Nu suntem la adăpost de nimic, repetă Malko. Este o problemă de stat.

Părăsi *Drogysta* urmat, ca de umbra sa, de Milton și Chris. Toți trei se aflau în aceeași barcă: nici unul nu avea imunitate diplomatică. KGB n-ar fi ezitat să-i răpească dacă ar fi crezut că-i poate face să vorbească.

Pătrunse cu greu în holul *Lietuvei*, când o femeie îi ieși în întâmpinare.

Katia Budarenko, îmbrăcată într-un mantou lung și sobru, arborase mutra de zile rele. Superbii săi ochi verzi aveau o duritate de cobalt. În spate, în mijlocul faunei obișnuite adunate în fața televizorului, Malko reperă vreo șase namile suspecte...

– Trebuie să vorbim, îl anunță ea, sec.

– Ne întâlnim la restaurantul de la etajul 22, îi sugeră Malko. Mai întâi o să trec puțin prin camera mea. Apropo, să nu ai gânduri rele, căci nu voi fi singur, prietenii nu mă părăsesc deloc.

Ea îl urmări îndreptându-se spre ascensor, albă de furie.

*
* *

– Unde e Vladimir Bazarnov?

Katia Budarenko trebui să țipe ca să acopere zgomotul orchestrei.

Malko luă un aer grav.

– Katia, mă așteptam să-mi pui întrebarea asta. Ei bine, am să-ți spun.

Se opri câteva secunde, privind-o fix, jucându-și spectacolul propriei confuzii.

– L-am săltat, continuă el, dar, din păcate, era mort. Nu mi-am dat seama decât mai târziu. Puteţi să-l găsiţi, scotocind aleile parcului Kalny. În Volga generalului Marcinkus.

Colţurile gurii Katiei se lăsară într-o expresie duşmănoasă.

– Îţi baţi joc de mine! Ştii foarte bine să faci diferenţa între un cadavru şi unul care mai trăieşte încă. Şi n-ai ridicat un mort.

– Adevărat, se corectă Malko, a murit la câteva minute după ce îl recuperasem. Fără să-şi recapete cunoştinţa. Cred că gâdele vostru a avut mâna grea.

Katia spumega de furie.

– Noi nu l-am omorât, mărturisi ea. Nu ştiu ce s-a întâmplat, cel care l-a interogat a dispărut.

– "Şoferul" tău?

Ea nu răspunse, dar Malko fu sigur că a lovit la fix. Acum, înţelegea mai bine. Fusese un accident. El sosise la timp, şi, ironia soartei, tocmai lui îi mărturisise Vladimir secretul. O privi pe Katia. Furioasă, era şi mai frumoasă, cu faţa sa tipic slavă, bine conturată, cu ochii imenşi, care-i dominau obrazul, şi cu expresia aceasta crudă şi tulburată, în acelaşi timp. Simţea vag că ea îl admira pentru ceea ce reuşise să facă. Dar erau fiecare de-o parte şi de alta a barierei.

– L-aţi eliberat pe prietenul nostru, generalul Marcinkus? întrebă Malko.

Katia izbucni cu dispreţ:

– I-am acordat favoarea de a se sinucide. Era tot ce merita. Ar fi trebuit să refuze să vă ajute, chiar cu preţul vieţii. Nu era decât un birocrat fără importanţă. Ne-a dezonorat organizaţia.

– Katia, zise Malko, n-are rost să ne mai vânaţi. Vladimir Bazarnov e mort. Nu ne-a vorbit... Dosarul este închis.

– O să pleci din Vilnius?

Vocea ei îl plesni ca un bici. În mod vizibil, nu credea nici un cuvânt din ce-i spunea Malko.

– Sigur, zise Malko. Dar înainte, mă duc la Kaliningrad să-i spun lui Dmitri Bazarnov ce i s-a întâmplat fratelui său.

La ce bun s-o mintă? În mod sigur ar fi pus să-l urmărească.

O licărire de surprindere i se aprinse în ochi.

– L-aţi găsit pe fratele său?

– Da. Nu ştiai?

– Nu.

Aici, părea sinceră. Tăcerea se aşternu între ei, iar Chris şi Milton se puseră pe mâncat. Cu toate că nu înţelegeau o boabă din conversaţia lor în ruseşte, nu voiau să scape nici o fărâmă. Brusc, Katia se ridică, fără să se atingă de caviarul său. Obrajii îi erau supţi, pupilele îi aveau o expresie fixă, bărbia îi tremura uşor.

– *Dosvidania,* zise ea cu o voce albă.

Apoi dispăru în mulţimea din restaurant. Lui Malko nu-i venea să creadă că terminase definitiv cu ea.

* * *

Mercedesul blindat se zdruncina greu pe şoseaua brăzdată de nenumărate camioane militare. Părăsiseră Vilniusul de mai bine de trei ore, fiind plecaţi de la *Lietuva* de la şapte dimineaţa. Nici un incident pe parcurs. Katia şi prietenii săi trebuie să fi recuperat corpul lui Vladimir Bazarnov, ceea ce-i liniştea, cel puţin, în privinţa unui punct.

Din cauza unui interminabil tren de marfă, care abia se mişca, Malko trebui să aştepte la un pasaj de nivel.

În fine, dădură de Moskovskii Prospekt, şi de hidoasele sale cuşti din centru. Volga lui Vladimir Bazarnov era parcată în faţa casei, în acelaşi loc. Lăsând cele două gorile în Mercedes, Malko urcă singur.

Ajuns în faţa apartamentului lui Dmitri Bazarnov, Malko înţelese de ce Katia rămăsese indiferentă atunci când îi anunţase deplasarea la Kaliningrad. Pe uşă erau puse sigilii, interzicând intrarea. Sigiliile erau cam de mărimea unei monede de douăzeci de copeici, din ceară roşie, legate cu două sforicele. Cercetă sigiliul şi reuşi să desluşească: *Procurorul Republicii Rusia*... Deci, îl arestaseră şi pe Dmitri Bazarnov.

Ceea ce dovedea că KGB-ul avea încă braţul lung...

Malko coborî să-l caute pe Chris, specialistul lor în deschiderea broaştelor, graţie unei micuţe truse, de care nu se despărţea niciodată. Lui Chris îi trebuiră douăzeci de secunde să descuie broasca, apoi pătrunseră în apartament, închizând uşa după ei. Înăuntru era o dezordine de nedescris! Toate camerele fuseseră răscolite, cărţile erau aruncate pe jos, mobilele răsturnate, hârtii împrăştiate peste tot, tablourile zăceau acum la pământ, pahare sparte...

Malko străbătu apartamentul, cu inima strânsă. În dormitorul lui Dmitri, era şi mai rău! Patul era spintecat, sertarele unui dulap erau sfărâmate, chiar şi pardoseala din baie fusese smulsă. Toate hainele din şifonier erau aruncate pe jos, şi călcate în picioare. Nimic nu fusese cruţat. Malko examină rapid camera din priviri, descurajat, şi se opri brusc deasupra comodei unde se găsea o oglindă de epocă. Mai multe hârtii erau împrăştiate în jurul ei. Invitaţii, o fotografie, o felicitare şi o bucată de hârtie de culoare cenuşie.

Malko se apropie şi o luă: era un bilet la Balşoi Teatr, din iunie 1991, pentru balconul al patrulea.

Inima începu să-i bată cu repeziciune. Nu putea să fie decât cel de care-i vorbise Vladimir Bazarnov, cel pe care trebuia să i-l arate omului de legătură. Evident, cei de la KGB nu dăduseră vreo importanţă unui vechi bilet, pus la vedere, suvenir al unei seri superbe.

La acea dată, Dmitri Bazarnov se afla, probabil, pe mare, pe *Arhanghelsk*...

Malko ieşi, cu biletul în buzunar, lăsând sigiliile rupte. Cinci minute mai târziu, circulau spre ieşirea din oraş: direcţia Vilnius. Avea, în sfârşit, ultima piesă ce-i lipsea din puzzle. Nu-i mai rămânea decât să-l contacteze pe misteriosul om de legătură al lui Vladimir Bazarnov. Asta urma să fie treaba staţiei CIA din Moscova.

James Pricewater nu venea mai devreme de a doua zi. Nu avea altceva de făcut decât să rabde în tăcere... Ajunseră în Vilnius patru ore mai târziu, ameţiţi de zdruncinături şi morţi de foame. Meleagurile sovietice nu erau tocmai ospitaliere cu călătorii.

* * *

A doua zi de dimineaţă, la orele opt, Malko fu trezit de telefon. Îi luă ceva timp să desluşească explicaţiile încurcate ale recepţionerei. O femeie – o oarecare Maşa – îl solicita, insistând să-l pună în gardă.

Maşa... Era femeia care-i fusese prezentată la Şurik Kuciulori. Se îmbrăcă şi coborî.

Maşa purta aceeaşi rochie neagră închisă până la gât, mulată ca o mănuşă, şi avea aceeaşi coadă împletită. Era vizibil că plânsese, faţa îi era crispată. Părea acum mai în vârstă. Malko îi dădu câteva ruble

recepţionerei, apoi o luă pe Maşa cu el la micul dejun. Ea îi aducea precis un mesaj de la Galina.

– Galina e moartă, spuse ea de îndată ce se aşeză.

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Era sigur că mafiotul uzbec n-ar fi riscat 200 000 de dolari pentru o răzbunare. Maşa îi povesti ce se întâmplase. O crimă abominabilă.

– Ştie cineva că ai venit la mine?

– Oh, nu, bineînţeles, protestă Maşa, cu un aer speriat.

– Şurik?

– Mai ales el.

Malko nu putea lăsa aşa'treaba cu Galina. Erau nişte conturi de reglat. Chiar dacă nu ar fi prevenit CIA de intenţiile sale...

– O să-ţi iau o cameră aici, îi zise el Maşei. Apoi, mai vedem.

*

* *

Legătura între Vilnius şi Kaipeda nu era prea rea, dar Şurik Kuciulori urla în aparat, de parcă n-ar fi vorbit niciodată la telefon.

– Am banii tăi, îl anunţă Malko. Galina e bine?

– Foarte bine, răspunse mafiotul uzbec. Îmi dai banii şi o recuperezi. Când vii?

– Azi, zise Malko. Ne întâlnim la patru, în faţa conteinerelor.

Închise, uşurat. Va regla, în sfârşit, un cont. Îi plăcea genul ăsta de acte gratuite: nimic nu-l forţa să se întoarcă la Klaipeda – căci asta n-o învia pe Galina – în afară de o anumită idee proprie, mai importantă decât tot restul. Era evident că Şurik Kuciulori îi va întinde o cursă, din moment ce nu putea să i-o dea pe Galina. Ceea ce va face ca ziua să fie interesantă. Să-şi rişte viaţa pe nimic, ăsta era unicul lui lux contractual cu CIA.

Capitolul XIX

Mercedesul blindat rula neîntrerupt pe autostrada dinspre Vilnius. În spate, înghesuită lângă Milton Brabeck, Maşa stătea tăcută, retrasă. Chiar şi în compania celor trei bărbaţi îi era o frică superstiţioasă la ideea de a se întoarce pe domeniul lui Şurik. Planul lui Malko era puţin cam complicat, dar n-avea încotro...

Din când în când el mai întorcea capul: aparent nu erau urmăriţi, dar cum nu exista decât un singur drum... KGB-ul lituanian dispunea încă de mijloace considerabile.

În sfârşit, la marginea şoselei apăru stela de piatră ce semnala intrarea în Klaipeda. Malko se întoarse spre Maşa.

– Te lăsăm în oraş şi vreau să te duci la Aeroflot să iei patru bilete pentru zborul de mâine spre Moscova. Îţi dau bani. Şi ruble şi dolari, în caz că va fi vreo problemă.

– Pe ce nume?

– Pe numele tău şi pe încă trei, pe care le inventezi. Ia nişte nume lituaniene dintr-un ziar.

Nu risca nimic.

Klapeida – Moscova era un zbor intern încă puţin controlat. Înainte de a părăsi Vilniusul, îl anunţase pe James Pricewater că-l va întâlni la Moscova.

– Şi apoi? întrebă ea speriată.

– Ne întâlnim la barul de la etajul nouă, din Hotel *Klaipeda.*

După ce trecu de cele două mari răspântii de la intrarea în oraş, Malko opri, îi dădu bani şi o lăsă să plece pe jos. Avea timp să ajungă la fix la întâlnirea cu Şurik.

* * *

Paznicul de la intrarea în docuri, la fel de moleşit, se mulţumi să salute din cap Mercedesul. Malko făcu un ocol larg, mergând în zigzag printre conteinere, înainte de a repera locul întâlnirii. Zări o Lada 4X4,

ascunsă lângă intrare, cu mai mulţi oameni la bord, înarmaţi cu puşti şi cu Kalaşnikov-uri.

Asta era primirea pregătită de mafiotul uzbec.

Chris şi Milton erau gata. Chiar şi fără armamentul lor obişnuit, cele două gorile erau încă redutabile. Milton avea carabina sa Kalaş cu două încărcătoare legate unul de celălalt şi Tokarev-ul strecurat la centură, grenade puse într-o cutie, la picioare. Chris Jones se mulţumise cu un Makarov, cu care se obişnuise bine. Fiind un trăgător de elită, putea scoate în afara luptei o jumătate de duzină de oameni, mai înainte ca aceştia să aibă timp să tragă un singur foc.

Malko reveni pe chei şi zări imensa Ceaika neagră parcată aproape de conteinere.

– Îi dăm drumul, zise el.

Le repetase fiecăruia, cu grijă, rolul. Malko înaintă până aproape de Ceaika şi se opri. Îl putu zări pe mafiot aşezat în spate. În faţă se aflau doi bărbaţi: şoferul şi un bodyguard.

Malko coborî din Mercedes însoţit de Chris şi de Milton şi înaintă spre Ceaika, ţinând strâns în mână, un plic voluminos. Până aici el nu se temea de nimic, deoarece Kuciulori n-ar face nici o mişcare până să-şi fi primit banii... Lăfăindu-se pe bancheta din spate, fuma unul din enormele sale trabucuri. Malko deschise portiera. Înfipt pe locul său, Şurik îl primi cu un surâs călduros, agitând trabucul în semn de bun venit. Apoi privirea i se opri pe plicul maro şi surâsul i se accentuă.

– *Haraşo! Haraşo!* zise el.

Malko rămăsese în picioare, lângă portieră. Chris şi Milton erau pe poziţie, de-o parte şi de alta a maşinii, la înălţimea portierelor din faţă, supraveghindu-i pe şofer şi pe bodyguard. Aceştia stăteau calmi, nefăcând nici o mişcare. În mod evident, fuseseră bine instruiţi.

– Unde e Galina? întrebă Malko.

– La mine, n-a vrut să vină, răspunse mafiotul. De îndată ce capăt banii, mergem s-o căutăm. Dumneata în maşina dumitale, eu într-a mea, OK?

– OK, zise Malko.

Şurik Kuciulori întinse mâna.

– Îmi dai bănuţii?

Malko se apleca şi îi puse plicul pe genunchi. Strivind ţigara în scrumieră, Şurik Kuciulori desfăcu plicul, luându-şi privirea de pe

Malko. Fiind bine lipit cu scoci, operaţia îi luă câteva secunde. Când, în sfârşit, îl deschise, degetele i se opriră pe un teanc de hârtii de ziar.

Într-o clipită, faţa i se deformă de furie. Ridică capul şi văzu lungul pistol negru îndreptat înspre el.

Fără nici o ezitare, Malko deschise focul asupra lui. Un glonţ în gât, altul în abdomen. Mafiotul uzbec încercă să se apere, ridicând mâna şi un al treilea glonţ îi zbură un deget.

Încercă să se ridice, cu o grimasă de durere, când Malko trase al patrulea glonţ. De data aceasta, în cap.

*
* *

În faţă, şoferul şi bodyguardul încremeniseră ca nişte statui. Chris Jones şi Milton Brabeck îi ţintuiau cu privirea. Cele patru detunături se pierduseră în vuietul portului, înăbuşite de amortizoare. Prăbuşit pe scaunul din spate, Şurik Kuciulori nu mai mişca. Malko se uită în jur. Nimeni nu părea să fi văzut ceva. Se simţea uşurat. A-l ucide pe Kuciulori nu era decât o măsură de igienă publică, nu un asasinat. Oricât ar fi de oribilă violenţa, nu puteau rămâne nepedepsite asemenea crime abjecte precum cele comise de mafiot.

Doar *Biblia* e cea care a lansat ideea "ochi pentru ochi".

Aceasta rămânea mereu actuală.

Numai că atunci când omora, avea un gust de cenuşă în gură. Se apropie de cei doi bodyguarzi morţi de frică, se apleca şi luă cheia de contact.

– Rămâneţi nemişcaţi cinci minute, şi nu veţi păţi nimic. Altfel...

Plecară toţi trei după cei îi dezarmară pe cei doi bărbaţi. Aceştia rămaseră nemişcaţi până ce ei urcară în Mercedes. Cu patronul mort, n-aveau chef să-şi rişte viaţa pentru nimic. Malko demară în trombă, zărind în stânga sa Lada plină de oameni înarmaţi. Aceştia aşteptau un semnal de la Kuciulori...

Erau neclintiţi, gândindu-se probabil că era vorba de un contraordin, iar Malko viră la dreapta, spre centrul Klaipedei.

*
* *

Maşa tresări când Malko apăru în uşa barului de la etajul nouă, din *Klaipeda*. El intră în separeu, întrebând imediat:

– Ai luat biletele pentru Moscova?

– Da, răspunse ea, punând un plic pe masă.

Maşa nu se atinsese de *Cointreau*-ul său... Malko verifică biletele pentru zborul de a doua zi spre Moscova. La orele 10.50. Pe nişte nume pe care cu greu le putea pronunţa.

– Şurik Kuciulori e mort.

Faţa Maşei rămase încremenită.

– Mort! L-ai...

Ea nu-şi termină fraza, izbucnind în plâns, bolborosind cuvinte incoerente. Când îşi ridică capul, îi adresă un surâs radios şi îi luă mâna.

– *Spasiba! Spasiba!* Chiar e adevărat? insistă ea.

– Trebuie să se fi aflat deja, zise Malko. Du-te şi verifică, dacă vrei.

Ea dispăru, fugind ca din puşcă. El îşi termină vodca liniştit şi coborî douăzeci de minute mai târziu. Maşa, instalată într-unul din fotoliile din hol, sări în picioare şi alergă spre Malko.

– E adevărat! exclamă ea. Şurik e mort. Nu se vorbeşte decât despre asta în oraş. Este nemaipomenit. Dar am ceva să-ţi spun.

Părea încurcată.

– Ce anume?

– Nu merg cu voi la Moscova, n-are nici un rost, acum că e mort. Fiindcă am fost Miss Baltica, am găsit de lucru la recepţia unui hotel... Dar, oricum, vreau să ne petrecem seara împreună. Îmi aduc şi nişte prietene. Cunosc un restaurant nemaipomenit, pe un vapor vechi, *Meridianas.*

– De acord, răspunse Malko, care se gândea deja la Moscova.

*
* *

Pe interpuntea vechiului velier *Meridianas*, transformat în restaurant, era o căldură înăbuşitoare. O orchestră de rock, plasată în faţă, făcea să tremure duşumeaua. Aproape toţi clienţii erau nemţi cam la 50 de ani, care beau berea ca pe apă, veniţi să admire vechiul oraş datând din secolul al XV-lea... Câteva perechi evoluau pe ring cu o graţie greoaie, în mijlocul fluierăturilor şi glumelor deocheate. Maşa, aşezată lângă Malko, era la a treia carafă de vodcă, iar ochii îi străluceau ca nişte faruri. Îşi schimbase rochia austeră cu una foarte

scurtă. cu o despicătură care-i dezvelea picioarele foarte sexy. Cele două prietene erau la fel de sexy: o brunetă planturoasă cu ochii strălucitori, răspunzând la numele de Mirna, și Afta, o blondă vulgară și apetisantă ai cărei ochi păreau că fixează numai un anume lucru la bărbați, puțin mai jos de curea. Afta nu vorbea decât lituaniana.

Chris și Milton erau terminați. Mirna și Afta se purtau cu ei ca niște maimuțe în călduri, râzând isteric de fiecare dată când unul dintre ei se chircea sub mângâierile lor obraznice.

– Vino să dansăm, îl chemă Mașa pe Malko.

De îndată ce ajunseră pe ring, Mașa începu să se învârtă în jurul lui.

– Hai să mergem să jucăm "Marinarul beat", propuse ea... Ai locul tău în suită.

– Ce joc e ăsta?

– Dansăm și stingem din când în când lumina. De fiecare dată, după aceea, facem schimb de parteneri.

– Și doar dansăm? întrebă Malko neîncrezător.

Mașa îi șopti la ureche.

– Bineînțeles că nu, dar tu meriți o recompensă că ne-ai scăpat de ticălosul de Șurik. Am vodcă la hotel. Mai mult de cinci sute de grame de persoană.

Nemții începuseră s-o șteargă. Cele două prietene ale Mașei, agățate de Chris și de Milton, nu se calmară nici când se lăsă frigul. Mașa, nici atât. De îndată ce intrară în cameră, deschise o sticlă de vodcă, luă un gât și o dădu mai departe... Îngroziți, Chris și Milton nu băură decât o gură, dar fetele dădură repede pe gât restul... Imediat, Mirna, cea care avea o față de adevărată târfă, dădu drumul radioului și începu să cânte, cu o tentă veche rusească, o melodie rock, dezbrăcându-se, în același timp.

Mașa înaintă spre întrerupător și îl închise. Imediat, Malko îi simți gura pe a sa și mâinile pipăindu-l.

Când una dintre fete reaprinse lumina, Mașa stătea în genunchi în fața lui Malko și a lui Chris, luptându-se în zadar cu Mirna, rămasă doar în slip și în cizme...

De îndată ce lumina dispăru din nou, Malko simți un val de parfum venind dinspre Mașa, ce-l împingea spre pat. Afta se aruncă literal-

mente peste el, cu un strigăt de bucurie... Se auziră nişte zgomote şi o uşă trântindu-se.

Se aprinse lumina: Milton dispăruse...

Chris Jones, roşu ca un bujor, şi pe jumătate dezbrăcat, se lupta cu Mirna care alunecase cu mâna până la cot în pantalonii lui... Maşa dansa de una singură în mijlocul camerei.

Lumina fu stinsă din nou. Malko ghici că limba care i se strecura în ureche aparţinea Maşei. Afta îl călărea în continuare. Îi şopti:

– Grăbeşte-te să o satisfaci pe târfa asta mică de Afta, am nevoie de scula ta.

O bestie cu două spinări trecu pe lângă ei, prăvălindu-se pe canapea cu un concert de gemete. Apoi, un strigăt de bucurie sfâşie tăcerea, în rusă.

– Are una enormă!

Urmă un zgomot înăbuşit, un oftat adânc şi scârţâitul arcurilor apăsate în cadenţă... În mod vizibil, Chris Jones fusese biruit numeric. Mirna, profitând de asta, striga şi delira cu vorbe de o obscenitate rafinată. Supunându-se ordinelor amicei sale, Afta se smulse de lângă Malko şi se îndreptă spre comutator. Când se făcu lumină, Maşa deja îl înghiţea pe Malko până în fundul pântecelui ei şi Chris Jones în mod eroic reuşise să se ridice.

Împleticindu-se, străbătu camera, ajunse la ieşire şi dispăru. Maşa se aplecă tandru spre Malko.

– Bravo! Tu ne ai pe toate trei! O să avem grijă de tine.

Malko simţi că i se strecoară între buze gâtul unei sticle de vodcă. Bău o înghiţitură zdravănă, excitat de mii de mâini. Maşa se desprinse de el, se ridică şi se apropie de perete, se sprijini de acesta chemându-l pe Malko la ea.

Celelalte două îl luară în primire. Afta îi apucă virilitatea ghidând-o spre crupa Maşei drept în mijloc. Înfierbântat de vodcă, Malko o penetră dintr-o lovitură violentă care îi smulse un suspin amoros. Celelalte două se învârteau pe lângă el, mângâindu-l, excitându-l în toate felurile, strecurând chiar o mână între corpurile unite, parcă spre a se asigura că acestea fac ceea ce trebuie...

Maşa spuse câteva cuvinte în lituaniană. Imediat Afta trecu între ea şi perete şi începu să-şi frece pieptul de al său. Mirna îl trase pe Malko în spate până când el ieşi din teaca aceea călduţă. Malko îi simţi dege-

tele care îl gâdilau acum mai sus. Mașa gemea ușor sub mângâierile partenerei sale. Cea care îl ținea cu toată mâna se lipi de spatele lui. Îi simțea perfect sfârcurile sânilor. Deodată, ea se aruncă asupra lui cu toată puterea. Membrul său se opri o fracțiune de secundă, apoi fu înghițit dintr-o singură mișcare, declanșând un urlet. Mirna continuă să se împingă cu un râs dement. Ea strecură o mână între cele două corpuri și turui în rusește:

– Poți să te miști acum, ea este bine prinsă...

Sandvișul uman începu să se legene din plin. Gemetele nu mai conteneau, Malko se mișca încet, toate terminațiile nervoase îi erau treze. Luase în mâini sânii Mașei, malaxându-i senzual.

Când Malko se dezlănțui pentru galopul final, cele trei fete îl susținură care mai de care, până ce explodă, cu picioarele frânte... Mașa scoase un strigăt interminabil... Totuși, ea fu cea care îl trase în baie pentru un duș reconfortant. Abia avu timp să-și vină în fire. Când ieși din cadă una dintre "furii", Afta, îl luă de mână readucându-l în formă foarte repede și forțându-l s-o satisfacă pe loc, frântă în două lângă cadă.

Când ajunse la pat, el era de-acum stors... Însă o a treia vampiră îl și atacă imediat cu mici lovituri de limbă. El își aduse aminte de zicătoarea: "E mai ușor să aprinzi o sobă decât o rusoaică". Își spuse că, dacă mai ajuta și vodca, apoi era și mai greu s-o stingi...

*
* *

Cu capul ca un contor de gaze, Malko se târî până la telefon. Voia să afle vești de la James Pricewater și să se asigure că acesta vine la aeroport. Transmise mesajul unuia dintre colaboratorii săi, și se aruncă sub duș. Avea atâta timp cât să prindă avionul.

Bacanalele duraseră până la revărsatul zorilor. Dezlănțuite, cele trei lituanience îi storseseră din corp și ultima picătură de vlagă. Acum dormeau, care pe pat, care pe mochetă și pe divanul din salon.

Tupolevul 134 schimbă regimul și începu să coboare în altitudine. Prin hubloul rotund, Malko zări pădurile din jurul Moscovei. Norii erau jos, iar ei fuseseră zgâlțâiți din plin, de la plecarea din Klaipeda.

Despărțirea de Mașa fusese făcută în stil slav și sfâșietor. Malko era încă deșelat. Rareori i se oferise o asemenea sărbătoare sexuală.

Cât despre Chris Jones și Milton Brabeck, cu greu reușeau să-l privească în față. Mai cu seamă Chris. Vexați de cele întâmplate și chinuiți de teama de a nu fi luat SIDA.

Bineînțeles, exista un risc, dar *nicevo*... Asta era, nu se mai putea schimba nimic. Malko se uită pentru a douăzecea oară la ceilalți pasageri. Nimic suspect. Nici un semn de la Katia și prietenii săi. Poate că ei crezuseră într-adevăr că Vladimir Bazarnov era mort atunci când Malko îl găsise. Rezervase camere la *Metropol*, așa că KGB-ul aflase de-acum unde putea da de el. Problema era de a ști care KGB.

În mod normal, supravegherea străinilor revenea Biroului 2, al cărui șef era generalul Kotov. Generalul nu făcuse parte dintre puciști.

Roțile Tupolevului 134 atinseră solul și avionul se îndreptă spre aeroportul Vnukovo, în mod clar mai puțin strălucitor decât cel din Șeremetievo, pentru zboruri internaționale. Un Airbus 320 al Air France era pe cale să decoleze. Era unul dintre cele două curse zilnice spre Paris. Malko se aștepta să vadă un comitet de primire, dar nu văzu decât obișnuita mulțime cenușie și amorfă, taxiurile clandestine și câteva angajate elegante ale Inturist-ului căutând să scoată ceva dolari.

Eșuă într-o Volgă împuțită ca un crematoriu, condusă de un șofer bătrân și ursuz, când apăru James Pricewater.

– A meritat să vin la Moscova, exultă americanul. Am dat de urma lui Valeri Nikolaevici Vlasov!

– Cine e?

– Unul dintre vechii șefi ai Direcției 1. Un brejnevist convins, despre care noi avem un dosar de infern. Gorbaciov însuși l-a schimbat, acum doi ani și jumătate. Fiindcă avea mai mult de cincizeci de ani, a fost pus pe liber, însă el n-a apreciat asta. Dar nici urmă de vreo legătură între el și Vladimir Bazarnov...

– Unde locuiește?

– La Moscova, pe strada Gorki, nr. 87. A cumpărat un apartament împreună cu cineva. Am și telefonul: 7654398... . Apartamentul 21. E pe la începutul străzii, lângă hotelul *Inturist*.

Nu-i mai rămânea decât să meargă într-acolo. Malko era de acum în posesia tuturor elementelor pentru a recupera convorbirile secrete ale lui Gorbaciov, și, poate, pentru a schimba cursul istoriei.

Capitolul XX

– Parcă am fi la New York, suspină Chris Jones, admirând holul maiestuos, în marmură, al hotelului *Metropol*.

Restaurat în întregime și de-abia inaugurat, afișa un lux ostentativ și anacronic în această Uniune Sovietică de mizerie.

Malko ajunse în camera sa. Scoase biletul de la Balșoi găsit acasă la Dmitri Bazarnov și îl privi gânditor. În mod normal, se afla la capătul dificultăților. Cu toate acestea, ezita să-l contacteze pe Valeri Vlasov fără a-și lua un minimum de precauție. Telefonatul fiind exclus, la vederea biletului îi veni o idee. Coborî și ieși din *Metropol*, luând-o pe jos în direcția Balșoi, ceva mai puțin de o sută de metri. Trecu prin pasajul subteran de pe strada Kuznețki și, urcând pe cealaltă parte, se ciocni de un om prost îmbrăcat care îi propuse pentru acea seară două bilete la negru, în stal, pentru suma modică de treizeci de dolari. Toate căile de acces la Balșoi erau asaltate în fiecare seară de speculanți abili... Malko cumpără biletele, se reîntoarse la *Metropol*, puse unul dintre ele într-un plic și sună, din camera sa, un valet.

– Vreți să duceți asta în strada Gorki, unui prieten de-al meu, întrebă el, fiindcă am făcut rost de două locuri la Balșoi, pentru seara asta.

Și, ca să fie mai sigur de iuțeala acestuia, puse pe plic o hârtie de cinci dolari.

Angajatul o și șterse, cu bancnota de cinci dolari în dinți... Malko scrisese pe bilet câteva cuvinte simple: *"Am un bilet din 14 iunie care, în mod sigur, vă va aminti ceva"*.

Făcu o baie, văzu emisiunea CNN la televizorul Akai cu ecranul mare, din camera sa, și, la șapte fără un sfert, se îndreptă spre Balșoi. Ca în toate serile, era plin.

Încă de la prima sonerie, toată lumea era așezată. Malko se instală pe locul său. Fotoliul de lângă el era încă liber. Rămase la fel și când se stinse lumina. În timpul prologului, însă, o siluetă se furișă în

întuneric şi se aşeză lângă el. Malko întoarse capul şi văzu un bărbat cu o faţă comună, aproape chel, purtând ochelari. Se zăriră reciproc atunci când pe scenă începu muzica. Malko fu acela care rupse tăcerea, aplecându-se la urechea vecinului său şi întinzându-i vechiul bilet:

– Asta vă spune ceva?

Celălalt examină biletul şi Malko îi văzu buzele mişcându-se. Părea foarte emoţionat.

– *Da, da,* murmură el.

* * *

– Dumneavoastră sunteţi Valeri Nikolaevici Vlasov? întrebă Malko cu vocea scăzută.

– *Da.*

– Vladimir Bazarnov mi-a dat acest bilet ca să vă pot contacta. Dumneavoastră v-a încredinţat acele elemente preţioase.

Sovieticul întoarse uşor capul şi zise, aproape fără să-şi mişte buzele:

– Unde e Vladimir?

– E mort, zise Malko, asasinat de cei din grupul Alfa.

Cântăreaţa de pe scenă le acoperi zgomotul vocilor. Malko îi povesti pe scurt împrejurările morţii lui Vladimir Bazarnov. Interlocutorul său îi aruncă o privire pătrunzătoare:

– Eşti de la CIA?

– Da.

La ce bun să fi negat? Avea în faţa sa un profesionist. Acesta întrebă imediat:

– Cum m-aţi găsit?

– Aveţi la noi un dosar foarte consistent.

Fu întrerupt de un ropot de aplauze. Primul act se încheiase. Valeri Vlasov se îndepărtă imediat de el.

– Nu mai vorbi cu mine! îi ordonă. Pot să fie pe aici.

Când se aprinse lumina, îşi părăsise deja locul. Malko făcu la fel, îndreptându-se spre parter, unde oamenii stăteau la coadă la bufet, pentru ceai şi sandviciuri. Trepida de emoţie. Acum, că ajunsese la capăt, fiecare secundă pierdută era insuportabilă. Când se sună din

nou. se repezi spre locul său. Vecina sa lăsase un binoclu. de care se servi pentru a observa traveele balcoanelor și lojile.

Își aținti privirea, cu inima bătând puternic, pe una din avanscene. I se păru că zărește neclar pe cineva care semăna cu Katia Budarenko. Apoi începură să se miște oamenii, obrazul dispăru în umbră și nu mai fu sigur de nimic.

Erau multe blonde la Balșoi, iar el se afla prea departe pentru a fi sigur de ce văzuse. În tot cazul, nu era ceva neobișnuit ca el să se afle la acest spectacol. Și nici periculos, de bună seamă, dacă Katia nu cunoștea figura lui Valeri Vlasov... Care apăru înainte ca lumina să se stingă, ignorându-l în mod fățiș pe Malko. Când se făcu întuneric, acesta se aplecă asupra lui:

– Ați premeditat toată afacerea cu Vladimir?

Fostul KGB-ist clătină din cap.

– Nu, el m-a contactat, *după*. Când era deja urmărit. Am acceptat să-l ajut fiindcă am considerat că Mihail Sergheevici ne-a înșelat pe toți. Nu e decât un arivist și un sforar. Un oportunist. E cazul ca americanii să aibă dovada.

Malko profită de ocazie.

– Deci dumneavoastră aveți această dovadă?

Valeri Vlasov înclină afirmativ din cap.

– Aveți aceleași pretenții ca și Vladimir? întrebă Malko cu prudență.

Sovieticul surâse ironic.

– Nu. Nu vreau să vă cer milioane de dolari. N-aș ști ce să fac cu ei. M-am retras, am un apartament și o să mă apuc de scris. Pe de altă parte, toată viața am luptat contra CIA, n-o să cer bani acum.

Malko nu pricepea.

– Și-atunci de ce faceți asta?

Așteptară să se termine corurile deosebit de puternice înainte de a putea răspunde.

– Ți-am spus: americanii trebuie să știe cine e, de fapt, Mihail Gorbaciov. Vladimir avea alte obiective, diferite de ale mele. Cu cât voi scăpa mai repede de acest pachet, cu atât va fi mai bine.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, zise Malko

Sovieticul îl fixă.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar nu vreau să risc. Până acum n-am

fost amestecat în acestă afacere. Aşadar, nu vom ieşi împreună de aici. Eu voi pleca înainte de final, pentru a vedea dacă nu sunt urmărit. Dumneata te amesteci cu mulţimea, la ieşire, şi ne întâlnim pe strada Gorki. De acord?

– De acord, zise Malko.

Malko încercă în zadar să se concentreze asupra spectacolului, căci inima îi bătea prea repede. Dacă nu intervine vreo piedică de ultim moment, va recupera, în sfârşit, nepreţuitele documente...

Următoarele două ore se scurseră cu o încetineală exasperantă. La fiecare antract, Valeri Vlasov dispărea, nerevenind decât când se stingea lumina. Puţin înainte de final, când pe scenă corurile deplângeau moartea eroică a prietenului Ţarului, Vlasov îi luă mâna lui Malko şi o strânse uşor, apoi se ridică.

Zarurile erau aruncate.

*
* *

O mulţime compactă se scurgea prin cele patru mari uşi ale lui Balşoi Teatr. Mai mult de două mii de oameni. Malko avusese grijă să nu-şi lase haina la vestiar şi să rămână mereu în mijlocul talazului uman. Traversând rapid peronul, el se pierdu în mulţimea aglutinată în jurul rarelor taxiuri, chiar în faţa scuarului bântuit de homosexuali. Spre a i se pierde urma, se adresă unuia din taximetrişti, cerând să fie dus la Spartakovskaia, un cartier destul de îndepărtat, în nord. Pentru cinci dolari, şoferul acceptă şi îşi făcu loc claxonând insistent, îndreptându-se spre Piaţa Manejului. Chiar înainte de a ajunge pe strada Gorki, în faţa Kremlinului, Malko îl bătu pe umăr.

– Stop!

Şoferul opri brusc. Malko îi întinse cei cinci dolari înainte de a se arunca asupra portierei şi de a se precipita spre intrarea în pasajul care subtraversa Piaţa Manejului şi strada Gorki, dispunând şi de trei staţii de metrou.

Un veritabil labirint de culoare în care se avântă în fugă. Era pustiu, cu excepţia câtorva îndrăgostiţi şi obişnuiţii vânzători de reviste porno. Se opri să-şi ia un tichet şi coborî pe peronul liniei Kirovsko-Frunzenskaia. Urcă în ultimul vagon în direcţia Frunzenskaia, aşteptă ca garnitura să se pună în mişcare şi, în ultimul moment, sări pe peron.

Metroul pornise, dar nimeni nu coborî din el. Malko își reluă cursa, dar pe un alt culoar, apoi pe o scară, pentru a ieși în final, de cealaltă parte a Pieței Manejului. O străbătu pieziș, fugind prin fața hotelului *Național* și ajunse, în sfârșit, pe strada Gorki. În mod normal, nu avea cum să fi fost urmărit.

Un vânt glacial sufla din susul străzii. Malko înaintă, îndoit de mijloc, cu patul pistolului său extraplat lipit de stomac. Trecu prin fața Centrului internațional de comunicații și merse mai departe. Imobilul în care locuia Valeri Vlasov se afla la aproape un kilometru distanță, după piața Pușkin. Negricios și prost întreținut, cu bucăți de tencuială căzute. Malko intră în hol. Apăsă comutatorul automatului de scară și acesta se aprinse.

Bineînțeles, ascensorul era defect.

Urcă cele trei etaje, cu urechile pâlnie. Pe palier, erau câte patru uși, fiecare având număr.

Sună temeinic și imediat, în ușa întredeschisă, apăru Valeri Vlasov; îmbrăcat într-un halat de catifea neagră, cu o mână în buzunar. Aruncă o privire peste umărul lui Malko, îl pofti înăuntru, apoi închise iute, punând trei zăvoare.

– Cred că am fost urmărit când ieșeam din Balșoi, îl anunță el, punând pe gheridon un masiv Tokarev.

*
* *

Malko simți un puseu de adrenalină care făcea, parcă, să-i explodeze arterele! Inima îi bătea atât de repede și stomacul era atât de contractat, încât nu putea să bea nici măcar un pahar cu apă.

– Sunteți sigur?

Valeri Vlasov clătină din cap.

– Nu. Dar știi, eu am un al șaselea simț pentru lucruri de genul ăsta și îi cunosc. Sunt foarte puternici. În fine, *nicevo*...

Părea ciudat de detașat. Livingul era mare și foarte primitor, cu tablouri peste tot, cu mese gata să se prăbușească sub greutatea fotografiilor, a bibelourilor din lumea întreagă, cu covoare, un fel de bazar simpatic, ce avea într-un colț un mic secretaire. Valeri Vlasov se îndreptă spre Malko și-i întinse un pachet de mărimea unei cutii de pantofi.

– Sper să-ţi folosească.

Malko examină pachetul. Era învelit într-o hârtie cafenie şi legat cu tot felul de sfori prinse între ele cu sigilii roşii de ceară, în mijlocul cărora era strecurată o bucată de hârtie ce purta o semnătură. Valeri Vlasov surâse ironic.

– E semnătura tovarăşului Beda. N-a vrut să rişte ca să se facă trafic cu aceste benzi. Şi cum s-a sinucis, ar fi dificil să-i cerem să refacă o semnătură.

Malko cântări în mână pachetul, încântat şi neliniştit, în acelaşi timp. Iată pentru ce s-au masacrat timp de trei săptămâni! Dar, cum ele acuzau pe unul dintre cei mai puternici oameni din lume, evident că merita osteneala... Avu deodată o idee. În cazul în care erau urmăriţi, acum era momentul s-o afle, riscând să fie atacat. Sigur, era înarmat, dar nu îndeajuns pentru a rezista unui asalt în toată regula.

– Am doi oameni de încredere la hotel, zise el. Pot să-i chem să mă escorteze?

Valeri Vlasov ezită.

– Dacă eşti urmărit...

– În acest caz, urmăritorii se află deja jos, obiectă Malko. Şi dacă nu suntem, asta nu schimbă nimic.

– Just, recunoscu sovieticul. Iată telefonul.

Malko formă numărul camerei lui Chris Jones şi îi explică cu răbdare cum să ajungă la locuinţa generalului. Gorila avea un plan al Moscovei şi nu era nicidecum un idiot. În plus, cifrele erau romane.

– Vor fi aici într-un sfert de oră, zise el, după ce închise.

– *Ceai*? propuse Valeri Vlasov. Am întotdeauna în samovar.

Cei doi se instalară în jurul unei mese joase, bându-şi ceaiul în linişte, pândind zgomotele din imobil. Ţârâitul soneriei îi făcu să tresară. Valeri Vlasov se ridică, Malko se uită prin vizor, apoi deschise.

Chris şi Milton, cu mâinile în buzunare, erau impunători. Malko anunţă:

– Vi-l prezint pe generalul Vlasov, de la Direcţia 1 a KGB-ului.

Cu timiditate, cele două gorile îi strânseră mâna. Valeri Vlasov îi adresă lui Malko un zâmbet obosit.

– Acum e cazul să plecaţi.

– Încă o întrebare, zise Malko. Vreţi să comunic la CIA cine mi-a înmânat pachetul?

– Mi-e indiferent, zise Valeri Vlasov. Sper numai ca aceste documente să restabilească adevărul.

După ce uşa se închise în urma lor, Milton coborî primul, ţinând sub impermeabil Kalaşnikov-ul său armat. Chris şi Malko – la fel. În holul de la parter, se simţiră puţin ridicoli. Nu văzuseră decât un şobolan! Dar Milton o luă din nou înainte, să inspecteze strada Gorki.

Apăru un taxi pe care Malko îl opri. Pentru cinci dolari, şoferul acceptă să-i ducă la *Metropol*, luându-i drept străini pierduţi prin Moscova. În timp ce înconjurară enorma Piaţă a Manejului, Malko privi în urmă: nimeni. Bine încadrat de cele două gorile, el deschise uşa de intrare de la *Metropol*.

Ezita asupra hotărârii pe care s-o ia: cel mai înţelept era să-l anunţe imediat pe şeful filialei CIA pentru a-şi pune prada la adăpost. Numai că trebuia să meargă până în camera sa să ia numărul de telefon. Lăsându-i pe Chris şi pe Milton în hol, luă ascensorul. Tocmai voia să iasă, la etajul patru, când fu interpelat de băiatul ce-i dusese biletul pentru Balşoi.

– *Gospodin*, zise el, am lăsat-o să intre pe doamna care a fost la Balşoi cu dumneavoastră. Am făcut bine, nu?

Malko avu impresia că-i cade o tonă de plumb în cap. Reuşi să zâmbească.

– Ai făcut foarte bine.

Îl lăsă pe băiat să se îndepărteze, apoi introduse în broască cartela magnetică. Zăvorul se deschise cu un zgomot sec şi el trase înapoi uşa batantă. Mâna dreaptă îi atârna pe lângă corp, ţinând pistolul extraplat.

Într-o fracţiune de secundă distinse, graţie luminii ce răzbătea prin draperii, o siluetă în picioare, în faţa televizorului. Mai mult ghici, căci nu văzu braţul care se ridică fără un cuvânt, fără vreun avertisment.

Katia Budarenko se afla acolo, în mod clar, ca să-l ucidă.

Capitolul XXI

Automat, fără să ochească, braţul lui Malko luă poziţie orizontală, iar degetul apăsă pe trăgaciul pistolului extraplat. Se auzi un pocnet înfundat, urmat imediat de un al doilea, un strigăt şi, maşinal, el redresă arma, apăsând pentru a doua oară pe trăgaci.

Abia atunci realiză că silueta nu mai era acolo. Ca şi cum fusese victima unei halucinaţii. Sângele îi inundă arterele, inima îi bătea puternic, o tăcere minerală învăluise camera. Se întoarse: coridorul era gol. Apăsă pe comutator şi zări corpul întins pe jos, cu capul rezemat de fotoliu... Primul său glonţ o lovise din plin pe Katia, în ochiul drept, secerând-o.

Ea mai avusese totuşi timp să riposteze şi detunătura se confundase cu cea de-a doua, trasă de Malko. Dar ea era deja pe moarte şi glonţul său sfărâmă doar televizorul.

Cu stomacul strâns, o studie. Aşadar, avusese dreptate: ea şi prietenii săi fuseseră la Balşoi. În loc de a-l intercepta acolo, preferaseră s-o facă la hotel. Ceea ce însemna că Valeri Vlasov se afla în pericol de moarte... Malko se aruncă pe telefon şi formă numărul generalului KGB.

Când sună a treia oară, acesta răspunse.

– Aţi avut dreptate, zise Malko, mă aşteptau aici...

– S-a întâmplat ceva rău? întrebă neliniştit sovieticul.

– Pentru persoana care mă aştepta, da.

La capătul celălalt se auzi un oftat înăbuşit.

– Nu e nimic de făcut. Ei m-au recunoscut. N-are rost să mă ascund.

După ce acesta închise, Malko formă numărul privat al lui Pricewater.

– Vă aştept la *Metropol,* zise Malko, este extrem de important. După aceea, vom merge la ambasadă.

Fiindcă n-avea nevoie de vreo întrebare indiscretă, închise şi

coborî în hol, lăsând cadavrul Katiei în cameră. Atât timp cât prețioasele benzi încă nu se aflau în siguranță, nu voia să riște. Katia nu acționase de una singură...

Chris și Milton vegheau în hol, urmărind cu privirea o elegantă sovietică în rochie neagră și ciorapi cu cusătură. Era ori o târfă, ori nevasta vreunui *apparatcik*... Malko se așeză între cei doi, cu ochii pe ușa de la intrare, ascultând distrat conversația unui grup de oameni de afaceri francezi, care se întorceau de la Tokio. Discutau despre o inițiativă a Air France care, pentru zboruri directe Paris-Tokio, le puneau la dispoziție miniordinatoare portabile...

Șeful filialei moscovite a CIA sosi peste o jumătate de oră, foarte intrigat...

– Ce se întâmplă?

Malko luă pachetul sigilat și i-l arătă.

– Nu voi dormi liniștit decât când acesta va fi la adăpost, în seiful dumneavoastră de la ambasadă.

Americanul nu mai insistă și se suiră toți patru în mașina sa. La ambasadă, făcură un adevărat circ până să ajungă în sala seifurilor, trezind paznicul, care se duse să-i ceară instrucțiuni ambasadorului în persoană... Până la urmă, văzu pachetul sigilat dispărând în masivul seif.

Acum putea dormi liniștit, cu excepția unui mic "detaliu".

– Sper că vă aveți bine cu omologii de la Miliție, îi zise el americanului.

– De ce?

– Pentru că am un cadavru în cameră, și pentru că e "opera" mea. În legitimă apărare.

– *Boje moi!* murmură americanul, complet "rusificat"...

*
* *

Malko se trezi foarte devreme, cu un nod în gât. Nu putuse să adoarmă decât pe la patru dimineața, și asta într-o cameră alăturată. Fusese nevoie de intervenții pe lângă persoane foarte sus-puse, pentru ca afacerea să fie provizoriu trecută sub tăcere. Grație relațiilor sale la Parlamentul Rusiei, ambasadorul putuse să rezolve toate problemele.

Nu-i venea să creadă că totul se terminase, câștigând pariul cu

imposibilul! Acum, convorbirile lui Mihail Gorbaciov erau în mâinile CIA, care, cu siguranță, le va transmite Casei Albe. Iar lui nu-i mai rămânea decât să caște gura prin Moscova și apoi s-o pornească din nou spre castelul Liezen. Lăsând diferitele facțiuni ale KGB-ului să se sfâșie între ele.

Umbra dispărutei Galina îi trecu prin fața ochilor. Rar întâlnise o femeie atât de frumoasă. Trist destin.

Îi reîntâlni pe Chris și pe Milton în imensul restaurant. Cele două gorile se holbau la luxul exorbitant al bufetelor, la eleganța femeilor, la sticlăria extraordinară. Puteai crede că te afli cu un secol în urmă... Și aveau unt, pâine și cafea aproape la fel de rea ca cea americană.

– Este și un Mac'Do! anunță Chris, cu ochii strălucind. Acolo o să înfulecăm la prânz. Ne-am săturat până-n gât de heringi și de caviar.

– Trei ore de stat la coadă! avertiză Malko. Dar Piața Pușkin este superbă. Înainte, puteți merge să vedeți Piața Roșie.

– Mai este și GUM-ul*, remarcă Chris. Se pare că găsești de toate.

Încă niște vedenii care-și luau zborul... După micul dejun, Malko plecă spre ambasadă. Pricewater jongla cu toate telefoanele.

– Ceea ce ați făcut voi e fabulos, exclamă el. Băieții de la KGB telefonează încontinuu, ca niște nebuni. Azi de dimineață au fost arestați doi tipi care aparțineau grupului Alfa. Cei care vroiau să vă ciuruiască. Foarte periculoși...

Malko fu puțin surprins.

– Credeam că reprezentau KGB-ul oficial, că lucrează pentru Mihail Gorbaciov!

Americanul avea un aer puțin încurcat.

– Nu asta e versiunea pe care mi-au servit-o de la Centru... După ei, acest grup activa în numele unor comanditari care nu puteau fi dezvăluiți. Este o treabă internă rusească. Gorbaciov nu era la curent, așa că ei nu beneficiau de sprijinul oficial al Centrului.

– Ei erau instalați într-o cazarmă a Armatei Sovietice din Vilnius, obiectă Malko. Și delegația lor venea de la Moscova.

– Da, numai că nu fuseseră trimiși de Vadim Bakinin, noul șef al KGB-ului. Cel numit de Gorby...

---

* *Gasudartsvennîi universalnîi magazin (Magazin universal de stat); cel mai mare centru comercial din Moscova, situat în apropierea Pieței Roșii* (N.tr.).

O adevărată bătaie de cap rusească. Americanul reluă:

– De altfel, vom avea ocazia să ne explice... Mâine seară, va avea loc un dineu *oficial* în onoarea dumitale, oferit de noul şef al KGB-ului. Va fi prezidat de *Deputy Director* al nostru (DDO), care trebuie să se afle în momentul acesta într-un Concorde al Air France. Va sosi aici mâine dimineaţă... Şi, la cererea şefului KGB-ului, l-au invitat pe Valeri Vlasov.

Malko nu-şi credea urechilor.

* * *

Boiarski părea o parodie cu decoraţiunile sale ruseşti excesive, cu imensul său vitraliu şi cu orchestra de balalaici instalate pe deasupra capetelor oaspeţilor, acompaniind o cântăreaţă cu vocea de bronz.

Era piesa rară a noului *Metropol,* cel mai bun restaurant al Moscovei. Malko privea cei patru bărbaţi cu care împărţea masa. În faţa lui se afla Vadim Bakinin, şeful KGB-ului, cu figura rasată, de intelectual, cu vocea dulce, îmbrăcat într-un costum englezesc. Trecând cu uşurinţă de la rusă la engleză. Omologul său, omul de la Washington, dimpotrivă, părea el însuşi un rus cu faţa aprinsă de băutură şi cu maniere de ţăran. Mirat de a fi traversat Atlanticul cu 2 200 la oră, mâncând pate de ficat într-un Concorde al Air France. James Pricewater se ocupa îndeaproape de el...

Valeri Vlasov nici nu deschisese gura, surâzând vag, foarte mirat să se afle acolo.

Apărură doi picoli. Unul avea un enorm platou cu aperitive, celălalt ţinea o cupă adâncă din cristal de Boemia, plină-ochi cu caviar de morun. Îl aşeză pe masă, o dată cu linguriţe de argint. Apoi, se servi vodca.

Şeful KGB-ului ridică paharul în direcţia lui Malko.

– În sănătatea prietenului nostru!

Toată lumea fu în picioare, aruncând paharele goale pe podea. Acestea se umplură din nou, în cinstea lui DDO. Orchestra cânta de mama focului... Imediat se trecu la o a doua sticlă... Cu obrazul stacojiu, DDO se aplecă şi luă ceva din servieta sa. Malko simţi că-i vine rău, recunoscând pachetul dat de Valeri Vlasov...

Americanul îl întinse peste masă omologului său de la KGB.

– Îi veți da asta lui Mihail Gorbaciov, zise el cu o voce solemnă. Să știe clar că războiul rece este definitiv îngropat.

Malko crezu că nu vede bine: pachetul nu fusese desfăcut! Și toate cadavrele care au fost numai pentru a se ajunge la el! Văzându-i expresia, Pricewater îi șopti la ureche:

– Există gesturi politice care valorează mai mult decât toate șantajele! murmură el. Gorbaciov nu va uita. În plus, el nu va avea niciodată certitudinea absolută că pachetul n-a fost deschis...

– Și totuși, întrebă Malko, pentru cine lucra Katia?

Americanul își lipi gura pe urechea lui și șopti atât de ușor încât Malko nu fu sigur că aude bine:

– Pentru Boris Elțân, cred...

Caviarul fusese atacat, fără reținere. Nu se mai auzeau decât schelălăielile cântăreței, care acopereau toate celelalte zgomote... Malko, privind în jur, reperă o duzină bună de gorile, în afară de Chris și Milton. Șeful KGB-ului își luase precauțiile de rigoare. Dar ce confuzie! Se aplecă spre vecinul său, Valeri Vlasov, profitând de o pauză a cântăreței.

– La ce vă gândiți? întrebă el.

Sovieticul făcu o grimasă de amărăciune.

– Că Gorbaciov e foarte puternic, și că eu nu mai am mult de trăit...

Malko nu mai avut timp să ceară explicații. Șeful KGB-ului tocmai se ridicase, cu paharul în mână, ținând un nou toast.

– Pentru prietenia de neclintit cu Statele Unite! zise el.

Înainte, fusese cu China, Cuba sau Salvador. Formularea era invariabilă.

Zgomotul unei explozii puternice făcu să se cutremure sala. Într-o fracțiune de secundă, corpul lui Valeri Vlasov se transformă într-o masă sângerândă. Căzu înainte, ca împins de o mână invizibilă, cu fața măcelărită, în cupa cu caviar. Fără să dea drumul paharului, care se revărsă pe vecinul său.

Malko ridică capul.

În locul cântăreței, se afla un bărbat ce ținea în mâini o pușcă cu lunetă. Încerca să scape, dar zece bodyguarzi scoaseră armele în același timp, trăgând cu pistoale-mitralieră sau revolvere. Urmă o adevărată serie de detunături, demnă de un film de război. Balustrada

de lemn a balconului zbură în bucăţi sub acţiunea gloanţelor, bărbatul fiind proiectat în gol.

Ceilalţi continuau să tragă. Acesta murise înainte să se zdrobească de masa unde stătuse o pereche,ce se salvă ţipând în forţă.

Încă mai trăgeau în el, ca pentru a fi siguri că e mort de-a binelea.

Malko, în tot acest talmeş-balmeş, îşi spuse că acela nu lucra pentru Boris Elţân. Valeri Vlasov avusese un presentiment justificat. Există lucruri de care nu te poţi atinge.

Tehnoredactare computerizată: Carmen Dima
Redactor tehnic: Nelu Georgescu

Malko își stăpânea furia. KGB-ul, deși distrus, era, fără îndoială, încă eficace. Apetisanta Katia trebuia să aibă chiar și numărul liniei sale secrete de la castelul din Liezen.

Șocul parfumat al unui corp suplu îi înfrână net furia. Katia îl înlănțui ca o soție de marinar după 6 luni de despărțire. Limba-i ca o săgeată, bazinul adus înainte, o mână crispată pe ceafa lui Malko, cealaltă întreprinzând o explorare precisă. După consistența masei călduțe strivite de pieptul lui, ghici că ea nu avea sutien.

Preț 2200 lei

ISBN 973-9138-11-x